

Viață din belșug

UN PLAN DE 12 SĂPTĂMÂNI PENTRU
ÎMBUNĂTĂȚIREA CELOR MAI IMPORTANTE RELAȚII

Jim Kohnberger

ÎMPREUNĂ CU

TIM și JULIE CANUTESON

Traducere:
Manuela Popescu

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Viață din belșug /Jim Hohnberger; trad.: Manuela Popescu - Câmpina;
Zappy's, 2004

ISBN 973-86388-3-X

I. Popescu, Manuela (trad.)

613

286.3

Copyright © pentru ediția în limba română:

Dr. med. Horst Müller și Editura Zappy's

Corectura: Casandra Constantin

Cuprins

Prefață	7
Introducere	11

Partea 1   O viață puternică

Capitolul 1 Bateriile nu sunt incluse	15
Capitolul 2 Trecând dincolo	28
Capitolul 3 Te conectezi și primești	58
Capitolul 4 Încerci mai puține, realizezi mai mult	87

Partea 2   O căsnicie puternică

Capitolul 5 Pierdut și găsit	107
Capitolul 6 Aprinde flacăra	140
Capitolul 7 De vorbă	158
Capitolul 8 Îndepărtarea ghimpilor	179

Partea 2   O familie puternică

Capitolul 9 Atomi independenți	198
Capitolul 10 Timp pentru familie	218
Capitolul 11 Asociația familială	234
Capitolul 12 Întruniri de familie	248
Capitolul 13 Eșecul nu este o opțiune	262
Anexă	270

Dedicatie

Celor care, ca și mine, s-ar bucura să-L audă pe Mântuitorul spunând:

Viața ta este rătăcitoare? Vino la mine.

Dacă ai probleme în căsnicie, apropie-te de Mine.

Familia ta este destrămată? Vino.

Nu contează cât de disperată este situația ta.

Puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.

Vino la Mine, iar Eu Îți voi da putere.

Mulțumiri

Autorii sunt recunoscători pentru contribuția adusă de persoanele trecute mai jos și familiilor lor. Această carte nu ar fi fost completă sau atât de folositoare cititorului dacă nu i-ați fi lăsat pe cei din jur să vă vadă așa cum ați fost cu adevărat, lucru pentru care vă mulțumim. Toate celelalte nume folosite în carte sunt pseudonime.

Heike Clark
James și Donna Ehrlich
Janell Garey
Denny și Brenda Kaneshiro
Mark și Maria Lodenkamp
Edwin și Maria Nebblett
Paul și Carolyn Rayne
Sarah Swearingen
Barry și Pam Van Petten
Tom și Alane Waters
Ron și Karen Wood

Viața din belșug

Prefață

Coldwater din statul Michigan? Probabil că vă întrebați: “Unde se află Coldwater (apă rece) din Michigan?” Ei bine, nu este chiar la capătul pământului ca Poleridge din statul Montana, dar este un orașel mic și neînsemnat la nordul graniței dintre Indiana și Ohio și aproape egal în lungime cu această graniță. Totuși, în felul său, Coldwater este responsabil pentru cartea pe care o ții acum în mâini.

Atunci când Domnul m-a chemat la slujire, mă întrebam deseori de unde voi primi invitații ca să vorbesc. Domnul avea planul Său și astfel au fost mai multe invitații refuzate decât acceptate. Am învățat din experiență personală că implicarea profundă în activități bune, chiar și cele legate de slujire, nu te scutesc de experimentarea efectelor negative ale muncii asidue. Cu toate acestea, când observ nevoile acute ale oamenilor, crește dorința de a le oferi vestea cea bună: viețile lor pot fi schimbate începând de azi! Pe parcursul fiecărei călătorii mă întreb: la inima cui are Domnul de gând să ajung? Dar chiar dacă la fiecare sfârșit de săptămână predic unei adunări de o mie de persoane, nu pot ajunge decât la inimile a 52 de persoane pe an și aceasta nu reprezintă nici măcar un crâmpei din rata natalității, nemaipunând la socoteală pe cei care sunt deja în viață.

Astfel de gânduri mă apăsau atunci când zburam de la un capăt la altul al continentului. Soția mea, Sally, care era lângă mine, părea obosită. Nu e de mirare. Ne-am dedicat viețile Domnului și ne-am pus în slujba celor din jur până la extenuare. Ceva trebuia schimbat. Sănătatea a avut de suferit, programul de somn a fost distrus, iar vârsta începea să-și spună cuvântul într-un corp care odinioară era un izvor nesecat de energie și entuziasm. Nu mă plâng. Dacă Dumnezeu ar dori să continuu astfel, aș face-o fără ezitare, dar El este Cel care mi-a pus în gând dorința de a

schimba direcția, de a-mi păstra energia și de a folosi într-un mod cât mai avantajos puterea pe care mi-a oferit-o. Problema era că pur și simplu nu știam ce să fac. Mă rugam din toată inima ca El să mă îndrume.

Coldwater în februarie este... ei bine... rece! Trăiesc într-o localitate pe care mulți o consideră inaccesibilă, aproape de Canada și de Parcul Național Glacier, unde este un ger uscat și zăpadă abundentă. Acest tip de răceală umedă care vine dinspre marile lacuri îți intră direct în oase. Cei care au denumit astfel acest loc cu siguranță știau despre ce vorbesc. Din fericire oamenii care trăiesc acolo te înconjoară cu atâta căldură sufletească și prietenie încât uiți de frig.

Am avut trei zile minunate de întruniri și ne-am bucurat de șederea noastră. Gazdele erau prietenii noștri Dwight și Deb, care, înainte de plecare, ne-au invitat la o plimbare ca să ne prezinte afacerea lor. Cei doi conduc un centru de sănătate dotat cu echipamente de ultimă oră. Totuși ceea ce mi-a atras atenția a fost un perete plin cu poze de tip publicitar “înainte și după” ale pacienților care își transformaseră corpurile de la “plinuț” la “în formă”. Aceste persoane trecuseră de la obezitate la Mister și Miss Univers.

“Cât timp le-a luat acestor persoane să obțină astfel de rezultate?” am întrebat.

“Numai 12 săptămâni,” răspunseră ei.

“Numai 12 săptămâni!” am spus mirat. “Eram sigur că a durat câțiva ani.”

“Se datorează stilului nostru de viață care nu presupune numai exercițiu fizic, ci și o dietă sănătoasă, explicară aceștia sesizându-mi neîncrederea.”

“La fiecare șase săptămâni are loc un concurs pentru a răsplăti pe cei ale căror transformări sunt cu adevărat impresionante.”

Era imposibil să nu iei în serios toate acele poze, iar efectul lor mi-a rămas mult timp în minte după ce am plecat. M-am gândit mult la ele în lungul zbor spre casă. Am încercat să mă gândesc la problemele mele, dar pur și simplu nu mă puteam concentra. Planul de 12 săptămâni cu toate acele povești de succes îmi plutea înaintea ochilor. Printre gândurile mele confuze am realizat că acest plan avea o importanță deosebită, dar încă nu puteam structura totul sub forma unei idei concrete. Știam că trebuie să fie ceva care să poată rezolva această dilemă. Întorcându-mă spre Sally am întrebat-o:

Prefață

“Ai vrea să ne întoarcem în Coldwater peste zece ani?”

“Nu, Jim, nu vreau!” răspunse ea fără ezitare.

Și eu gândeam la fel. Iubesc lucrarea la care m-a chemat Domnul, dar cu timpul am început să-mi dau seama de limitele proprii naturii umane și am recunoscut nevoia de a mă gândi la noi metode de prezentare a mesajului pe care Dumnezeu l-a pus în inima mea. Prima carte pe care am scris-o a fost o lecție pentru mine. Acea carte a atins mai multe vieți într-un an decât activitatea noastră misionară în zece ani. Sigur că aș fi putut scrie o altă carte, dar ce legătură ar fi avut cu evenimentele acestui sfârșit de săptămână din Coldwater? Care era esența misiunii mele? Ce am făcut în timpul sesiunilor de consiliere de care au beneficiat cei din jur? Puteam cumva să fac asta pentru tine, cititorule, sub forma unei cărți? Dintr-o dată totul avea sens. Conceptul se contura. Nerăbdarea și entuziasmul îmi curgeau prin vene în timp ce discutam cu Sally. Ideile mele erau acum limpezi precum cristalul.

Ca și clienții de la centrul de sănătate, persoanele cu care mă întâlnesc știu că au nevoie de ajutor, dar sunt sceptici în a se încrede în ceva despre care nu au de unde să știe că a funcționat pentru alții. Nu-i puteți învinui. Creștinii de rând se diferențiază cu puțin de oamenii din jur care nu aparțin nici unei denominațiuni. Pe bună dreptate lumea a devenit sceptică cu privire la cerințele creștinismului. Aveam nevoie de un perete exact ca acela de la centrul de sănătate. Aveam nevoie de poze de tip “înainte și după” ale unor oameni normali care prin harul Domnului și-au transformat viețile, căsniciile și familiile în bine, făcându-le mai puternice.

Următoarea problemă era “Cine?”. Pe cine să prezint, Doamne? Cine ar fi disponibil să-și deschidă inima și să fie supus unei cercetări atât de amănunțite? Părea o misiune aproape imposibilă, dar am început să întocmesc o listă cu persoane și familii pe care le-aș fi putut întreba. Cu toții erau persoane pe care le cunoșteam de ani de zile. Fusesem în casele lor, văzusem cum aplică principiile creștine în familiile lor și chiar dacă nu erau perfecți, știam că au o experiență cu un Dumnezeu viu și atotputernic. Acești oameni dragi mie, chiar dacă nu erau persoane publice, își respectau intimitatea și aveau motive întemeiate să nu-și dorească o astfel de expunere în fața altora. Dacă mă refuzau cu toții?

Am prezentat ideea coautorilor și am reușit să-mi expun viziunea despre carte. Au înțeles ce voiam, dar și complexitatea acestui proiect de

Viață din belșug

a prezenta atâtea povestiri, stiluri și personalități diferite implicate într-o asemenea aventură. Într-o anumită măsură se îndoiau că vom reuși. Apoi, i-am rugat să scrie propriile experiențe și să le trimitem celorlalți spre a le servi drept exemplu pentru ce doream să facem. Au ezitat. Este greu să împărtășești lucruri intime celorlalți și este cu atât mai greu când trebuie să faci asta primul. Cu toate acestea, privind în urmă, pot vedea mâna lui Dumnezeu care a lucrat oferindu-le înțelepciunea necesară pentru a-i ajuta pe tot parcursul acestei experiențe dure.

Cerința mea a produs agitație în câteva familii pentru că le-a forțat să retrăiască anumite evenimente. În multe familii au fost vărsate lacrimi atunci când s-au redeschis răni vechi, dar cu toții au ieșit vindecați și prinși unul de celălalt mai puternic decât oricând. Aproape toți cei pe care i-am rugat au acceptat să-și împărtășească experiențele. Această carte este în mare măsură rezultatul contribuției voastre. Sunteți o încurajare pentru inima mea. Vă mulțumesc!

Depinde de tine, dragă cititorule, să decizi cât de eficient am fost prin prezentarea acestor experiențe. Dacă alegi să trăiești o viață puternică, să ai o căsnicie puternică și să formezi o familie puternică, atunci eforturile mele vor fi pe deplin răsplătite. Fie ca cele mai bogate binecuvântări să te însoțească în timp ce vei citi această carte și fie ca Dumnezeu, și nu acest sărman servitor, să îți îndrume pașii către o viață puternică.

Introducere

Ai fost vreodată descurajat de comportamentul tău? Ai ascultat vreodată o predică sau ai citit o carte având sentimentul că acele persoane nu au cum să înțeleagă problemele cu care te confrunți tu? Te uiți vreodată la colegii de serviciu, la vecini, la oamenii aparent spirituali de la biserică sau chiar la pastor întrebându-te cum sunt ei cu adevărat în spatele ușilor închise? Dacă da, probabil că nu ești singurul, pentru că mulți dintre noi se uită la cei din jur și văd oameni care par că se poartă normal sau cel puțin disimulează foarte bine. Apoi ne întrebăm dacă noi suntem singurii care se luptă cu ispitele.

În timpul războiului din Vietnam, trupele americane citeau adesea vești și rapoarte distorsionate din care trăgeau concluzia că toate celelalte trupe câștigau, în timp ce unitatea lor și în special teritoriul lor înregistra pierderi și înfrângeri. Și totuși, dacă am fi adunat soldații din toate unitățile, cu toții ar fi relatat aceleași vești deprimante și ar fi vorbit de teritoriul lor ca fiind cel care înregistra cele mai mari pierderi, în timp ce inamicul continua să câștige putere și control.

Armata creștină din zilele noastre nu se află într-o stare mai bună. Știu! Ocazional am stat de vorbă cu mii de creștini și cu mulți dintre ei am discutat îndelung. Numai în ultimii zece ani am discutat cu câteva sute. Bazându-mă pe această cunoaștere directă, cred că dacă un medic specializat în evaluarea sănătății ecleziastice ar examina starea actuală a bisericilor, ar trebui să le ofere un certificat de handicap, fie parțial fie total. Șocant!

Dar nu ți se mai pare atât de șocant când privești ce se află în spatele scenei, în spatele bunelor maniere de complezență, atunci când ai șansa să observi de aproape viețile celor care stau în spatele tău la rând la magazin sau a celor care stau lângă tine la biserică. Permite-mi să-ți prezint câteva persoane reale, ca mine și ca tine. Vei avea posibilitatea să te familiarizezi și mai mult cu ele în capitolele următoare. Dar înainte de toate, să-ți explic intenția acestei cărți.

Fiecare capitol se bazează pe premisa că ești o persoană interesată și că programul tău este unul obișnuit - adică ești grăbit și prins în agitația zilei, lucrând de luni până vineri. Astfel, duminica, prima zi a săptămânii, este dedicată cititului unui capitol, iar zilelor care urmează le sunt atribuite activități mai reduse. Dacă nu te potrivești tipului descris mai sus, ești liber să modifichi structura studiului, astfel încât să se potrivească stilului și personalității tale. Nu te strădui să treci peste capitole mai repede decât îți permite capacitatea de asimilare a informației dobândite.

Veți observa că nici o activitate nu este planuită pentru ziua de sâmbătă. Nu e nici o greșeală, ci autorii au înțeles că după o săptămână de studiu și punere în aplicare a unor noi idei și principii, este nevoie de o zi în care să “veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6:31). Folosește acest timp, pe cât posibil, pentru a te odihni de toate grijile și încercările lumii acesteia, sau ca o posibilitate de a recupera dacă ai sărit peste vreun exercițiu.

Pentru început am pus instrucțiunile pentru activitățile zilei de duminică în această parte introductivă. În restul cărții acestea vor apărea la sfârșitul fiecărui capitol. Acolo veți găsi instrucțiunile pentru zilele următoare.

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Indiferent de pregătirea religioasă sau de lipsa acesteia, apropie-te de Dumnezeu ca și cum ar fi prietenos, pentru că este. Roagă-L să te îndrume în timp ce citești și să-ți elibereze mintea de toate celelalte griji și neliniști. Roagă-L să te atragă spre El pentru că a promis: “...te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta”(Psalm 32:8). Mai mult decât toate, apropie-te de Dumnezeu și roagă-L să Se apropie de tine așa cum a făgăduit în Iacov 4:8: “Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi”.

Activitate: Citește capitolul unu, “Bateriile nu sunt incluse”. Subliniază sau marchează ideile importante după cum dorești. Identifică-te cu cele prezentate în fiecare experiență. Bucură-te de șansa de a cunoaște noi familii. Știu că vorbesc în numele fiecărei familii care a contribuit la apariția acestei cărți atunci când spun că sper să aveți de câștigat, cel puțin la fel de mult cât am avut noi prin împărtășirea acestor experiențe. Acum să continuăm cu “Bateriile nu sunt incluse”.

Partea întâi

*O viață
puternică*

Viața din belșug

CAPITOLUL 1

Bateriile nu sunt incluse

*“Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.”
(Ioan 5:30)*

ȚINTA CAPITOLULUI

Să realizezi că nu avem nici o putere să trecem peste slăbiciunea naturii umane pentru a reuși să trăim o viață puternică.

Julie era o tânără frumoasă. Fața ei era cufundată în lumina diafană a lunii în timp ce se îndepărta ușor din strânsoarea unei îmbrățișări pasionale.

Îl privea pe Tim, bărbatul pe care-l iubea și singura ei dorință era de a se apropia mai tare de el. Pentru un moment în mintea lui Tim licări gândul că ceea ce făceau nu era bine. O, nu merseseră prea departe, totuși erau din ce în ce mai apropiați. Ea era o angajată a bisericii. Dacă ar fi aflat cineva s-ar fi iscat un scandal. Amândoi erau creștini care doreau din toată inima binecuvântarea lui Dumnezeu asupra relației lor, dar sentimentele erau prea puternice și în fond cine putea să afle? Au continuat să se îmbrățișeze până la răsăritul zorilor.

Odată cu răsăritul veni și un potop de ură care s-a revărsat peste perechea vinovată. Faptul că nu făcuseră nimic nu-i ajuta prea mult acum.

“De ce să nu ne căsătorim?” întrebă el. “Putem fi “cuminți” până atunci. Părea o alternativă mult mai bună decât ruperea relației.

Au încercat din răspuțeri dar mai devreme sau mai târziu unul dintre ei avea să întindă prea tare coarda îngăduinței iar celălalt avea să cedeze. Cu cât îngăduiau mai mult cu atât doreau mai mult. “Ajunseserăm să ne urâm atât pentru ceea ce deveniserăm cât și pentru ce nu eram” spuneau ei. Erau creștini lipsiți de putere. Am ales cumva un exemplu izolat? Cred că nu.

În Anglia am întâlnit un cuplu de creștini foarte energici. Erau lucrători laici care țineau nenumărate studii biblice în fiecare săptămână și aveau o reputație minunată în biserică datorită lucrării misionare. Paul și Carolyn erau lideri de succes, dar în spatele ușilor închise această fațadă dispărea. “Dacă ne-ai fi vizitat atunci, ai fi găsit o grămadă de vase înghesuite sub chiuvetă. Când ai de prezentat treisprezece studii biblice n-ai cum să te ocupi de ele. Aveam doar foarte puțin timp pentru studiu individual sau pentru rugăciune și, în ciuda eforturilor, nu puneam în practică învățăturile pe care încercam să le prezentăm altora. Într-o seară, când ne aflam în drum spre o întrunire, am avut una dintre cele mai mari dispute ale căsniciei noastre. Ni s-a oferit șansa să călătorim în Europa de Est pentru a instrui oamenii cum să țină studii biblice. Paul era de acord, dar eu m-am opus simțindu-mă depășită de obligațiile pe care le aveau deja.

“I-ai spus că da, nu-i așa?”

“Păi, da, i-am spus că probabil vom fi interesați.”

“Ești nerăbdător să mergi, așa-i?”

“I-am spus că va trebui să te întreb dar voiam să mă duc.”

“Așa-ți place ție să iei hotărâri nechibzuite. N-avem deja destule pe cap? Ce facem cu persoanele cu care studiem deja?”

“Se vor descurca ei câteva săptămâni.”

Discuția a fost mai lungă, dar am s-o scurtez, spunându-vă că, între timp au ajuns la casa persoanei cu care țineau studiile. Carolyn mi-a spus: “Ne-am certat. Nu m-am comportat ca o creștină adevărată”. Paul a adăugat: “Am tratat-o cu lipsă de respect”.

Au coborât din mașină și ajunși la ușă s-au transformat în creștini veseli și fericiți.

“Salut! Ești pregătit pentru studiul din seara aceasta despre cea de-a doua venire a lui Isus? Vrei să fii gata pentru a doua venire a lui Isus?”

Au ținut un studiu minunat, după care s-au întors în mașină unde au continuat cearta exact de unde o lăsaseră. Cu siguranță că oamenii care fac astfel de fapte bune sunt creștini. Oare pot fi și ei lipsiți de putere?

Bateriile nu sunt incluse

Și apoi mai este și Maria. Educată, profesionistă, căsătorită cu un medic promițător, trăind într-o casă imensă, Maria avea toate motivele să aibă o viață fericită, sau cel puțin așa credea ea. Iubea copiii și dăduse naștere la patru în șase ani de căsnicie, dar calitatea vieții pe care o ducea începuse să se deterioreze. “Mă străduiam să-mi păstrez calmul și să nu-mi pierd cumpătul cu cei mici. Am încercat să fiu răbdătoare și să suport tot zgomotul și dezordinea din casă, ceea ce este inevitabil când ai patru copii cu vârste până în șase ani. Dar deseori izbucneam și le vorbeam aspru. Devenise ceva normal. Nu voi uita niciodată seara în care am privit lung la mine însămi. Era târziu și Edwin era plecat să asiste o naștere. Înainte de culcare copiii erau plini de energie și foarte obraznici. Am încercat să rezist până când n-am mai putut, așa că am cedat și le-am atras atenția forțându-i să mă asculte. Mă simțeam oribil că am greșit din nou și am continuat să strig la ei, spunând că mi-am pierdut controlul din cauza neascultării lor și am dat vina pe ei.

“Vouă chiar nu vă pasă de mine? am țipat eu.” Cu lacrimi în ochi, fiica mea de cinci ani a răspuns:

“Ba îmi pasă. Încerc să-ți fac pe plac, dar, indiferent cât de mult mă străduiesc, nu reușesc. Nu voi fi niciodată în stare să-ți fiu pe plac!”

Cuvintele ei m-au frapat și mi-au frânt inima. Mânia s-a transformat în disperare când mi-am dat seama că răneam copiii care-mi erau atât de scumpi. După ce i-am dus la culcare am stat mult timp și-am plâns. Eram creștină de ani de zile, dar asta nu mă influența cu nimic. M-am rugat Domnului pentru eliberare dar mă simțeam fără speranță.”

Soțul Mariei, Edwin, era un om de succes. Ca medic de familie a devenit renumit și în scurt timp i s-a oferit postul de director, dar prețul pe care a trebuit să-l plătească a fost mult prea mare. Responsabilitățile sporite au adus cu ele provocări mai mari și toate necesitau timp. “În noua poziție a trebuit să mă confrunt cu câteva slăbiciuni ale caracterului meu și simțeam cum mă îndepărtez treptat de soție și de familie. Chiar și când eram acasă vorbeam tot timpul la telefon. Am fost un om religios toată viața. Eram fiul unui misionar, dar pe la treizeci și nouă de ani totul era o formalitate. Aveam tot ce era mai bun: o soție frumoasă, copii minunați și o slujbă fantastică. Aproape toată lumea mă lăuda pentru calitatea muncii mele, dar eram aproape mort în interior și nimeni, nici măcar soția nu știa cât de mizerabilă era viața mea.”

Creștini miserabili? Chiar așa! În ultimii șaptesprezece ani am călătorit mult prin lume și credeți-mă că astfel de cazuri nu sunt excepții de la regulă, ci chiar regula. Sunt persoane care arată minunat în exterior. Uneori nici măcar familiile lor nu știu asta, dar ei da: în suflet sunt amărâți.

Și totuși există o scăpare, indiferent de cum arată trecutul tău. Nu contează situația în care te afli acum. Lucrurile pot fi schimbate începând de astăzi. Dar înainte de a privi la soluție trebuie să privim îndelung la noi înșine. Înainte de toate trebuie să înțelegem problemele pe care dorim să le rezolvăm. Vino cu mine într-o călătorie în timp, în viața mea, pentru că noi doi nu suntem chiar atât de diferiți și fiecare dintre noi a experimentat dezamăgirea de a descoperi că bateriile nu sunt incluse.

Și acum îmi amintesc sentimentul acela de emoție a descoperirii când primeam un cadou de Crăciun împachetat foarte frumos. Eram nerăbdător să aflu ce este în interior. Oare era mănusa de baseball pe care mi-o doream? O cutie cu unelte? O pereche de teniși de firmă care m-ar fi făcut cel mai rapid copil din cartier? Am rupt ambalajul și am descoperit un jeep în miniatură. L-am scos imediat din cutie, nu mi-am pierdut timpul cu eticheta sau instrucțiunile de folosire și într-o secundă deja îi “faceam rodajul”. *Bruuum! Bruuum! Tiiit! Tiiit! Buf!* Scotem toate zgomotele potrivite pentru motor, frână și bineînțeles toate obstacolele imaginare pe care le urcam sau prin care treceam în aventura mea pe patru roți. Ce fericire era în inima mea și a fraților și surorilor mele mai mici care se uitau la mine cum mă joc. Probabil că aș fi rămas mulțumit mult timp la această joacă egoistă dacă nu ar fi intervenit cineva mai înțelept și mai experimentat decât mine. Mi-a spus:

“Fiule, ia adu mașinuța încoace!”

Eram ocupat cu împinsul vehiculului printr-o junglă din covor, dar cum am auzit vocea tatălui, i-am pus cu drag mașinuța în brațe. Mă simțeam mândru de parcă aș fi fost în posesia unei mașini adevărate. Am observat că recuperase ambalajul și mi-a arătat două elemente pe care le salvase dintre rămășițele pachetului: o telecomandă mică și o etichetă pe care scria “Bateriile nu sunt incluse”. Nu prea știam ce voiau să spună acele cuvinte în legătură cu jeepul meu prețios, dar tata m-a tras mai aproape ca să-mi explice. Mi-a spus că jeepul meu nu este ca toate celelalte mașinuțe pe care le împingeam. Această mașinuță era creată să folosească un alt tip de sursă de putere. Mi-a arătat instrucțiunile și mi-a explicat cum

Bateriile nu sunt incluse

funcționează telecomanda. În timp ce intelectul meu în dezvoltare începea să-i dea de cap acestui nou concept am izbucnit:

“Păi asta înseamnă că de-acum nu va mai trebui să-l împing!” Și un val de fericire mi-a inundat corpul.

“Așa este fiule. Nu va mai trebui să-l împingi.”

Chiar și ajuns la maturitate, nu am putut egala această experiență a jucăriei fără baterii. Dar dacă ne oprim și ne gândim cu toată sinceritatea, ne dăm seama că majoritatea suntem ca micuțul Jimmy Hohnberger. Ne împingem în viață ca niște mașinuțe fără baterii. Nu critic pe nimeni ci vorbesc despre mine și viața pe care am dus-o. De mic am fost învățat ce este munca grea. Provin dintr-o familie stoică germană de oameni buni, întreprinzători și încăpățânați. Atunci când ni se spunea să facem ceva, se aștepta de la noi să sărim și dacă nu săream, în scurt timp ne doream să fi sărit. Am privit religia prin aceeași prismă. Dacă asta mi-era dat să fac, asta făceam. Am făcut-o și astfel mi-am câștigat reputația de copil bun, numai că aveam o singură problemă. Mă duceam la biserică, mă duceam la școală, eram acceptat de biserică și totuși nu puteam controla domeniile vieții care adesea îmi dădeau bătăi de cap. Aveam dorința sinceră să-L slujesc pe Dumnezeu, dar era frustrant atunci când mă împiedicam de aceleași obstacole. Aveam un tip de religie lipsită de putere. În cele din urmă am renunțat să mai încerc deoarece pentru mine părea că pur și simplu nu funcționează.

Câțiva ani mai târziu un client mi-a deschis Biblia și din ceea ce odinioară consideram a fi o carte de povestiri și basme a ieșit logică, ordine și răspunsuri la întrebările pe care mi le puneam în legătură cu modul în care ar trebui să trăim. Toată viața mi-am dorit ca cineva să-mi arate cum să fii creștin și cum să fii împăcat cu Dumnezeu. Simțeam că prin înțelegerea doctrinelor voi reuși să ating acest țel. Aveam aceeași voință cu care am fost învățat de mic și am început să pun în aplicare cu conștiinciozitate învățăturile Bibliei. Ceea ce nu am înțeles atunci era că doctrina, oricât de corectă ar fi, împreună cu o puternică dorință omenească de a realiza schimbări în viață, nu este creștinism. Nu, Biblia vorbește despre acest aspect ca “având o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5).

Să te joci de-a biserica este o ofensă atât pentru Dumnezeu cât și pentru om, iar aceasta era exact ceea ce făceam eu. Mă jucam de-a biserica.

Aveam o religie de formă sau așa numita religie de amvon. Arătam destul de bine în exterior, dar testarea caracterului se face înăuntru. E felul în care mă port cu soția, cu copilul sau cu câinele meu. Gândurile pe care le încurajez și sentimentele care-mi sunt dragi determină dacă religia pe care o practic are vreun efect “salvator” asupra mea. Dacă mă împing încoace și încolo prin forțe proprii atunci religia pe care o am nu are nici un rost.

Ucenicii aveau putere. Erau doar o mână de oameni și totuși au răsturnat lumea în mai puțin de o generație. În ziua de astăzi sunt milioane și milioane de creștini și totuși se pare că nu au nici o putere. Probabil că nu suntem ceea ce pretindem. Fii sincer cu tine însuși. Ți poți controla temperamentul în orice situație? Dar sentimentele și emoțiile? Le-ai predat Domnului? Te enervezi vreodată pe soție, pe copii sau pe patron? Poftele și pasiunile tale sunt controlate de rațiune sau ele te controlează pe tine? Dar cuvintele tale? Ți filtrezi cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le articula? Te-ai mai duce la biserică dacă s-ar pune o casetă cu felul în care te-ai purtat acasă săptămâna trecută? Un pastor a venit să-mi vorbească într-o pauză de prânz în timpul unor seminarii de o zi. S-a așezat la masă și mi-a spus: “Jim, sunt un fățarnic și un șarlatan”.

M-am întors spre soția mea, Sally, și am întrebat-o înmărmurit:

“Ce-a zis?”

“A zis că este un fățarnic și un șarlatan!” a răspuns ea mult prea tare.

“Șșt! Știu ce-a zis, numai că nu-mi vine să cred că a spus-o.” M-am uitat la acest bărbat care stătea lângă mine. Era conducătorul bisericii nu doar liderul comunității.

“Cum adică ești ‘un fățarnic și un șarlatan’?”

“Păi, atunci când sunt într-o, știi tu, în față, reprezentantul bisericii, toată lumea crede că sunt un fel de gigant spiritual. Mă prefac, pun o mască, dar acasă, cu soția mea sunt un șarlatan.” El a fost sincer, prietene. Noi suntem? Cum ar arăta filmul vieții noastre?

Soneria mi-a trezit simțurile în timp ce-mi târam corpul obosit afară din pat. Era 6:00 dimineața. Am îngenuncheat lângă pat și am spus o rugăciune scurtă de tip listă de cumpărături. Știi, genul acela de rugăciune care-L informează pe Dumnezeu ce vrei să faci pentru tine în acea zi. Apoi mi-am făcut duș, m-am îmbrăcat cu unul dintre cele mai frumoase costume pe care le aveam și am coborât. Soția îmi pregătise niște pâine

Bateriile nu sunt incluse

prăjită și un pahar de nectar. După ce am terminat de mâncat mi-am sărutat soția și cei doi băieți de rămas bun și m-am îndreptat spre ușă. Am oprit pe la poștă pentru că era deschis și am ajuns la serviciu pe la opt. Fiind proprietarul unei firme de asigurări, lucram toată ziua pentru a-mi mulțumi clienții și dacă ai fi venit să faci afaceri cu mine, te-aș fi primit într-un birou ordonat. În acest birou discutam cu clienții și cu angajații și-i tratam cu amabilitate creștinească. Plecam de la serviciu pe la cinci. Zilele erau din ce în ce mai lungi și eram tot mai solicitat, dar asta nu mă deranja. Din punct de vedere financiar o duceam din ce în ce mai bine. Ajungeam acasă mort de oboseală și singura mea dorință era să petrec restul zilei lenevind în fotoliu. Soția mea, care este una dintre cele mai pașnice persoane, mă aștepta cu un mesaj:

“Te-a sunat domnul Vandenburg.”

“Ce voia?” Era unul dintre clienții mei. Dacă primeam telefoane acasă de la clienți putea să însemne multe, dar nu tocmai bine.

“N-a spus.”

“De ce nu l-ai întrebat?”

“Nu m-am gândit atunci.”

“Păi de ce nu te-ai gândit?” Eram nervos iar tonul vocii ridicat. Sally coborî umerii cu un aer vinovat. Toată ziua abia așteptase să mă vadă, dar acum știa că toate șansele de a avea o seară plăcută fuseseră spulberate.

“Nu știu... pur și simplu nu gândesc ca tine...”

“Nu crezi că ar cam fi cazul să înveți să gândești?” M-am îndreptat furios spre telefon ca să-mi sun clientul. Nu știu cum se face, dar cu clientul meu am fost în stare să mă port foarte frumos în timp ce fata pe care promiseseam să o iubesc și să o respect până la moarte suferea din cauza asprimii cu care am tratat-o.

Hai să lăsăm această scenă deoparte și să privim spre o alta. Eram cu toată familia în mașină și ne îndreptam spre biserică. Aveam funcții importante. Eu țineam seminarii pentru adulți, iar Sally se ocupa de cei tineri, dar nici unul dintre noi nu avea mare lucru de oferit.

“Jim, întoarce-te că am uitat ceva!”

“Cum adică ai uitat ceva?” M-am întors, dar am continuat să o înțep cu tot felul de injurii pentru că mi-a furat cinci minute din timpul meu atât de prețios.

“Tu niciodată nu-ți aduci aminte nimic.”

“Jim, am uitat doar un lucru,” spuse ea în mod rezonabil, deși eu depășisem limita raționalului.

“E timpul să înveți să gândești!” am izbucnit nervos.

“Ce n-aș da ca cei cărora le predai studii biblice să te vadă acum.”

Era o formă elocventă de ridiculare pentru că permitea propriei conștiințe să mă umilească și să-și bată joc de mine.

Odată ajunși la biserică eram deja supărați unul pe celălalt și nervoși dar am reușit să ne punem măști zâmbitoare pe fețe și să ne vedem de treabă și de îndatoriri. Amândoi jucam foarte bine rolul de “creștinul Jimmy și creștina Sally”. A fost o etalare ridicolă a eforturilor umane ce a durat pe tot parcursul acelei zile. Pretindeam că prezentăm altora calea către fericire și pace în timp ce nouă ne lipseau cu desăvârșire aceste caracteristici. Evitam privirile celuilalt, ocaziile în care am fi fost prea apropiați sau activitățile care presupuneau să ne purtăm ceva mai mult decât platonice. Ajunși acasă, focul urii și al furiei dispărea, iar în locul lui rămânea un sentiment distant de reținere. Nici unul dintre noi nu-și cerea scuze. Nu vorbeam despre incident și făceam ce știam mai bine, adică ascundeam durerea și vinovăția și ne făceam că totul e în regulă. Dar nu era în regulă, și undeva, în adâncul inimilor noastre, aproape împotriva voinței, mocneau cărbunii frustrării așteptând să izbucnească.

Nimic nu s-a schimbat timp de ani de zile. Frustrările creșteau în fiecare zi, iar ultima picătură care a umplut paharul a căzut în ziua când am avut “Marea Ceartă”, cea mai cruntă dintre toate. A fost o luptă verbală cu trânte și târări care au îngrozit copiii. Totul s-a sfârșit când mi-am încuiat soția pe veranda casei noastre imense. Striga și mă implora să o las să intre în timp ce copiii noștri, pe atunci de trei și cinci ani, gemeau înfricoșăți de furia tatălui lor.

Sally a făcut o plimbare în josul străzii. După un timp m-am calmat și am descuiat ușa. Când s-a întors, priveam șocați unul la celălalt. Nu ne venea să credem cum ne-am purtat. “Ce s-a întâmplat cu noi?” am întrebat înmărmurit. Sally era atât de uimită încât doar a dat din cap. Imediat ne-am luat o vacanță de zece zile și ne-am dus să petrecem un timp împreună într-o zonă izolată din apropierea unui lac. Acolo puteam discuta și evalua situația. Concluzia a fost că nu eram creștini, și nici măcar convertiți, indiferent de ceea ce pretindeam.

Bateriile nu sunt incluse

Conform standardelor lumești eram un om de succes. Dacă aveam îndoieli în această privință, tot ceea ce trebuia să fac era să-mi verific contul bancar. În fond, dacă am bani, sunt prin definiție un om de succes, nu? Priveam doar în partea exterioară și publică, dar testul bateriilor se face în interior, în familie. Aici eram un ratat deprimat. Doream cu disperare ceva care să mă salveze de mine însumi. Nu știam exact cum să definesc acel ceva pe care-l doream, dar cert este că-l doream. Trebuia să existe ceva mai mult dincolo de ce găsisem eu.

Când era pe acest pământ, Domnul Hristos a întâlnit în drumul Lui un smochin cu un frunziș bogat. Fiind înfometat, a căutat rod printre frunze, dar pomul era gol. A blestemat acel pom: “De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine”. Fiind bogat în frunze, pomul a indus în eroare pretinzând că este roditor. Cei care privesc la frunze pot fi ușor păcăliți dar o examinare amănunțită îi dezvăluie goliciunea. Frunzele erau de fapt înșelătoare.

Majoritatea bisericilor, ba nu, majoritatea creștinilor sunt ca smochinul blestemat. Se dau în spectacol jucându-se de-a biserica. Crengile lor sunt acoperite cu frunze de prefăcătorie, tradiții, forme, ceremonii și ritualuri, dar le lipsește fructul care se naște numai dintr-o legătură cu Dumnezeu.

Ce înseamnă să fii creștin? Ne unim cu Hristos până devenim una. Ca și în căsătorie, atunci când iei numele lui Hristos devii una cu El. Asta înseamnă a fi creștin.

“Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Mlădițele sunt una cu vița și trebuie să rămână prinse dacă vor să aducă roadă sau să-și mențină viața. Singura dovadă că suntem legați de Vie, adică de Hristos, este făcută de roade. Isus a spus: “După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20).

Voința noastră este pusă la încercare și acest lucru se întâmplă cel mai des acasă. Suntem provocați de soție, de copii sau de anumite reparații dificile. Atunci când suntem încercați, religiozitatea superficială, de spectacol, îl dă de gol pe cel care o manifestă. Vedeți, mult timp am crezut că eu și Hristos formăm un tot, dar în relația mea cu Dumnezeu eu eram acel tot. Nu Hristos, ci eu eram cel care controla viața. Iată-mă, zeci de ani după experiența cu jeepul, încă mă mai împingeam de colo-colo ca pe o jucărie fără baterii. Era deprimant!

Viață din belșug

Din fericire, Domnul nu m-a lăsat în starea asta, dar pe prietenul meu Jeff problema lipsei de putere îl afectase atât de mult încât viața părea că nu mai are sens. În caz că-l considerați un ratat, dați-mi voie să vă spun că atât Jeff cât și soția lui terminaseră o facultate. Au o casă frumoasă, iar copiii lor arată ca mai toți copiii membrilor din biserică. Nu era nici un semn în exterior care să arate cât de gravă era situația pentru el și familia lui, dar această familie se destrăma. Jeff și soția sa au încercat să facă să funcționeze creștinismul în căminul lor, dar nimic nu se schimba, poate cu excepția contului bancar. Au acumulat datorii de peste o sută șazeci de mii de dolari. Datoriile erau din ce în ce mai mari și pentru a le plăti lucra peste program. Acest lucru a pus în pericol unitatea familiei. Au început să se certe din cauza acestei situații care s-a deteriorat în doar câteva săptămâni, și toate aceste certuri culminau cu câte o partidă de strigăte și reproșuri dureroase. La un moment dat Jeff s-a simțit străin de soție, de copii și de Dumnezeu. Aveau de toate: funcție în biserică, povestiri biblice și casete cu muzică pentru copii și totuși erau nemulțumiți. *Dacă doar la atât se rezumă viața și religia atunci mă sinucid, s-a gândit Jeff, nu vreau să mai sufăr.*

Își încărcă cu grijă pistolul de nouă milimetri, cea mai periculoasă armă pe care o avea, o puse în buzunar și hotărî să caute un loc retras pe proprietatea de la țară unde să pună capăt suferinței. A ignorat rugămintele soției de a nu face nimic nechibzuit și i-a spus să țină copiii în casă o vreme. Nu voia ca ei să audă bubuitul pistolului sau să meargă să-l caute.

Ieșind din casă, și-a întâlnit fiul de patru ani care se plimba cu bicicleta și cânta. Copiii, mai ales cei foarte mici, neînțelegând natura problemelor și a conflictelor din cămin, sunt mulțumiți să trăiască fericiți fiecare moment. Așa era și cu acest micuț care cânta: “Știu că Isus mă iubește”. Trecu pe lângă fiul său și se îndreptă spre un deluleț. Ajuns acolo scoase pistolul, și în ultimul moment se gândi la fiul său și la ce s-ar fi întâmplat cu acesta dacă s-ar fi sinucis. Lacrimile au început să curgă în timp ce cobora pistolul de la tâmplă. L-a pus înapoi în buzunar și s-a întors acasă.

“Eram deprimat,” spunea el. “Niciodată nu mai fusesem așa, dar atunci eram deprimat. Nu puteam face ca învățăturile creștine să funcționeze în viața mea, deși știam că ele puteau funcționa. Eram ratat ca soț, creștin, tată, din punct de vedere financiar și nici măcar nu aveam curajul să mă sinucid.”

Bateriile nu sunt incluse

La scurt timp după aceea Jeff a venit la una dintre întâlnirile noastre. Am vorbit cu el și i-am împărtășit principiile despre care veți învăța în capitolele următoare. L-am încurajat să le pună în practică, nu doar să le accepte la nivel intelectual, m-am rugat și am sperat ca el să-și schimbe viața.

Șase luni mai târziu țineam niște seminarii nu departe de localitatea lui Jeff, și el a venit la aceste întâlniri. Era o persoană schimbată! Religia lui era acum una practică, activă, vie și lucrul acesta i-a influențat relațiile cu soția și copiii, dar cel mai mult l-a schimbat pe el. În mai puțin de un an au reușit să plătească mai mult de jumătate din datorie. În jumătate de an atitudinea față de viață și față de căsnicie s-a schimbat. Jeff și familia sa încă mai au mult de învățat, dar dacă i-ați întreba, v-ar spune cât de bine stau lucrurile acum și cât de nerăbdători sunt ca lucrurile să meargă și mai bine.

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 1

Duminică

Meditație: Cu care dintre personaje te-ai identificat și de ce? Este pentru că ai trecut pe acolo și știi cum e? Cum ai încercat în trecut să treci peste această situație lipsită de putere? Cât de bine au mers metodele aplicate? Ești gata să încerci ceva diferit?

Luni:

Rugăciune: Astăzi caută-L pe Dumnezeu într-un mod practic. Roagă-L să te facă sensibil la lipsa ta de putere în toate situațiile vieții.

Activitate: Adu-ți aminte de reacțiile tale la evenimentele de peste zi. Acordă atenție deosebită zonelor din viața ta unde ai greșit cel mai des sau pe care îți dorești să le fi tratat cu mai multă înțelepciune.

Meditație: Când ți s-a părut cel mai greu să fii creștin: cu prietenii, la serviciu sau acasă?

Marti:

Rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să-ți supui eul și să analizezi sincer starea ta actuală.

Activitate: Privește la acea zonă cu probleme pe care ai identificat-o. Majoritatea au găsit căminul ca fiind zona cu cele mai mari probleme. Există o anumită activitate sau oră din zi care te dă peste cap? Copiii, soțul, soția sau socrii te scot din sărite?

Meditație: Atunci când te gândești la acțiunile din timpul zilei, constăți că au fost lucruri pe care ți-ai dori să nu le fi făcut sau atitudini și cuvinte de care-ți pare rău? E foarte posibil să fie chiar și într-o zi în care ți-ai urmărit cu grijă acțiunile. Ce ne învață aceasta despre lipsa noastră de putere?

Miercuri:

Rugăciune: Cere ajutor Domnului în acel domeniu al vieții pe care l-ai identificat ieri.

Activitate: Astăzi ascultă cu atenție vocea tăcută a lui Dumnezeu în timp ce-ți șoptește-n gând. Vei fi surprins să auzi de câte ori te invită să manifesti lepădarea de sine în familie. Acum imaginează-ți cum ar fi căminul tău dacă ai avea puterea să aplici ceea ce-ți cere Dumnezeu. Nu spun să-ți imaginezi un cămin în care toți ceilalți sunt creștini prin comportament, ci impactul pe care l-ai putea avea dacă toate acțiunile tale ar fi cu adevărat creștine. Vei fi la fel de surprins ca și mine când am descoperit că singura problemă din viața spirituală a copiilor mei nu era alta decât propriul lor tată - eu!

Meditație: Ai descoperit ca și mine că în timp ce-i învinovățeam pe cei din jur, adevărata problemă eram chiar eu?

Joi:

Rugăciune: Din moment ce este greu să te înțelegi cu cei din cămin, este la fel de provocator să-i înțelegi pe cei din afara lui. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să fii obiectiv atunci când evaluezi importanța și rolul tău în activitățile de astăzi.

Activitate: O mare parte din timpul nostru o petrecem la serviciu sau la școală. Probabil crezi că într-un anturaj ca acesta este ușor să fii creștin, dar deseori lucrurile care îți distrag atenția și problemele zilei te pot împiedica să depinzi de Dumnezeu. Examinează-ți ziua. Vezi dacă-ți amintești în tumultul acțiunilor că de fapt Dumnezeu este Cel care trebuie să conducă.

Bateriile nu sunt incluse

Meditație: Cum ți s-a părut la serviciu? Ți-a distras atenția de la viața spirituală? Ce schimbări poți face pentru ca situația să fie mai simplă?

Vineri:

Rugăciune: Pentru unii subiectul din această zi s-ar putea să fie cel mai dificil. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere o nouă viziune asupra relațiilor cu acei oameni deosebiți pe care-i numim prieteni.

Activitate: Îmi iubesc prietenii și totuși îmi dau seama că este ușor să fiu influențat de ei să fac lucruri pe care le regret. Presiunea anturajului nu este ceva care trebuie să ne îngrijoreze doar în privința copiilor, ci este ceva care-i afectează și pe adulți.

Meditație: Au existat anturaje în care ți-a fost greu să fii creștin? Ai avut prieteni care te-au ajutat să te apropii de cer, în timp ce alții te împiedicau să crești în credință? În compania căror prieteni te simți cel mai slab?

Sâmbătă:

Meditație: Reflectă asupra lucrurilor pe care le-ai învățat despre tine în această săptămână. Dacă ai probleme cărora nu le găsești rezolvarea, bucură-te, că Dumnezeu are o soluție pentru tine. Cu toții suntem niște jucării fără baterii, dar putem deveni plini de putere dacă ne conectăm la sursă.

CAPITOLUL 2

Trecând dincolo

“Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:14)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să te ajute să treci de bariera unei vieți conduse de EU și să începi să trăiești o viață condusă de Duhul Sfânt.

Pe vremea când eram doar un copil, televizoarele începuseră să fie din ce în ce mai cunoscute și probabil că cei care sunteți de vârsta mea încă vă mai amintiți acele televizoare mari, grele, pline cu lămpi. După standardele actuale acestea ar fi considerate extrem de nesigure. Lucrările de întreținere ale acestor noi instrumente casnice presupuneau vizite dese făcute de o mică armată de depanatori.

Tatăl unui prieten de-al meu era pasionat de televizorul său, dar într-o zi i s-a stricat. A sunat urgent un depanator. Odată intrat pe ușă, depanatorul s-a îndreptat spre televizor și l-a băgat în priză, serviciu care l-a costat pe sârmanul om o grămadă de bani.

Cred că într-o anumită măsură noi doi trebuie să facem același lucru cu viețile noastre. Nu merge să ne conducem singuri viețile! Trebuie să înțelegem că din punct de vedere intelectual soluția este la fel de simplă: trebuie să ne conectăm la sursa de putere – Dumnezeu. Deși suntem de acord cu ideea că Dumnezeu este Cel care trebuie să ne conducă viețile,

Trecând dincolo

majoritatea oamenilor nu înțeleg acest concept. Printre cei care pretind a fi creștini sunt foarte puțini aceia care înțeleg cum să comunice cu Dumnezeu la un nivel practic și cum să-L lase să le călăuzească zilnic gândurile și acțiunile prin prezența Sa. Pentru mult prea mulți oameni, a fi creștin este egal cu a avea o drujbă nouă. Au dus-o acasă pentru că au auzit că le va face viața mai ușoară. Le plăcea sentimentul produs de aceasta. Atunci când o țineau în mână se simțeau ca niște adevărați muncitori forestieri. Totuși, odată ajunși acasă, lucrurile nu stăteau chiar așa. Au dus-o în pădure și au început să taie, dar se pare că indiferent de cât de mult se străduiau, nu progresau. Noua drujbă era grea. Le era din ce în ce mai greu să taie cu ea pentru că lua mult mai mult timp decât cu toporul. În scurt timp au revenit la vechiul obicei de a tăia lemnul cu toporul pentru că era mult mai simplu. Prietene, aceștia nu au învățat niciodată cum să pornească și să folosească puterea motorului. Este o parabolă ridicolă și absurdă, nu? Din păcate, nu. Majoritatea zdrobitoare a oamenilor încearcă să folosească creștinismul pentru a-și croi drum în viață, însă fără să se conecteze la Sursa care oferă puterea de a face lucrurile să meargă.

Paul și Carolyn, tânărul cuplu devotat din capitolul precedent, au descoperit acest lucru printr-o idee care i-a venit lui Paul într-o perioadă de rugăciune și meditație serioasă. I se părea că el și un întreg grup de lucrători în domeniul evanghelizării cultivau un ogor. Era un ogor atât de mare încât nu-l puteai cuprinde cu ochii. El și colegii lui erau foarte grijulii în a cultiva terenul înarmați cu... lingurițe. Exact! Cu lingurițe. Cu ochii minții putea vedea întreaga scenă și parcă-L auzea pe Domnul chemându-l, rugându-l să lase această muncă zadarnică spunând: "Hai Paul, o să te învăț să folosești tractorul."

Prietene, la aceasta ne cheamă Domnul în acest capitol. A sosit timpul să învățăm cum să conducem tractorul, să pornim motorul și să băgăm în priză aparatura.

Deci, CUM facem toate astea? De unde începem?

Toată lumea speră, dorește, presupune că viața pe care a dus-o până acum este doar o umbră a ceea ce este sau ar trebui să fie dreptul nostru de copii ai lui Dumnezeu. Biblia promite cu tărie biruință și pace interioară pentru creștin și totuși cât de puțini sunt aceia care reușesc să o găsească. Acest lucru se întâmplă pentru că eul domină viețile, deciziile și chiar și

emoțiile noastre. Putem pretinde că Hristos este Domn peste viețile noastre, dar adevărul este că, deși Îi cerem deseori ajutorul, Îi legăm mâinile pentru că nu-L lăsăm să preia controlul.

Creștinii din ziua de azi dau pe față adevărata lor atitudine față de Dumnezeu prin metode expresive din punct de vedere cultural, cum ar fi autocolantele. Unul foarte cunoscut suna cam așa: “Dumnezeu este copilotul meu”. Acesta este modul în care ne raportăm la El. Copilotul ajută căpitanul, urmează ordinele acestuia, dar nu i se oferă niciodată control total. Noi doi trebuie să înțelegem că până nu renunțăm la această pretenție de a conduce, eșecul va continua să ne bântuie. Deci, să studiem împreună câteva modalități de a depăși starea actuală pentru a ne îndrepta spre ceva mai bun în sens practic.

În fiecare dimineață primul și cel mai important lucru pe care trebuie să-l fac este să mă predau lui Dumnezeu și să accept planul Său pentru viața mea. Aceasta înseamnă că aleg de bunăvoie să predau altuia – adică lui Dumnezeu – controlul asupra fiecărui aspect al vieții mele. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că trebuie să supun fiecare alegere, gând și sentiment controlului lui Dumnezeu. Apoi, această predare trebuie păstrată pe tot parcursul zilei prin influența Duhului Sfânt asupra minții mele.

Ne este atât de ușor să acceptăm acest lucru ca teorie, dar în viața de zi cu zi sunt o grămadă de lucruri care ne distrag atenția. Satana este un expert al certurilor și al conflictelor care ne stimulează interesele și ne ațâță mintea. Câteodată pare că suntem cu totul inconștienți pentru că facem mereu aceleași greșeli și cădem în aceleași capcane. Putem depăși această situație numai atunci când Îi permitem lui Dumnezeu să ne salveze din aceste capcane.

Mai demult am avut un prieten. Făcuserăm multe unul pentru altul. Ne înțelegeam foarte bine, dar la un moment dat s-a întors împotriva mea și a început să spună minciuni despre mine. În scurt timp s-au răspândit tot felul de zvonuri bazate pe aceste neadevăruri. M-a durut foarte tare și eram tentat să fiu mândros pentru că fusesem trădat. Dumnezeu mi-a vorbit prin Duhul Său și mi-a cerut să-I dau Lui toate aceste sentimente și să-L las pe El să le poarte. Este greu să renunți la răni și să I le dai Lui să le poarte, dar este calea cea mai sigură spre fericire. Cu toții ne-am atașat de astfel de sentimente cu care ne chinuim mintea mereu și mereu. E ca un bulgăre care, rostogolit prin zăpadă, devine din ce în ce mai mare până

când ia proporții fantastice. Cât de bine ar fi dacă ne-am debarasa imediat mințile de aceste sentimente înainte ca ele să capete o greutate insuportabilă și să ne zdrobească sufletul și spiritul, lăsându-ne triști și deprimați.

Predarea continuă a tuturor acestor sentimente, gânduri și acțiuni, aduce eliberare în viața de creștin. Putem spune că suntem cu adevărat ai Lui, atunci când suntem pe deplin predați, îndeplinind în fiecare clipă tot ceea ce ne cere Dumnezeu. Atâta timp cât continuăm să creștem în har și să rămânem predați, menținem scumpa prietenie cu Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu ne cere ceva, iar noi spunem NU, în loc să ne consacram, trecem aproape imperceptibil de la o viață condusă de Duhul Sfânt la una condusă de EU.

Se spune că o imagine transmite mai mult decât o mie de cuvinte, așa că, dați-mi voie să vă arăt una care înfățișează două zile din viața prietenului și coautorului meu, Tim Canuteson.

În munții Pennsylvaniei luna noiembrie este un anotimp schimbător cu vânturi aprige care alternează cu perioade mai temperate. Ploaia și zăpada se unesc ca și cum aceste două fenomene ale naturii ar fi confuze. Am fost acolo în noiembrie și nu este anotimpul cel mai prielnic să te apuci să spargi pereți ca să pui uși noi, dar uneori astfel de situații sunt inevitabile. Iată ce povestește Tim:

“Ușile sosiseră cu câteva săptămâni înainte dar programul de lucru nu mi-a permis să pun o zi deoparte decât foarte târziu spre sfârșitul lunii. Era marți dimineață și știam că pentru a rezista zbuciumului acelei zile trebuia să mă consacru Domnului, dar nu mă simțeam “neconsacrat,” iar urgența problemelor ce-mi stăteau înainte mă forța să mă grăbesc. Așa-i viața, ne grăbește tot timpul, pretinde să-i oferim toată atenția și ne constrânge să acționăm fără să ne dea timp de gândire înainte. Am cedat cererilor vieții. În loc să-mi iau timp suficient și să mă asigur că sunt cu totul predat Domnului în acea dimineață, timpul personal cu Dumnezeu a fost pe fugă, după care am plecat să plătesc ușa.

Sigur că nu eram complet neascultător față de Dumnezeu, dar nici împăcat cu El nu eram. O voce tăcută mă tot cicălea și pune la îndoială căile mele – acționam fără îndrumarea lui Dumnezeu. La început mi-a vorbit despre faptul că am scurtat timpul petrecut cu Dumnezeu, dar eu știam una și bună: “Dacă începi repede, termini repede”. În sufletul meu știam că încerc să mă mulțumesc în prezent cu experiențele din trecut.

Viață din belșug

Aveam multe lucruri de făcut, și să-mi irosesc timpul meu prețios și atât de limitat (pentru că așa mi se părea) pe un devoțional care-ți ia o grămadă de timp, pur și simplu nu se potrivea cu programul meu pentru ziua aceea. Dumnezeu încerca să mă ajute, să-mi îndrume pașii în timpul zilei, dar eu nu eram dispus să mă las condus.”

Tim este ca mulți dintre noi. Dacă nu trecem în mod voit de partea lui Dumnezeu, suntem predispuși să cedăm voinței personale. În timp ce prima alegere de dimineață, refuzul călăuzirii lui Dumnezeu, îi părea ceva neînsemnat, nu știa că acest lucru dădea naștere unui obicei.

“Următoarea alegere a venit după ce am terminat măsurătorile. Am sărit peste micul dejun ca să câștig ceva timp și să pot pleca la depozitul de chereștea mai repede. În timp ce conduceam mașina, aceeași voce tăcută continua să-mi vorbească. Mesajul a fost foarte rău primit. “Ar fi trebuit să iei un mic dejun normal”, dar am început să caut argumente care să înăbușe de tot acea voce. Nu-mi place mâncarea de la micul dejun, mai ales cerealele integrale, așa că nu mi-a fost greu să găsesc argumente.

După ce am făcut rost de cele necesare, am scos ușile vechi și am dat peste ceva neprevăzut în planurile mele. Ușile noi nu se potriveau cu tocurile vechi, deci trebuia să schimb tocurile. Bineînțeles că nu aveam materialul potrivit pentru o astfel de acțiune, așa că m-am dus să caut. Mă simțeam presat de timp din cauza acestei noi probleme.

Întors acasă am înlăturat tocul vechi și am pus altul nou, descoperind totodată că am uitat să iau cuiele potrivite pentru acest nou proiect. M-am întors la magazin pentru a treia oară în acea dimineață. Prima dată m-am dus la șase dimineața. Acum era ora 11:30 dimineața și băteam pasul pe loc. Pierdusem aproape toată dimineața. Au urmat geamurile de la uși, care nu au fost tocmai cele mai ușoare lucruri pe care le-am asamblat vreodată. Mi-a luat o oră să asamblez părțile care formau tocul și să le prind la capete. Acum trebuia să nivelez ușa de la intrare și să șlefuiesc tocurile ca să se potrivească perfect.

Când am pus tocul la locul lui, am descoperit o nouă problemă: m-am trezit cu două nivele, unul mic și unul mare. Partea de sus a tocului era prea mică și astfel ușa nu se încadra, iar partea de jos era prea mare și ușa nu putea fi prinsă de toc. Așa că, în timp ce ceasul ticăia trecerea momentelor prețioase, m-am întors la magazinul de unelte ca să cumpăr o

cumpănă de mărime medie. În tot acest timp deveneam din ce în ce mai agitat. La magazin am primit o veste îngrozitoare: se apropia zăpada... și încă repede. Acum chiar că trebuia să mă grăbesc. Situația devenea din ce în ce mai enervantă.

Tocul era în sfârșit nivelat și am trecut la montarea ușii. Și aceasta m-a necăjit pentru că a trebuit să fac multe modificări. Soția și copiii mă așteptau cu masa pusă, dar le-am spus să mănânce fără mine pentru că trebuia să-mi termin proiectul. O voce lăuntrică mă avertiza clar și răspicat că nu eram pe drumul cel bun. Eul pune stăpânire pe mine puțin câte puțin. Domnea o stare de nervozitate și eram supărat pe familie că mânca fără mine în timp ce eu lucram, deși fusese alegerea mea.

Tocmai terminasem de montat și strângeam mânerul când soția a venit la mine și mi-a pus o întrebare foarte simplă:

“Dragă, de ce nu ai dat jos ornamentele din partea interioară a ușii?”

Nu o făcusem pentru că această ușă era puțin mai mică decât cea veche și puteam lucra fără ca ornamentele să mă încurce, în plus, urmau să fie înlocuite cu unele noi. Julie mi-a pus de mai multe ori această întrebare, dar de fiecare dată îi răspundeam foarte evaziv:

“Nu te îngrijora în privința asta!”

Problema este că ea nu știa că aveam de gând să le înlocuiesc cu ornamente noi și se temea că le stric. Mi-am pierdut cumpătul din cauza întrebărilor ei și am spus:

“Bine, dacă vrei să dau jos amărățele alea de ornamente ca să vezi ce urât e fără ele, o să le dau jos!”

Și le-am dat jos. A încercat să-mi explice, și chiar s-a gândit că poate îmi dădeam și eu seama că e o neînțelegere, dar eram frustrat și obosit.

Ușa nouă era puțin mai mică decât cea veche și astfel ornamentele vechi nu se potriveau cu cele noi, așa că m-am dus din nou la magazin ca să cumpăr materialul potrivit. Era al cincilea drum în ziua aceea și în total ar fi cam patruzeci și cinci de kilometri! Era ușor să fac rost de tot ce aveam nevoie pentru că aveau de toate, dar după atâtea drumuri vânzătorul a început să se uite cam ciudat la mine. M-am gândit că, în cazul în care mai fac un drum, va trebui să mai cumpăr unelte și din alt domeniu.

Ajuns acasă am astupat găurile cu clei. Era frig. Soarele apusese, iar vântul sufla puternic dinspre Canada. Aerul era înțepător și purta cu el un miros de zăpadă. Acum mă puteam relaxa pentru că totul avea să se încheie

cu ultimele două tăieturi și câteva cuie. Nu mai aveam probleme. Ușa avea să fie foarte rezistentă la frig.

“Tată, e timpul de părtășie al familiei,” strigă Ellen de la o fereastră de sus.

În fiecare seară petrecem timp împreună distrându-ne, citind, jucându-ne și bucurându-ne cu toții în familie. Nimic nu trebuia să ne deranjeze.

“Bine,” i-am răspuns în timp ce băteam ultimele cuie.

Acum aveam timp pentru familie pentru că nu mai eram presat de nimic și lucrul era pe terminate. M-am uitat spre fereastra ei, am dat din cap aprobator și m-am întors la treabă ca să dau ultima lovitură de ciocan. Acest lucru mi-a distras atenția și mi-am dat cu ciocanul peste deget.

Am strâns cât am putut de tare degetul lovit și dansam încolo și înapoi prin întuneric, executând ceva ce trebuie să fi semănat cu dansul războinicilor indieni. Am intrat în casă clătinându-mă și gemând, iar fiica mea Ellen, căreia cu câteva momente înainte îi răspusesem frumos, m-a întrebat:

“Ai pățit ceva, tati?”

Mă durea rău de tot. Nu era accidentul tipic în care îți dai din greșală peste deget cu ciocanul când nu nimeresti cuiul. Nu! Când a avut loc impactul țineam ușa și săracul deget nu a avut cum să se dea la o parte ca să se ferească din calea ciocanului. Începea să se învinețească și se umfla rapid. Nici nu mai încăpea îndoială că era rupt. Simțeam cum se mișcă osul.

Doar într-o astfel de criză îți dai pe față adevăratul caracter, iar eu încurajasem toată ziua voința personală. Acum mă săturasem.

“Cum adică?” am zberat. “Cât de proastă poți să fii să pui o întrebare așa stupidă?”

Apoi m-a întrebat soția:

“Ți-ai dat peste deget?”

Încerca să mă consoleze, dar eu am izbucnit în forță:

“Aha, acum știu de la cine învață să pună întrebări atât de inteligente.”

Pierdusem o zi. Terminasem proiectul, dar eram conștient că avea să-mi ia câteva zile să repar stricăciunile făcute. Mă refer atât la deget cât și la relațiile cu familia mea. Cum stăteam acolo și mă simțeam oribil, mi-am adus aminte de o altă zi în care am lucrat pentru un alt proiect, dar lucrurile au stat cu totul altfel.

Trecând dincolo

Ca și în ziua în care am montat ușa, mă bucuram de o zi liberă de la serviciu, cel puțin până la miezul nopții când spitalul avea nevoie de mine. Îmi plănuisem să pun lucrurile la punct prin curte. Vremea era potrivită pentru astfel de activități în aer liber. M-am trezit devreme. Luptându-mă cu dorința de a mă culca la loc, am ieșit din cameră și pășeam tiptil prin casa încă adormită. Dinspre camerele copiilor nu se putea auzi decât sunetul lin al respirației liniștite, și totuși nu-mi puteam da seama ce m-a trezit. Deodată, am auzit un zgomot pe veranda din fața casei. Am aprins lumina și am putut vedea trei vizitatori care aduceau foarte bine cu niște copii pe care i-ai prins cu mâna în cutia cu bomboane. Trei fețe mascate mă priveau în timp ce șase lăbuțe stăteau deasupra bolului cu mâncare pe care-l lăsăm în fiecare seară pentru ratoni. Dându-și seama că nu aveam de gând să-i deranjez, au continuat să mănânce, luptându-se fiecare să ia cât mai mult. Le-am admirat ciudățeniile o vreme, dar mi-am dat seama că nu mă trezise ciondăneala lor.

Nu pot explica cum poate Dumnezeu să fie alături de mine și în același timp să fie alături și de tine, dar așa este. El era Cel care mă chemase și aștepta, ca un prieten secret, să mă întâlnească. Dorea să toarne putere din puterea Sa peste mine pentru ziua ce-mi stătea în față și avea nevoie doar de cooperarea mea. Am luat cartea din care citisem în fiecare dimineață pentru a-mi îndruma gândurile, dar tot ceea ce-mi doream era să fiu în comuniune cu Dumnezeu și cartea a rămas deschisă, dar necitită în fața mea. Am petrecut un timp tainic de introspecție. Minutele trecură unul câte unul și la un moment dat mi-am dat seama că trecuseră câteva ore. Trei dimineața se transformase pe nesimțite în cinci și era vremea să-mi trezesc soția.

În timp ce mă îndreptam spre dormitor, am putut observa primele raze ale dimineții care conturau coroanele pomilor. Văzând-o cum doarme liniștită, am îmbrățișat-o ușor, ușurându-i trezirea. Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun, să-i arăt, să vizităm, dar am simțit că nu era momentul. În ciuda dorinței mele de a mă bucura de compania ei o voce se împotriva acestor impulsuri. În această voce liniștită și tăcută am auzit chemarea lui Dumnezeu care se adresa inimii mele spunând: *Are nevoie de timp ca să se trezească. Are nevoie să petreacă un timp special cu Dumnezeu. Are nevoie de timp pentru ca să se pregătească pentru această zi.* Nu eram de acord cu ceea ce-mi cerea Dumnezeu, dar am înțeles cât de

înțelept este acest gând, așa că am renunțat la dorința mea și am acceptat-o pe a Domnului.

Nu mă simțeam ca un învingător atunci când m-am întors în sufragerie. Trăiam după principii și nu după sentimente, iar sentimentelor și emoțiilor nu le plăceau ideea de lepădare de sine pe care o cere Dumnezeu dacă vrei să-L urmezi cu adevărat.

De îndată ce m-am așezat să citesc din carte, am auzit sunetul unor pași mărunți și un cap umflat de somn își croia drum spre poala mea. Era atât de cald și de moale în pijamaua pe care i-o făcuse mama lui, aveam senzația că mângâi un animal cald și pufos.

Fiul meu a fost dintotdeauna o provocare pentru mine. Este încăpățânat și iute, dar este și deștept, chiar mult prea deștept și asta nu este întotdeauna spre binele lui. Se enervează repede când mintea vrea să realizeze lucruri pe care corpul său mult prea mic nu le poate realiza. Pe scurt, ne asemănăm supărător de bine. Când alege să se supună lui Dumnezeu și să fie ascultător de părinți este cel mai dulce dintre copii. Când alege să fie neascultător poate să te scoată din minți!

În timp ce-l țineam în brațe simțeam cum mă încearcă un sentiment de împotrivire. Soția abia se trezise, iar eu îmi terminasem studiul, așa că era responsabilitatea mea să-mi ajut fiul să se apropie de Dumnezeu. Încă nu putea citi bine, așa că îi citeam eu, dar aceasta însemna să fac mai mult decât să-i spun o povestire din Biblie. Trebuia să-l apropii de Isus și să-i prezint problema ascultării într-un mod cât mai practic și cât mai pe înțelesul său. De foarte multe ori îi vorbesc despre cât de dispus este Dumnezeu să ia de la noi sentimentele pe care nu le dorim: temeri, supărări și mânie. Trebuie să-i arăt creștinismul ca făcând parte din cămin, să-l vadă ca ceva ce influențează pe mama și pe tata în fiecare zi. De obicei soția mea, Julie, este cea care-l ajută și-l îndrumă spre Dumnezeu unde copilul nostru cel năzdrăvan este modelat și cizelat. Cu siguranță că unul dintre cele mai mari privilegii în viața de creștin este să-ți îndrumi copiii către Dumnezeu și să-i înveți ce înseamnă să pui creștinismul în practică. Problema este că nu-i putem învăța cum să fie ascultători dacă noi înșine nu suntem.

În timpul rugăciunii i-am cerut lui Dumnezeu cu toată seriozitatea să ne ofere o inimă curată și o minte înțeleaptă. Aveam nevoie să mă predau din nou Domnului, iar El a făcut exact ce a promis: mi-a luat sentimentele

negative și după acele minute petrecute împreună ne-am simțit întăriți pentru întreaga zi. Eram predați lui Dumnezeu și gata să ascultăm de El indiferent ce ne cerea. Este foarte important să începem fiecare zi în acest mod pentru că este o decizie pe care trebuie să o iei de fiecare dată, în fiecare zi.

După cum bine vezi, dimineața se petrec foarte multe în casa noastră și de fiecare dată a trebuit să aleg în mod repetat să rămân predat Domnului. După ce am terminat, fiul meu s-a îmbrăcat și și-a făcut patul. Era aproape șapte. Toată familia se bucură atunci când pregătesc eu micul dejun. Copiii numesc asta: “mic dejun a la tati”. Asta nu înseamnă că soția mea este leneșă în bucătărie, dar are foarte multe lucruri de făcut și cum nu prea are timp, pregătește cu multă dragoste lucruri mai simple, adică: cereale cu lapte, pâine prăjită și fructe. Mie îmi plac mult clătitele exotice, turtele, merele coapte și altele de acest gen, care sunt delicioase, dar îți iau mult mai mult timp pentru a le pregăti. Văzând-o pe Julie că se îndreaptă spre baie, mi-am dat seama imediat că micul dejun îmi aparținea. Nu mă deranjează pentru că îmi place să gătesc și avantajul este că pot găti exact ce poftesc.

După micul dejun deja mă gândesc să plec la treburile mele dar deși nu spune nimic, o văd pe Julie cât este de îngrijorată de pregătirea copiilor și de treburile casnice. Imediat un gând îmi apare și știu că nu îmi aparține: *Tim, strânge masa și spală vasele în locul soției tale.*

Nu voiam s-o fac. Nu aveam asta în plan, dar m-am conformat, iar Julie s-a și dus să pregătească cele necesare pentru lecțiile copiilor înainte ca aceștia să-și termine îndatoririle. Ambii copii începuseră lecțiile înainte ca eu să le spun că ies afară la treburile mele. A fost de ajuns o singură privire spre birou ca să-mi dau seama că Julie calcula cheltuielile. Cu siguranță voia să le plătească în acea dimineață. Ne place să facem bilanțul cheltuielilor împreună, sau, mai bine spus, soției mele îi place să facem acest lucru împreună dar nici mie nu-mi displace pentru că dacă o las pe ea, nu mai înțeleg unde se duc banii.

Eram gata să plec afară ca să pun la punct proiectul meu, dar iarăși am simțit că trebuie să-mi pun dorințele mele deoparte și să ajut la bilanț. După ce am terminat de făcut bilanțul a apărut o altă problemă. Ambii copii aveau nevoie de îndrumări pentru următorul curs, dar Julie trebuia să predea la fiecare în parte. Din nou am fost chemat de aceeași voce să pun deoparte problemele mele și să pun familia pe primul loc. M-am

trezit predând fonetică – materie la care nu mă pricepeam deloc. Probabil râdeți pentru că auziți un scriitor spunând asta, dar țin să vă spun că în școală nici nu știam că fonetica studiază sunetele!

Terminând cu predatul m-am întors la taxe. După ce Julie și cu mine le-am sortat și plătit, am pregătit niște pachete pentru poștă. Văzând că soția încă avea o grămadă de lucruri de făcut am simțit îndemnul să o ajut. M-am oferit să pregătesc masa de prânz. Când am terminat de gătit, copiii terminaseră lecțiile și fiecare se ocupa de îndatoririle lui pentru acea după amiază. Câteva pachete erau pregătite pentru a le duce la poștă, așa că m-am grăbit să ajung cu ele înainte să se închidă. Întors acasă am petrecut un timp special cu familia bucurându-mă de persoanele deosebite alături de care am fost binecuvântat să trăiesc.

Partea cea mai ciudată este că am descoperit că întreaga mea atitudine se schimbase. În dimineața acelei zile fusese foarte greu să-i pun pe cei din jur pe primul loc și ideile mele pe al doilea, dar acum totul mergea mult mai ușor. De obicei soția îmi masează picioarele seara, dar de această dată eu eram cel care le masam pe ale ei. După ce s-au culcat copiii mi-am sărutat soția înainte de a adormi. Sosise momentul despărțirii. Trebuia să doarmă, iar eu trebuia să plec la spital pentru schimbul de noapte. Nu făcusem nimic din ceea ce plănuisem pentru acea zi. Cu toate acestea aveam sufletul împăcat că ziua nu părea să fi fost pierdută deloc. Ne-am sărutat, iar ea a devenit serioasă:

“Știi, când văd felul în care te predai lui Dumnezeu, pot să trec și eu peste probleme mult mai ușor.”

I-am mângâiat părul, am învelit-o cu un colț al păturii și am stins lumina la plecare. Îndreptându-mă spre hol mă gândeam la cuvintele ei și la evenimentele acelei zile. Toată ziua nu făcusem nimic din ce mi-am propus, cu toate acestea nu-mi amintesc să fi trăit o zi mai fericită.

Alegerea contează, gândeam eu în timp ce degetul zvâcnea de durere. Îndrumarea lui Dumnezeu fusese aceeași în ambele zile. Diferența consta în felul în care am abordat-o. Ieri, când montam ușile, de ce au fost atât de pripite alegerile mele? Pentru că nu m-am supus voinței lui Dumnezeu, pentru că nu am lăsat eul să moară și pentru că nu i-am pus pe cei din jur pe primul loc. Acesta este motivul pentru care am pierdut o zi. Fie ca Dumnezeu să-mi ofere înțelepciunea să pot vedea ce reprezintă cu adevărat alegerile egoiste: inamicul fericirii și al păcii din viața mea.”

Vedeți, mintea omului este ca un site de Internet. Creezi o pagină Web și toți doritorii îți pot vizita pagina. Fiecare vizită este considerată o accesare, iar popularitatea paginii se măsoară în funcție de numărul de accesări. Dar tu? De câte ori ești accesat de Dumnezeu în fiecare zi? Ai vrea o statistică sau ți se pare mult prea deprimant să realizezi de câte ori a încercat Dumnezeu să te determine să “stochezi” informații vitale, iar tu ales să-I ignori mesajul? Am vorbit cu sute de oameni ca tine. Te simți frustrat încercând să duci o viață de creștin. Ești descurajat și vrei să renunți dar există o speranță. Această speranță o găsești atunci când experimentezi ceea ce stă scris în Efeseni 2:8: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu”.

Ce este harul lui Dumnezeu? Nu vă voi oferi o explicație teologică, ci iată analiza mea practică și realistă. După aproape douăzeci de ani de studiu și de experiență am ajuns să definesc harul lui Dumnezeu astfel: harul este prezența continuă a lui Dumnezeu alături de mine în fiecare clipă a vieții mele. Harul lui Dumnezeu caută permanent să mă cucerească, să mă implore, să mă cheme pentru că vrea să mă salveze de pericolul egoismului din suflet. Chiar aici și acum Dumnezeu dorește să mă îndrume, să mă însoțească și să-mi dea putere ca să fiu renăscut și salvat. Dumnezeu este cu mine și-mi va arăta cum să ies din toate încurcăturile.

Hai să discutăm mai pe larg despre acest “dar divin”. Dacă cineva îmi oferă un cadou, am făcut ceva să-l obțin? Nu! E gratis! E al meu. Tot ce trebuie să fac este să-l accept și să-l deschid. Am vreun rol în această acțiune? Da. Ce s-ar întâmpla dacă aș lua cadoul frumos cu ambalaj strălucitor, panglică, fundă și nu l-aș deschide niciodată, nu l-aș lua cu mine acasă și nu l-aș folosi? Mi-a făcut vreun bine? Nu! Sigur că nu!

Dar mai există un aspect al cadourilor. Ai deschis vreodată un cadou de la un prieten bine intenționat sau membru al familiei și a trebuit să-l întrebi cu toată sinceritatea: “Asta ce mai e?” Mulți dintre noi au trecut printr-o astfel de experiență și probabil că aici putem găsi un indiciu de ce darul divin al harului rămâne adesea nedesfăcut și neapreciat. Dumnezeu oferă gratuit acest dar, adică îndrumare fiecărui bărbat, femeie și copil. Dar alegând să ne conducă voința noastră în locul voinței lui Dumnezeu, și repetând această experiență an de an, ne-am format în a ignora darul Domnului pentru că pur și simplu nu-i mai recunoaștem valoarea.

Salvarea omului este făcută din două părți. Prima parte este harul. În punerea în practică a acestor principii vom vedea că harul este întotdeauna pe primul loc, întotdeauna precede gândurile, vorbele și faptele noastre. Harul este partea lui Dumnezeu și întotdeauna este pe primul loc.

Credința este partea noastră și este întotdeauna pe locul doi. Exercițiul credinței este întotdeauna la timpul prezent, inseparabil legată de un verb de acțiune. În Evrei capitolul 11, Pavel trece în revistă persoanele care au realizat ceva prin credință. “Prin credință Noe... a construit o arcă pentru a-și salva familia. Prin credință Avraam... s-a dus chiar dacă nu știa unde se duce. Prin credință Moise... a părăsit Egiptul fără să se teamă de mânia faraonului” (versetele 7-27). Pavel vorbește de asemenea și de credința lui Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, Samuel și a profetilor, care prin credință au cucerit împărății, au făcut dreptate și au câștigat ceea ce li se promisese; au închis gura leilor” (versetele 32,33). Credința este răspunsul pe care-l oferim harului divin în orice clipă și în orice loc. Credința este alegerea pe care o fac de a da ascultare glasului divin în orice moment al vieții printr-o strânsă legătură cu Dumnezeu.

Cu câteva ierni în urmă, în timp ce conduceam mașina pe strada North Fork, m-am lovit de un bloc de gheață. Conduceam cu viteză mare, iar mașina a derapat oprindu-se în acel zid de zăpadă. Chiar dacă mașina mea avea tracțiune pe toate roțile, mi-a fost foarte greu să ies de acolo. Din fericire, un camion trecea pe acolo și l-am rugat pe șofer să mă scoată din șanț. “Am cablu de tractare”, i-am spus. “Poți să mă scoți de aici?”

A fost de acord și m-a scos în câteva minute. Eram foarte fericit dar nu am spus: “Uau! Ce cablu!” Ci am spus: “Uau! Ce mașină!”

Credința este ca acel cablu. Nu are nici o putere în sine dacă nu mă leagă de o sursă de putere mai mare. Același lucru este valabil și pentru viața de creștin. Sunt multe metode prin care oamenii pot mima credința, dar adevărata credință este cea simplă care ne conectează la adevărata Sursă de putere.

Poate că acest concept poate fi simplificat dacă privim la cele trei elemente din care este compus. Majoritatea oamenilor gândesc despre credință că ar fi încredere. Nu este greșit, dar este incomplet. Credința este încredere, dar încrederea este doar o parte a credinței. Mulți au impresia că au credință tocmai pentru că au încredere. Dar încrederea nu ne face creștini. Doar pentru că avem încredere nu înseamnă că suntem convertiți,

nu înseamnă că ne vom purta cum se cuvine cu soții sau soțiile noastre. A crede nu înseamnă că nu mai suntem răi. “Chiar și demonii cred și se-nfioară.”

Vedeți, încrederea nu este completă prin sine însăși. Pentru ca încrederea să aibă valoare reală în viețile noastre, trebuie să ne predăm harului lui Dumnezeu, voinței Sale și să fim dispuși să facem tot ceea ce ne cere. Din păcate, nu împletim încrederea cu predarea de sine, ci suntem conduși de sentimente sau emoții, și din această cauză avem necazuri.

Pe scurt, încrederea asigură motivație acțiunilor noastre, în timp ce predarea este o alegere conștientă de a ne supune voinței lui Dumnezeu. Motivarea și predarea sunt vitale, dar încă lipsește elementul de bază care poate face ca această experiență să fie veritabilă. Acest element este *dependența*. Numai atunci când alegerea noastră este de a fi dependenți de Dumnezeu, El poate lucra pentru noi și prin noi.

Aceasta este problema multora care doresc din toată inima să devină creștini, dar nu au o experiență adevărată cu Dumnezeu. Atunci când ne apropiem de Dumnezeu ne dăm seama că El dorește să ne călăuzească prin harul Său minunat. Cine n-ar dori o călăuzire atât de intimă? Dar în ciuda dorinței noastre rămânem lipsiți de putere prin simplul fapt că nu ne-am dezvoltat abilitatea de a rămâne în permanentă dependenți de Dumnezeu și nu I-am permis să lucreze în sufletele noastre, “atât voința cât și înfăptuirea”.

Atunci când o persoană suferă un traumatism locomotor are nevoie de îngrijire deosebită pentru a putea redobândi abilitățile de a desfășura activități zilnice cum ar fi să se spele, să mănânce și să se îmbrace. Nici un pacient nu reușește să redobândească aceste calități dacă nu depune efort timp îndelungat. Tot așa nu putem învăța activitățile unei vieți de creștin fără să ne luptăm cu obiceiurile noastre împământenite.

Nu te simți descurajat dacă îți este greu să treci de la viața cu care te-ai obișnuit la viața pe care ți-o dorești! Activitățile din această carte sunt exerciții terapeutice. Îți va lua mult timp să înveți cum să ascuți glasul Domnului și încă și mai mult timp să devii dependent de acesta. Independența față de Dumnezeu este cel mai mare blestem al vieții mele, ca și al vieții tale. Este zestrea ereditară și cunoștințele dobândite până la un moment dat, dar asta nu înseamnă că nu ne putem elibera de această stare de neputință. Cu siguranță vei avea momente de cădere. Nu renunța.

Dumnezeu făgăduiește că Cel care a început lucrarea cea bună în tine o va duce la bun sfârșit. Așa că, mergi înainte în această reînnoire a vieții, fiind încrezător că Domnul își va îndeplini făgăduința!

Problema este că în această lume a păcatului ne-am obișnuit să privim dependența într-un mod cu totul greșit. Copiii adulți care încă mai sunt dependenți de părinți sunt priviți cu dezgust. Timp de peste patruzeci de ani femeile au fost încurajate să urască ideea de dependență. Adolescenții sunt nerăbdători să scape de ea. Fiecare dintre noi am fost instruiți să ne dobândim independența și în acest proces am devenit nepregătiți să experimentăm ceea ce ar putea și ar trebui să fie, cea mai avantajoasă relație în care poate intra omul. Dependența nu mai are o conotație neplăcută atunci când constăți că independența nu-ți aduce succes. Bebelușii sunt cele mai dependente ființe de pe pământ. Ființele omenești petrec mult timp al vieții în dependență de cei din jur. Dependența de o altă persoană la acest stadiu avansat al vieții noastre este considerată o insultă, un afront adus mândriei, o insultă la adresa abilităților noastre. Din foarte multe puncte de vedere suntem ca bătrânul motan de care am auzit mai demult. Acest motan, fiind independent, ca mai toate pisicile de altfel, și-a pus în gând să se cațere pe un acoperiș. De ce s-a urcat acolo este un mister cunoscut numai de el, dar odată ajuns acolo, nu mai știa cum să coboare, așa că s-a blocat. Stăpânul acestui motan l-a văzut și s-a urcat pe o scară să-l salveze. Să analizăm împreună această situație.

Motanul l-a văzut pe stăpân venind și era sigur că acesta îl iubește și că dorea să-l ajute – aceasta este încrederea. S-a îndreptat spre stăpân încredințat că acesta îl va scăpa – aceasta este predarea. Dar atunci când stăpânul l-a apucat și a început să coboare cu el pe scară, motanul și-a înfipt ghearele în acoperiș și s-a ținut cu disperare. Vedeți, dorea să iasă din încurcătură, dar nu chiar atât de mult încât să-l lase pe stăpân să preia controlul. Nu era dispus să fie dependent și toate eforturile depuse pentru el nu erau suficiente să-l salveze de sine însuși.

Noi doi suntem în încurcătură. Ca și acel motan, suntem blocați, ne aflăm într-o situație periculoasă din care nu avem cum să ieșim prin propriile puteri. Fără o dependență exercitată continuu, încrederea și predarea, chiar dacă au un rol vital în cadrul credinței, nu ne pot salva. Să vă dau un exemplu concret din viața mea.

Trecând dincolo

Era 7 martie 1999. Tocmai terminasem o serie de întâlniri în Hawaii și ne bucuram de câteva zile libere în care ne puteam relaxa înainte de a lua avionul spre Australia. După zile întregi de consiliere și predicare simțeam nevoia să mă destind. Ne-am îndreptat spre o plajă mai puțin aglomerată unde plănuiserăm să facem surfing. Îmi place să mă relaxez în apă. Când te afli pe vârful unui val și te îndrepti spre mal te poți gândi la multe, iar mintea are ocazia să se relaxeze.

Petrecusem două săptămâni predicând despre cum să trăiești o viață condusă de Duhul Sfânt, dar predicarea nu este același lucru cu trăirea adevărului în orice moment. Iată-mă deci pe plajă privind valurile și admirând soarele. Cei care au făcut surfing știu că nu toate valurile sunt la fel. Există un anumit tip și ritm, iar dacă privești valurile, vei observa că vin la mal în grupuri din care îți poți da seama de tipul lor. În acea zi, după al treilea sau al patrulea val venea și valul cel mare. Nu-mi place să plutesc pe valuri mici atunci când pot pluti pe cele mari. Cum stăteam pe plajă, am înțeles ritmul și am strigat la Sally:

“Hai să mergem, dragă!”

Mă îndreptam spre apă când mi-a venit acest gând în minte: *Jim, scoate ceasul pentru că s-ar putea să-l pierzi.*

Ba n-o să-l pierd. Este prins bine și apoi, am mai înotat așa de foarte multe ori. N-am de ce să-l dau jos. Cu aceste ultime cuvinte memorabile am intrat în ocean.

Ajuns în apă am încercat să mă adaptez la ritmul valurilor pentru a le prinde pe cele mari. Gândul a reapărut: *Jim, scoate ceasul pentru că altfel îl vei pierde.*

Nici nu mă gândesc! Nu eu. Nu Jim Hohnberger. Eu știu mai bine decât Dumnezeu, sau cel puțin așa credeam. Îl rog pe Dumnezeu să-mi vorbească în fiecare zi, să mă îndrume, să mă povățuiască și să mă întărească astfel încât să nu intru în vreo încurcătură. Apoi, nu-L mai ascult. Și tu ești așa? Ai făcut astfel? Amintiți-vă că asta se petrecea după două săptămâni de predicare continuă despre cum să ascuți de Duhul Sfânt. Iată-mă! Deși predicasem altora acest lucru, îi învățasem, eu eram cel care nu asculta. Lucrul care îl derutează pe Jim Hohnberger este că problema vine întotdeauna într-un mod diferit față de cum crede că ar fi trebuit să vină. Dacă ar fi aceeași problemă în fiecare zi, atunci am învăța să ascultăm. Nu?

Viață din belșug

Până acum în această întâmplare am vorbit despre har, adică prezența permanentă a lui Dumnezeu care mă îndrumă și îmi dă putere ca să nu am necazuri. Biblia îl descrie astfel: “Urechile tale vor auzi după tine glasul care zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”(Isaia 30:21). Când eram în ocean Dumnezeu încerca să-mi spună ceva, să mă lumineze. Așa lucrează harul Domnului în prezent.

Dar tu? Te opui lucrării Duhului Sfânt în viața ta în acest moment? Harul Domnului este mereu prezent. Este întotdeauna disponibil să te ajute și mereu gata să rezolve problemele pe care trebuie să le rezolvi. Dar pe cât este de puternic harul, pe atât este lipsit de putere fără credință, și prin credință mă refer la o credință adevărată, nu doar încredere, nici măcar încredere unită cu predare. Mă refer la o credință vie care transformă încrederea și predarea într-o viață condusă de Duhul Sfânt.

Domnul încerca să mă ajute prin darul harului Său. Deschideam acest dar? Nu, pentru că cea mai mare greșeală a lui Jim Hohnberger este dorința de a-și conduce singur viața. Îmi place să mă descurc singur. Vreau să iau deciziile mele, să gândesc cum vreau și să-mi conduc singur ziua. Sunt foarte bun la asta – sau cel puțin așa cred. Chiar dacă pretind că sunt creștin, îmi place să mă descurc singur și îmi spun mereu că eu știu mai bine decât Dumnezeu.

Uitând de ceasul meu, ne-am jucat pe câteva valuri și ne-am obișnuit cu apa. Privind marea, am prins ritmul și știam că valul cel mare se apropia. Am spus:

“Iată-l că vine, dragă, îl vezi?”

Acele valuri vin cu o forță fantastică. Pentru a ajunge pe val nu stai să aștepti să vină și să te ridice. Trebuie să-ți iei ceva timp înainte să te miști ca atunci când vine valul să te îndrepti cu el spre mal. Mi-am întins brațul înainte ca să încep să împing cu putere, iar ceasul mi-a zburat de la mână, a plutit un pic după care a dispărut în ocean.

Am prins valul și în timp ce acesta mă aducea la mal mă întrebam: “Doamne, voi *asculta* vreodată?” Eram mânios și privind în jur mi-am dat seama că Sally pierduse valul cel mare. Încă era în locul de unde pornisem. M-am dus înapoi la ea și în timp ce mă apropiam și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

“Ce e?” a întrebat.

“Am prins valul, dar mi-am pierdut ceasul.”

“Păi, hai să-l găsim.”

Mă uitam pur și simplu la scumpa mea soție inocentă. Știam că nu are nici un sens să-l mai caut. Când vin acele valuri mătură tot nisipul de pe fund. Arată ca o mașină de spălat. N-ai nici o șansă să găsești ceva.

Soția mi-a spus:

“Hai să ne rugăm pentru asta.”

Acum, știți că Dumnezeu putea găsi acel ceas și știți că, dacă dorea, putea trimite un înger ca să-l găsească pentru mine. Dar eu am privit lucrurile logic. Așa tind să fie bărbații. Știam că nu exista nici o șansă să găsim acel ceas, așa că am spus:

“Bine, roagă-te tu.”

Analizasem situația și știam că ceasul dispăruse. Uitându-mă la soția mea, atât de încrezătoare și hotărâtă, mi-am spus: *Femeia asta e nebună!*

După ce s-a rugat a început să caute pe fundul oceanului cu picioarele și mi-am spus: *Sper că glumești!* M-am uitat în jur să văd dacă mai observa cineva ce făcea această femeie trăsniță. M-a privit ca și cum ar fi spus:

“Dar tu n-ai de gând să cauți?”

În nici un caz nu voiam să mă fac de râs. Am spus:

“Caută tu, dragă.”

Îmi era rușine. Nu voiam să o vadă cineva pe Sally căutând. La scurt timp după aceea, Sally a întins mâna și mi-a dat ceasul. Ce mustrare pentru un pastor! Nu-i așa că e grozav? Dumnezeu a trimis un înger să-mi găsească ceasul și acel înger este cea cu care m-am căsătorit.

Nu contează ce fel de probleme ai. Dumnezeu spune: “...Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Așa că putem zice plini de încredere: “Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evrei 13:5,6). Dumnezeu are întotdeauna o soluție, chiar și pentru problemele ce par imposibil de rezolvat. Soluția Sa este harul și dacă veți avea credință, cum a avut soția mea, veți găsi ceasul! I-am spus soției mele cu umilință:

“Draga mea, tocmai ai pus în practică învățăturile pe care le-am predicat acest weekend. Mulțumesc!”

Vedeți, Sally a fost cea care a găsit ceasul. Ea a dat dovadă de credință.

Trăim o viață de credință constantă? Nu! De aceea este atât de greu. Încercăm să ne realizăm religia prin puterea firii pământești și ignorăm harul. Ne bazăm pe încredere în Dumnezeu și în doctrină. Cunoașterea de

Dumnezeu și cunoștințele biblice nu l-au făcut creștin pe diavol. El cunoaște mai multe despre adevăr decât am putea noi spera vreodată să cunoaștem și crede în Dumnezeu, dar nu s-a predat Domnului și nu este dependent de El. Așa că vă întreb, a cui religie o urmăm? Ce fel de experiență avem?

Mulți dorim, sperăm și încercăm cu disperare să fim creștini, dar ne lipsește cheia care ar putea deschide ușa spre experiența pe care o dorim cu toții. Prieteni, lucrurile pot sta cu totul altfel. Poate fi altfel începând de astăzi! Dacă puneți în practică măcar învățăturile din acest capitol, viața dumneavoastră va fi transformată cu totul. Da, va fi ciudat și poate chiar puțin înfricoșător să vă lăsați conduși. Nu disperați de fiecare dată când nu ascultați cum trebuie sau lucrurile nu merg bine. Nu ne aruncăm copiii atunci când nu ascultă sau uită. Și Tatăl nostru din ceruri ne iubește la fel. Știe că acest lucru este o noutate pentru noi. Știe cât de grea este schimbarea și este la fel de bucuros de progresul copilului mult iubit.

Știi că sunt unii care spun: “Nu ai cum să înțelegi. Dacă ai veni de unde vin eu și ai avea un trecut ca al meu, ai ști că nu are cum să funcționeze pentru mine”. Ei bine, prietene, indiferent de trecut, indiferent de cât de răniți am fost sau cât de înverșunați ne-am simți, Dumnezeu înțelege și El este, nu Jim Hohnberger, Cel care te invită să experimentezi călăuzirea Sa continuă.

Karen înțelege ce înseamnă să ai o copilărie dificilă, un trecut dureros, iar circumstanțele vieții doar... mai puțin fericite. Ea povestește:

“Eram doar o fetiță când mi s-a furat puritatea, frumusețea și bucuria pe care orice copil are dreptul să le aibă. Cel care le-a furat a fost o rudă mai în vârstă care m-a expus unor activități extrem de nepotrivite vârstei mele. Îmi sucea mintea forțându-mă să fac și să văd lucruri pe care chiar și mintea mea de copil știa că erau greșite. Îmi spunea lucruri de genul:

“Părinților tăi nu le va păsa. Și ei fac asta.”

A continuat așa ani de zile. Eram atât de confuză. Violarea încrederii pe care orice copil ar trebui să o aibă în adulți m-a distrus emoțional și m-a făcut să fiu neîncrezătoare și temătoare în preajma oricui. Singura persoană alături de care mă simțeam bine era mama mea.

Devenisem foarte timidă și retrasă. Când m-am dus la școală, profesorii au observat asta imediat, dar nu s-au interesat destul de mult încât să descopere care era adevărata cauză. Au concluzionat că am nevoie doar

de ceva ajutor pentru a mă putea integra și au început să-mi acorde atenție deosebită. M-au schimbat din clasă în clasă, mi-au ales prieteni și i-au cerut mamei mai multe sugestii. Eforturile lor erau fără folos. Tot ce voiam era să nu mi se mai acorde atâta atenție. Deja atrăsesem prea multă atenție greșită din partea adulților. Privind în jur la colegii mei și văzând că aceștia nu primesc atâta atenție din partea adulților m-am gândit că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. Din această cauză nu mi-a plăcut școala și nu am avut rezultate prea bune.

În școala generală am învățat să-mi iau apărarea. Erau băieți mari și răi care chinuiau alți copii, iar eu eram o țintă constantă. Ei nu se limitau numai să-și bată joc și să necăjească, deși erau specialiști și în asta, ci la orele de lucru manual îmbrânceau copiii care lucrau cu obiecte ascuțite iar pe fetele care lucrau la mașina de cusut le ciupeau chiar atunci când degetele erau foarte aproape de ac. Era foarte periculos și de fiecare dată o strigam pe mama sau pe profesori să-mi vină în ajutor. Dar ei nu-mi înțelegeau plânsul. Profesorilor părea că le este teamă de băieți, din moment ce ignorau comportamentul acestora și mergeau mai departe. Asta mă făcea atât de furioasă. Am fost forțată să învăț cum să mă apăr. Mă strâmbam la ei și înjuram până plecau, dar înăuntru plângeam din cauza nedreptății celor mari care nu-i apără pe cei slabi.

Ajunsă în liceu, am început să mă distrez. Mă maturizam devenind o fată "normală", care avea necazuri din cauză că vorbea prea mult și așa mai departe. Băieții nu mi se mai păreau atât de răi și am ieșit cu câțiva dintre ei, ca prieteni, și m-am simțit în siguranță. În ultimul an de liceu am început să-mi dau întâlnire cu unii dintre băieții mai mari care păreau de treabă și drăguți. Odată am ieșit cu un tip despre care prietenii mi-au spus tot felul de zvonuri, cum că ar face parte dintr-o gașcă, dar am ales să nu iau în seamă avertizările lor. În fond, mergea la școală cu noi și toată lumea îl cunoștea. Părea de treabă și m-am încrezut în bunătatea lui.

Nu știam că mă pregătise pentru ceilalți membri din gașcă. Acea noapte a fost de iad. Nu voi intra în detalii pentru că nu ar face decât să glorifice faptele lor satanice, dar privind în urmă, îmi dau seama că a fost un miracol că am reușit să ajung acasă a doua zi... în viață!

Nu le-am spus niciodată părinților ce s-a întâmplat. Îmi era teamă să nu-mi rănesc părinții, așa că am mărturisit cele întâmplate numai prietenei mele. Am decis că cea mai bună cale era să mă port ca și cum nimic nu

Viață din belșug

s-ar fi întâmplat. Am încercat să fac asta, dar nu era deloc ușor. Zvonul s-a răspândit și oamenii au început să vorbească. Știi cum este. Din moment ce eu nu am spus nimic despre ce s-a întâmplat cu adevărat, s-a dus zvonul cum că eu aș fi o ușuratică. A fost oribil. Acea noapte mi-a bulversat viața și nu mă puteam apăra. Chiar și șefii de la locul unde lucram cu jumătate de normă au început să-mi pună întrebări. Nu a durat mult până când gura lumii m-a transformat într-o față cu o reputație proastă.

În acest timp am început să mă întâlnesc cu Ron. Ce persoană minunată! Avusesem o relație nemaipomenită timp de patru luni, până când zvonul despre trecutul meu a ajuns la el, și astfel și-a pierdut tot respectul pentru mine. Ne-am despărțit la câteva luni după absolvire. Nu mă puteam apăra de gura lumii și prin ea eram violată mereu și mereu. Inima mea era zdrobită și am început să frecventez barurile ca să mai uit de problemele vieții.

Am devenit foarte independentă, am închiriat o casă cu o prietenă și m-am bucurat de o viață socială extrem de zgomotoasă. Mă descurcam foarte bine din punct de vedere financiar, dar în interior eram un cadavru ambulant.

Ron s-a întors în viața mea, dar eram confuză cu privire la sentimentele lui față de mine. Spunea că-i pasă de mine și cu siguranță simțeam și eu ceva pentru el, dar flirta și cu alte fete. Mesajele neclare pe care le trimitea mă făceau să fiu foarte confuză. În adâncul inimii îmi doream să fiu iubită de această persoană responsabilă și bună.

Atunci când Ron m-a cerut în căsătorie am acceptat, în ciuda problemelor noastre. În sfârșit, simțeam că cineva mă iubea și mă dorea! Prietenii erau bucuroși pentru mine, chiar dacă unii glumeau spunând lucruri de genul:

“Nu vei rezista. Vei divorța într-un an. Nu vei rămâne credincioasă soțului tău.”

Unora dintre ei le părea rău că pierdeau o prietenă de petreceri. Am început să primesc telefoane de amenințare aproape în fiecare noapte. Aceste telefoane au continuat pe toată durata logodnei și-mi spuneau clar și răspicat că mă vor omorî. Se părea că le făcea plăcere să împărtășească planurile lor de a-mi pune capăt zilelor. Părea că voi primi aceste telefoane la infinit, dar ultimul telefon a sosit în dimineața nunții.

Căsnicia părea minunată... la început. Dar cu trecerea timpului Ron și cu mine ne depărtam tot mai mult unul de celălalt. Renunșasem la fostul meu stil de viață, la independență și la prieteni de dragul lui Ronnie, în timp ce el nu renunșase la ai lui. Nu putea să înțeleagă de ce obiectam de fiecare dată când ieșea cu băieții. Aveam nevoie de el. El era viața mea acum, dar eu eram doar o parte din viața lui. Înainte de prima noastră aniversare m-am pomenit în biroul unui bărbat despre care se spunea că ar fi cel mai bun psihiatru din Dallas. Îl voi lăsa pe Ron să spună mai multe despre asta.”

Ron povestește:

“După cea de-a treia ședință Karen a sosit acasă foarte mândră și mi-a spus că nu se va mai duce niciodată! Îi dădeam mulți bani acestui consilier, foarte mulți bani, pentru a o ajuta pe soția mea și să ne salveze căsnicia, numai că ceea ce dorea acesta era să devină amantul soției mele. Nu ajutase, ba chiar a complicat și mai tare situația.”

Karen continuă:

“Ron are dreptate. Din acel moment situația s-a înrăutățit. Eram din ce în ce mai instabilă emoțional. Am luat singura Biblie pe care o aveam și m-am rugat deasupra ei, plângând și implorându-L pe Dumnezeu să mă salveze. Auzisem că Isus salvase multe persoane și doream să aflu dacă acest lucru este adevărat. Am început să frecventăm o biserică evanghelică, ne-am lăsat de băut și credeam că am devenit creștini. Ron nu mai ieșea cu băieții și astfel eram din ce în ce mai mulțumită de căminul nostru și de Ron. Oamenii de la biserică erau drăguți, dar eu nu răspundeam. Nu eram interesată să-mi fac noi prieteni. Doream ca soțul meu să-mi fie prieten.

Am început să mergem din biserică în biserică sperând să găsim una care învăța din Biblie. Pe atunci eram însărcinată cu primul copil și doream cu disperare să găsec o biserică în care să-mi pot crește copiii. Am primit niște invitații prin poștă care anunțau o serie de întâlniri în care toate învățăturile vor fi din Biblie. Era tocmai ce ne doream. Ne-au arătat adevăr și nu teorie. Niciodată nu crezusem că Biblia poate fi atât de ușor de înțeles. Eram încântați și curând ne-am alăturat acestei biserici, dar ceea ce nu ne-au învățat era cum să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă viețile în fiecare zi.

Doi ani mai târziu s-a născut a doua fiică. Acei ani au fost unii dintre cei mai fericiți din căsnicia noastră. Am început să ne facem planuri să ne

Viață din belșug

mutăm la țară, pe o proprietate a părinților mei. Apoi, Ron a fost forțat să se mute cu slujba la Maryland. Maryland! Nu era tocmai locul ideal în care mi-ar fi plăcut să locuiesc, dar am mers la Maryland. Am găsit o biserică tradiționalistă și am început să credem că într-adevăr creștinismul funcționa în viețile noastre. Atunci am învățat multe lucruri practice pe care le învață Biblia. De exemplu, am învățat cum să mă îmbrac într-un stil mult mai feminin și să renunț la hainele mulate și decoltate. Am devenit membri activi și chiar am ținut studii biblice. Eram devotată căsniciei și copiilor. Pentru prima dată am început să ne prindem de Dumnezeu și unul de celălalt. Eram sinceri și ne dădeam toată silința, dar în timp ce ne transformam viețile în exterior, doream să înving forța emoțiilor din viața mea. Într-adevăr, viețile noastre erau mai bune, mult mai bune decât la început, dar încă nu aveam ceea ce căutam.

Totuși, Dumnezeu lucra în această perioadă sumbră a vieții, și pentru prima dată în viața mea am ajuns să înțeleg ce înseamnă firea pământescă. Firea, acea parte din mine care se supăra și se enerva pe soțul meu, era sursa tuturor problemelor. Firea era acea parte din mine care dorea să fac toate lucrurile cum îmi plăcea, să-mi conduc viața, să iau toate deciziile singură. M-am supus voinței mele toată viața. Nu știam altceva sau măcar că exista o alternativă, până când am vorbit cu Jim Hohnberger, de la care am luat niște casete.

Lucrurile pe care le spunea m-au uimit și în același timp eram foarte fericită că se pot aborda problemele și altfel. Îmi dădea speranța că soțul meu poate fi bărbatul de care aveam nevoie. Cel mai important lucru a fost că m-a ajutat să mă privesc într-o lumină nouă și să-mi dau seama care era adevărata sursă a problemelor mele. Sentimentele și emoțiile m-au controlat toată viața, dar acum știam că lucrurile se pot schimba. Firea nu mai trebuia să mă conducă.

Această descoperire, că firea era acum cel mai mare dușman, m-a făcut să-mi pun tot felul de întrebări. Am început să ascult vocea șoptită a lui Dumnezeu care vorbea conștiinței și pentru prima dată în viața mea am descoperit că puteam răspunde și altfel. E atât de emoționant! Aș dori să vă împărtășesc câteva întâmplări.

Eram în oraș cu fetele mele și făceam ultimele cumpărături înainte de a pleca în excursie, în afara statului. Terminaserăm și eram emoționate de călătoria ce ne stătea în față, când mașina nu voia să mai pornească. Ploua,

de fapt turna cu găleata, iar eu parcasem pe o stradă aglomerată și știam că nu există nici o șansă ca cineva să parcheze lângă mine, riscând un accident, doar pentru a-mi împinge mașina ca să pornească.

L-am sunat pe Ron la serviciu, dar tocmai plecase. Am încercat la un prieten, dar erau plecați cu toții. În sfârșit, am găsit o companie de tractări și mi s-a spus că vin pentru douăzeci și cinci de dolari. Eram atât de ispitită să gândesc rău despre soțul meu, pentru că îmi spusese că mașina merge bine. Dar la fel de repede Dumnezeu mi-a vorbit inimii, amintindu-mi că am multe lucruri pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare. Era ziuă, eram în siguranță și uscate în mașină și mai mult decât atât, aveam celularul la mine. M-am rugat: *Da, Doamne, îți mulțumesc pentru aceste binecuvântări.* Au sosit oamenii și mi-au pus mașina în mișcare.

“Acum trebuie să meargă,” m-au asigurat ei, “bateria este bună”.

M-am îndreptat recunoscătoare spre bancă. Din păcate, după vechiul meu obicei, am oprit mașina cât timp scoteam banii și atunci când am băgat cheia în contact mi-a răspuns prin tăcere.

Recunoscătoare. Of, de ce am oprit motorul?

“Fetelor, mă tem că de data asta n-o să meargă.”

Cum am spus aceste cuvinte negative, Dumnezeu mi-a vorbit din nou inimii încurajându-mă să rostesc cuvinte încurajatoare fetelor mele. Așteptând ca cineva să vină să ne ajute, am căutat cablurile de tractare, ceea ce nu este chiar atât de ușor când ai mașina pregătită pentru vacanță!

Între timp gândurile zburau astfel: *De ce nu a ajuns Ronnie acasă? Trebuie să știu ce să fac cu mașina asta. Să o duc la mecanic? Nu prea am încredere să merg cu ea la drum lung. De ce nu-mi dă o mașină cum trebuie?*

Dumnezeu m-a chemat să renunț la acele gânduri și să-l privesc pe soțul meu cu ochi mai buni. Îmi amintesc că acum câțiva ani mi-a dat o mașină nouă, iar el avea o mașină veche și stricată, ca să economisească bani. Acela era sacrificiu de sine! Eram recunoscătoare că Ronnie nu este genul care să-și facă datorii pentru o mașină scumpă.

Cineva m-a ajutat și curând a pornit motorul. În drumul spre casă am găsit un bancomat și am luat ce ne trebuia, de data asta *fără* să opresc motorul. În cele din urmă am dat de Ron și a fost de acord să ne întâlnim la o benzinărie unde, plin de energie, s-a uitat să vadă care era problema

și a rezolvat-o. Atunci când m-am întâlnit cu Ronnie eram foarte fericită. Îmi părea bine să-l văd și l-am întâmpinat cu o îmbrățișare și un sărut. Ronnie a fost atât de dulce! Și-a exprimat părerea de rău pentru cele petrecute. Eram atât de bucuroasă că L-am lăsat pe Dumnezeu să-mi redirecționeze gândurile. În trecut l-aș fi întâmpinat cu o atitudine rece și învinuitoare. Acum, datorită predării în mâna lui Dumnezeu, aveam inimi vesele.

Altădată, Ronnie trebuia să meargă la doctor ca să-și scoată o bucată de metal din ochi. Nu voiam să mă duc cu el. Ultimele zile fuseseră dure din cauza problemelor. Relația noastră era un pic zdruncinată, iar sentimentele erau tulburi. Nu voiam să iert și să uit. Cu toate acestea m-am rugat Domnului să pună iertare în inima mea și să pună zel în viața mea. Mamele știu cum sunt anumite săptămâni. În acea săptămână făcusem nenumărate drumuri la doctor. Bătrânul pe care îl îngrijeam căzuse și a trebuit să-i pună mâna în ghips. La asta se adaugă și vizita la stomatolog cu fiica mea, așa că nu aveam chef să mai aștept în biroul vreunui doctor. A sosit și îndemnul din partea Domnului: *Karen, vreau să-l însoțești pe Ronnie la doctor.*

Pe drum încă mă mai luptam cu firea. Nu voiam să fac asta, dar m-am gândit că poate e ceva în neregulă cu ochiul. Poate că avea probleme și de aceea dorea Domnul să merg și eu.

Sala de așteptare era plină. Fetele au găsit locuri, iar Ronnie a luat un teanc de documente care trebuiau completate și s-a așezat pe un scaun pliant, singurul loc rămas liber. Stăteam aplecată deasupra lui în timp ce completa foile. Tocmai atunci a plecat un cuplu și au lăsat un loc perfect pentru noi doi. I-am spus:

“Haide, putem sta pe scaun.”

A dat din cap și nu și-a ridicat ochii de la acele foi. M-am dus și m-am așezat. *Cu siguranță va veni curând, gândeam eu. Nu vine, Doamne. Este soțul meu. Ar trebui să stea cu mine.* I-am făcut semn să vină și să se așeze lângă mine, dar din nou a refuzat. Respingere! Ce am? Port una din rochiile în care îi place să mă vadă. Doamne, vrei să-l iubesc și uite ce-mi face!

Karen, nu mai anticipa. Soțul tău va veni să stea lângă tine. Eu îți iubesc soțul. N-ai de unde să știi ce gândește și nu mai presupune că te respinge.

Stăteam liniștită și aveam pace în suflet. Nici nu mă mai uitam când sau dacă Ronnie o să se așeze lângă mine. Câteva minute mai târziu a venit și s-a așezat lângă mine. Avea nevoie de ajutorul meu pentru câteva întrebări din formular. Mă simțeam atât de bine să-l am lângă mine.

Eram în camera de examinare cu Ronnie, și toată atenția era îndreptată asupra asistentei când, deodată, am tras cu ochiul la bărbatul pe care-l iubesc. Uau! E Ronnie. Mă simt tânără, Doamne. Pot să glumesc puțin?

“Da. Karen, te duc pe tine și pe Ronnie la un nivel mai înalt al experienței voastre creștine. Dar am nevoie de cooperarea ta.”

I-am prins pentru un moment privirea lui Ronnie și l-am tachinat mimând câteva cuvinte în spatele asistentei. Aceasta a plecat. Acum chiar că puteam să mă distrez. M-am ridicat și am început să fac pe doctorița. Râdeam împreună pe tăcute când a intrat doctorul. Mi-era rușine că m-a prins jucându-mă de-a doctorul și pacientul. M-am simțit un pic stânjenită când am dat mâna cu el și mi-a zâmbit.

Eram foarte recunoscătoare când am reflectat asupra providenței divine și asupra planurilor pe care le avea pentru noi în ziua aceea. Începusem ziua cu un sentiment de răceală față de Ronnie, dar când a plecat la serviciu după vizita medicală, m-am despărțit de el cu un sentiment atât de proaspăt, de parcă am fi petrecut un sfârșit de săptămână într-o stațiune. Așa se desfășoară viața mea. Zi de zi învăț cum să fiu din ce în ce mai neîncrezătoare în fire, mai dispusă să-mi predau sentimentele, mai îndrăgostită de soț, de copii și de viață.”

Copilăria lui Karen este foarte diferită de creșterea mea “normală” și probabil și de a dumneavoastră și cu toate acestea cu toții ne putem identifica cu Karen. De ce? Pentru că indiferent de trecut, fie că este mai bun, fie că este, Doamne ferește, mai rău, ceea ce avem în comun este suferința. Nimeni n-a fost atât de protejat încât să nu fi fost neînțeleș, rănit sau manipulat. Dezamăgirile și durerea sunt aceleași pentru toată lumea și înțelegem suferințele aproapelui doar raportându-ne la propriile suferințe. Păcatul i-a afectat pe toți într-o măsură mai mică sau mai mare și ca și victimele unei epidemii, unii au simptome mai pronunțate. Dar cu toții au nevoie de tratament ca să nu fie răpuși de boală. Posibilitatea ca tu și eu să avem probleme, care sunt mai acceptabile din punct de vedere social decât ale altuia, nu atenuează din gravitatea situației noastre.

Viață din belșug

Creștinii din ziua de azi doresc o comuniune adevărată cu Dumnezeu, așa cum era în timpurile biblice. Oamenii se vaită uneori: “Păi lucrurile erau mult mai simple pe-atunci pentru că Dumnezeu le vorbea oamenilor și le spunea ce să facă”. Ei bine, prietene, acel tip de relație intimă cu Dumnezeu este la îndemâna tuturor. Este la fel de dispus să vorbească cu tine sau cu mine cum era dispus să-i vorbească lui Pavel sau lui David. Legătura permanentă dintre om și Dumnezeu este izvorul unui har salvator și a unei credințe vii. Aceasta este experiența evanghelică ce ne salvează. Nu doctrina sau cunoștința noastră de Dumnezeu este cea care ne mântuiește, ci o continuă comuniune a sufletului cu Dumnezeu. Este o punte de legătură peste prăpastia care ne desparte, este trecerea de la o viață condusă de fire la una mai bună, condusă de Duhul Domnului. Numai recunoscând lipsa noastră de putere și apelând prin credință la puterea cerului putem fi eliberați de legăturile păcatului și ale egoismului care ne-au ținut captivi atâta vreme.

Am auzit mai demult povestea unui om care trebuia să treacă peste un râu cu o frânghie agățată de o creangă. În această situație era nevoie să-și ia avânt, să prindă frânghia și să se arunce pe malul celălalt unde putea da drumul frânghiei.

Omul din povestea noastră și-a luat avânt și în legănare a traversat râul, dar aici, n-a vrut să dea drumul frânghiei. Când aceasta s-a legănat înapoi ca un pendul la locul de unde plecase, tot nu i-a dat drumul, iar atunci când frânghia și-a încetinit balansul, a strigat la prieteni:

“Nu cred că voi reuși!”

Într-adevăr nu avea să reușească și urma să rămână acolo încercând din răspuțeri să se țină până când l-au lăsat puterile și a căzut în râu.

Majoritatea creștinilor sunt ca acest om. Își fac avânt ca să părăsească vechiul stil de viață dar nu sunt dispuși să renunțe și să treacă la o viață nouă, descoperind astfel că se află într-o situație mai rea decât se aflau la început. Se țin cu disperare și fiecare moment al vieții este o luptă pe care în mod inevitabil trebuie să o piardă. Nu lăsa ca acest lucru să ți se întâmple și ție. Treci mai departe la o viață nouă. Este de cealaltă parte și te așteaptă să trăiești această experiență. Singura întrebare care se ridică este: “Ești dispus să dai drumul?”

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA A DOUA:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Continuă să-L cauți pe Dumnezeu ca pe un prieten. Gândește-te la El ca la o persoană care este mereu alături de tine, un ghid dornic să-ți arate calea și un prieten care te susține și este mereu dispus să-ți ridice moralul atunci când ești descurajat.

Activitate: Citește "Trecând dincolo".

Meditație: După ce ai citit despre cum și alți oameni au trecut dincolo, meditează asupra dorinței tale de a avea o astfel de experiență. Dacă alegi să mergi mai departe, ținta ta ar trebui să fie să duci o viață condusă de Duhul Sfânt în cele mici, și aceasta să crească și să se transforme într-o relație de continuă dependență de Dumnezeu. Amintește-ți că acest proces de schimbare se face treptat și dacă-ți pui ținte ireale în dorința de a-ți schimba viața pe loc și pentru totdeauna, vei fi descurajat. Este mai bine să faci schimbări mici și susținute decât să încerci să faci schimbări majore care te pot face să te simți frustrat.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te facă atent la fiecare instrucțiune pe care ți-o trimite. Am privit oamenii cu telefoane celulare. Sunt foarte atenți să audă când sună. Sarcina ta, începând de astăzi, este să te pregătești să asculți vocea liniștită a lui Dumnezeu. Roagă-L să te facă atât de sensibil încât cea mai mică șoaptă a lui Isus să-ți capteze atenția. Apoi roagă-L să-ți ofere o inimă dispusă să acționeze conform instrucțiunilor.

Activitate: Ziua de astăzi va fi deosebită! În sfârșit trecem de la partea teoretică la partea practică. A trăi o viață condusă de Duhul Domnului presupune să ai o minte dornică să asculte vocea lui Dumnezeu și deși acest lucru pare a fi simplu, mulți dintre noi ne-am învățat să ignorăm îndemnul Duhului și astfel ne este foarte greu să fim atenți. Folosește un ceas sau orice obiect care are alarmă și potrivește-l să sune din oră în oră. Te va ajuta să menții o atitudine receptivă. Vei fi uimit, ca și mine, cât de repede uităm. Toată atenția era captată de diferite activități și uitam că Dumnezeu era cel care-mi conducea ziua. Încearcă acest lucru câteva ore.

Meditație: Cum te-ai descurcat? Ai primit vreun gând din partea Domnului? Nu fi îngrijorat dacă nu ești sigur. Încă nu ești învățat cu vocea Duhului Sfânt. Cu timpul o vei recunoaște ca pe vocea unui prieten apropiat.

Marți:

Timp pentru rugăciune: Continuă să ceri o sensibilitate deosebită pentru a putea distinge glasul Domnului.

Activitate: Alege o activitate pe care o faci în mod repetat în timpul zilei. Dacă lucrezi într-un birou, s-ar putea ca aceasta să fie răspunsul la telefon. Un tâmplar ar putea alege folosirea unui ciocan. O mamă ocupată s-ar putea să aleagă schimbatul scutecelor. Nu te chinui prea tare să alegi ceva. Pur și simplu alege ceea ce te îndeamnă Duhul atunci când citești aceste rânduri și alege această activitate ca fiind o chemare la rugăciune și dependență. Oprește-te înaintea fiecărei activități și roagă-L pe Dumnezeu să-ți redirecționeze gândurile. Dacă vei face acest lucru, vei descoperi că ai început să pui în practică acel tip de dependență pe care Domnul dorește să o introducă în toate activitățile tale zilnice.

Meditație: Activitatea aleasă te-a ajutat sau a fost doar o formalitate? De ce? Ce crezi că te-ar putea ajuta să-ți aduci aminte. Plănuiește să încerci ideea ta, data viitoare.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate relația deosebită asupra căreia dorește să te concentrezi astăzi. S-ar putea să fie relația pe care o ai cu soțul sau soția, cu copilul sau cu prietenul.

Meditație: Astăzi atenția se îndreaptă asupra celor din jur. Permite acestei noi sensibilități pe care ai exersat-o să aibă o influență practică asupra celor pe care îi iubești. Caută îndrumarea Domnului de fiecare dată când îți amintești de ei și mai ales atunci când ești alături de ei. Fă un efort să-ți filtrezi cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le vorbi. Fii foarte atent la nevoile lor. Poate că există ceva ce poți face pentru a le ușura greutățile zilnice.

Meditație: Ai observat vreo schimbare în felul în care te porți cu ei? Dar ei?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Astăzi roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate care este punctul tău slab. Aceasta înseamnă că trebuie să te ocupi de problemă înainte ca aceasta să vină. Dacă problema ta este mâncatul între mese, atunci poate că vei alege să bei un pahar mare de apă de fiecare dată când te simți tentat, astfel înlocuind obiceiul prost cu unul bun.

Meditație: Menținerea unei relații de dependență cu Dumnezeu influențează atitudinea ta față de problemele cu care te confrunți.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Gândește-te la succesele și eșecurile din această săptămână. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să înțelegi fiecare situație astfel încât data viitoare să te descurci mai bine.

Activitate: După momentele de rugăciune reflectează la acele situații care te-au condus la purtare creștină și la cele care te-au îndepărtat. Activitatea din această zi este să încerci pe cât posibil să stai într-un anturaj propice creșterii.

Meditație: Ai început procesul de schimbare? Nu te simți descurajat dacă ți se pare puțin ciudat, ci continuă să faci experiențe cu Dumnezeu. Te așteaptă o experiență extraordinară dacă alegi să mergi mai departe. Fie ca experiența ta să se dezvolte și să se materializeze într-o bucurie de a fi atașat de Dumnezeu și de a primi îndrumarea Sa.

Sâmbătă:

Meditație: Ca de obicei, aceasta este ziua în care îți încarci bateriile spirituale și întărești experiența acumulată pe drumul străbătut până acum alături de Dumnezeu. Dacă ai sărit peste vreo activitate în această săptămână, poate că îți vei lua timp astăzi să recuperezi, dar ia-ți timp astăzi să-L ascuți pe Dumnezeu nu doar în momentele de devoțiune de dimineață, dar încearcă să-I ascuți glasul în partea cea mai aglomerată a zilei. Fie ca Dumnezeu să continue să te binecuvânteze!

CAPITOLUL 3

Te conectezi și primești

“Rămâneți în Mine, și Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15:4)

ȚINTA CAPITOLULUI

Scopul acestui capitol este să te ajute să dezvolți o legătură experimentală, expusă în capitolul precedent, pentru a avea o relație adevărată și vie cu Dumnezeu. Așa cum mlădița trebuie să fie prinsă de viță, tot așa și noi trebuie să păstrăm o legătură vie cu Hristos ca fiind prinși de El, să primim înțelepciune și putere pentru fiecare zi.

A trăi o viață condusă de Duhul Sfânt presupune să renunți la controlul personal, să fii dependent de îndrumarea harului lui Dumnezeu în orice circumstanță a vieții și să te prinzi de Hristos, indiferent cât de dificilă crezi că ar fi situația. Odată ce am trecut de partea cealaltă și am experimentat harul cooperând cu El, marea luptă a vieții de creștin este să menții permanent această experiență.

Creștinul reînnoit seamănă mult cu băieții mei și cu mine atunci când ne hotărâm să facem ceva împreună. Le-am spus:

“Bine băieți, din moment ce vă place alpinismul, vă voi arăta cum se face. Există o singură problemă... nu știu nimic despre alpinism, dar vom învăța împreună.”

Am făcut mult sport de aventură în viața mea, dar n-am încercat niciodată alpinismul. Am luat cele mai bune cărți care tratau acest subiect și am început să studiem cu atenție, până când am înțeles teoretic fiecare manevră. Apoi, am cumpărat cel mai bun echipament pe care ni-l puteam permite. Am vorbit despre alpinism atât de mult încât dacă i-ai fi auzit pe băieții mei vorbind, ai fi spus că sunt profesioniști în domeniu. Sosi și ziua cea mare când ne-am îndreptat spre stânci pentru a ne testa cunoștințele.

Nu știam prea multe despre cățărutul pe stânci și eram exagerat de atent. Să fi văzut sistemul meu de ancorare! În final am asigurat frânghiile până când chiar și mie mi se păreau sigure. Apoi l-am invitat pe Matthew să vină primul. S-a apropiat de margine și privind în jos, i s-a părut că ar fi mai bine să-i ofere lui Andrew această șansă. Ezitând, Andrew s-a strecurat în față și s-a uitat peste margine. Reacția lui a fost:

“În nici un caz! Du-te tu, tată!”

“Da! aprobă Matthew. Du-te tu primul!”

Așa că m-am dus pe marginea stâncii și m-am uitat în jos. Ați observat vreodată cum, privită de sus, distanța pare a fi de două ori mai mare decât atunci când privești de la poale? Ei bine, mi-am luat echipamentul și m-am pregătit să alunec ușor pe stâncă. Să fi văzut cum arăta frânghia! Sunt sigur că și acum mai sunt urmele degetelor pe ea. În viața mea nu am strâns ceva în mâini cu atâta disperare. Odată trecut de marginea prăpastiei, chiar mi-a plăcut drumul până jos. După ce am urcat pe cărare înapoi la locul de unde plecasem, am coborât pe rând cu soția și băieții. În ziua aceea am învățat multe despre alpinism, dar credeți că băieții ar fi coborât în acea prăpastie dacă nu le deschideam eu calea?

Sigur că nu! Din păcate este exact ce fac majoritatea părinților creștini. Le spunem copiilor felul în care ar trebui să meargă. Studiem alături de ei și ne asigurăm că au înțeles principiile, dar noi nu coborâm în prăpastie, nu suntem deschizători de cale și apoi ne întrebăm de ce copiii noștri nu devin creștini. Partea cea mai rea este atunci când văd că mama și tata plutesc pe valurile vieții fără o direcție anume.

Ce ați crede despre ideea de a face alpinism fără frânghii? Este de-a dreptul ridicol, nu? Ei bine, milioane de oameni fac acest lucru în fiecare zi. Fiți atenți că aceștia nu sunt oameni din lume ci chiar creștini buni ca mine și ca tine, care merg la biserică, cred în Biblie și își iubesc vecinii.

Ca și băieții mei, aceștia vorbesc despre dependența de Dumnezeu de parcă s-ar implica în astfel de activități în fiecare zi. În realitate, tot ceea ce pot face este să vorbească frumos, pentru că nu au fapte cu care să întărească spusele. De ce? Pentru că a trece de partea cealaltă înseamnă că EUL și dorința personală trebuie să moară. Trebuie să devenim dependenți de altceva. Dacă nu ești dispus să te lași cu toată greutatea pe frânghie, nu vei putea face decât să arăți, să te porți și să vorbești ca un adevărat alpinist. Creștinismul adevărat presupune mai mult decât vorbărie, mai mult decât cunoștințe acumulate. Este o legătură adevărată și trainică cu Dumnezeu. Acest tip de creștinism este rar, mult mai rar decât crezi și de aceea mă simt onorat să îți fac cunoștință cu familia Waters. Cu mult timp în urmă, chiar mai înainte să știm că vom fi asociați în lucrarea de slujire, Dumnezeu ne-a oferit posibilitatea să cunoaștem această familie. Ceea ce îi deosebea de ceilalți era alegerea lor de a-I sluji lui Dumnezeu. Această decizie nu avea limite convenționale, ci era o alegere liberă de a se dăruia cu orice preț lucrării lui Dumnezeu. În cele din urmă au devenit partenerii noștri de slujire, dar pentru mine sunt mai mult decât niște simpli slujitori ai lui Dumnezeu. M-au inspirat continuu și m-au provocat în decursul anilor prin căutarea unei legături mai strânse cu Dumnezeu. Astfel, am fost foarte entuziasmat când au acceptat să ne împărtășească câteva din experiențele lor. Să-l însoțim pe Tom în treburile casnice.

“Tocmai terminasem de reparat ceva prin casă și aveam șurubelnița în mână. Următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să spăl mașina, așa că am pus șurubelnița în buzunarul din spate și m-am îndreptat spre mașină. Intenționeam să parchez mașina mai aproape de casă, după care trebuia să iau detergentul și celelalte ustensile. Totuși, în timp ce mergeam, am primit un îndemn: *Tom, mai întâi pune șurubelnița la locul ei.*

Mereu mi-am învățat copiii să pună lucrurile la locul lor înainte de a se apuca de altceva, dar înclinația inimii era de a face totul după bunul plac. În fond, ce diferență era dacă mai întâi aduceam mașina și apoi puneam șurubelnița la locul ei? Ei bine, poate că era o mare diferență. Îmi aduc aminte că odată îmi făceam bagajele și Domnul mi-a pus în gând să nu uit să iau pălăria cu mine. Sigur că o să-mi iau pălăria, m-am gândit, dar nu m-am dus să o iau. Abia după ce am ajuns la destinație mi-am dat seama că-mi uitasem pălăria acasă – la ore depărtate! Pentru majoritatea oamenilor acest lucru ar fi fost doar o neplăcere, dar pentru mine era o

adevărată problemă. Să spunem doar că atunci când părul începe să se rărească în creștet, nu mai ai aceeași protecție ca înainte și astfel m-am întors acasă cu creștetul capului ars de soare. Această experiență, deși neplăcută, m-a pregătit să fiu mai atent la instrucțiunile primite din partea lui Dumnezeu.

“Bine Doamne, mai întâi voi pune șurubelnița la loc,” am spus. Ducând-o la locul ei, mi-am dat seama că detergentul, găleata și mai multe din lucrurile de care aveam nevoie pentru a spăla mașina erau chiar lângă cutia cu unelte. Le-am strâns și m-am dus la mașină. Am ascultat de glasul Domnului și am descoperit că nu a fost atât de rău pe cât eram tentat să cred. Deschizând portiera, am intrat înăuntru și m-am așezat, când am realizat ce s-ar fi putut întâmpla. Dacă aș fi făcut aceeași mișcare cu șurubelnița în buzunar, aceasta ar fi perforat tapiseria și nu ar fi afectat numai mașina, ci ar fi dus la o situație delicată care ar fi pus în pericol legătura cu Dumnezeu. Eram atât de recunoscător că am ales să cedez aceluia gând.”

Mă voi întoarce la Tom mai târziu, dar ați observat cum a lucrat harul în viața lui? Care a fost răspunsul lui Tom? Harul lui Dumnezeu cheamă la fapte. Tot ce a făcut a fost să creadă că este un gând din partea Domnului, să renunțe la dorințele sale și să se ducă să pună unealta la locul ei. Apoi, a trebuit să rămână dependent de Dumnezeu, chiar și atunci când instrucțiunile erau foarte precise. Mai târziu și-a dat seama că Dumnezeu știa totul de la început dar ascultarea, adică credința, a venit înainte să aibă o viziune clară asupra motivului.

Poate că uneori nu înțelegem de ce Dumnezeu cere anumite lucruri de la noi sau nu înțelegem unele lucruri pe care El le face sau de ce îngăduie să trecem prin anumite dificultăți. Totuși, putem să ne încredem în El ca într-un Tată iubitor și să ne încredem în judecata și în înțelepciunea Sa. Nu trebuie să cunoaștem motivul, trebuie doar să exersăm încrederea în îndrumarea Sa și să ne predăm voinței Sale – chiar și atunci când calea pare grea - să depindem cu totul de Dumnezeu, ca El să rezolve problemele cu care ne confruntăm.

Toți aceia care au încercat să trăiască cu adevărat o viață de creștin s-au raportat la dependență ca la un adevăr intelectual și au descoperit că este mult mai ușor să fii de acord cu adevărul prezentat, dar că este mult mai greu să pui în practică dependența care să devină o realitate în timpuri

Viață din belșug

de criză. Foarte multe persoane cer ajutor lui Dumnezeu atunci când se târăsc prin problemele vieții, dar asta nu înseamnă să fii dependent. Adevărul este că foarte puțini sunt aceia care au experimentat dependența totală de Dumnezeu. Spun acestea pentru că milioanele de creștini activi au mai puțină putere decât cei doisprezece apostoli. Dacă am învăța secretul dependenței, nu am mai fi atât de neajutorați.

Trecerea de la vechiul stil de viață condus de EU la o viață condusă de Duhul Sfânt nu este niciodată ușoară; nu pentru că Dumnezeu a ales în mod arbitrar să ne facă drumul mai anevoios, ci pentru că dorința inimii este de a ne governa singuri viețile cedând apetitului, dorințelor și pasiunilor. Dacă nu alegem să renunțăm complet la aceste lucruri și să-i oferim controlul Tatălui nostru Cel înțelept, vom duce o viață nenorocită în încercarea noastră de a fi creștini adevărați. Mințile noastre vor dori să meargă mai departe pe calea Domnului, în timp ce fiecare fibră a ființei noastre se va lupta să se întoarcă la vechiul stil de viață.

Îți va fi dor de multe lucruri de care te-ai atașat. Dacă ne-am detașa de lucrurile lumești și ne-am atașa de cele cerești, viața noastră spirituală n-ar mai avea atâtea suișuri și coborâșuri care nu ne permit să rupem lanțurile ce ne leagă de Satana. Nu este niciodată ușor să scăpăm de legăturile lui, pentru că opune rezistență atunci când dorim salvare și suntem dispuși să fim dependenți de Dumnezeu. El se bucură de orice religie care îi dă voie eului să trăiască, pentru că prin noi nu avem nici o putere, dar dacă începem să depindem de Dumnezeu, atunci vrăjmașul știe că va pierde lupta.

Trebuie să înțelegem că în luptele din viața noastră nu bătălia exterioară este cea care ne poate înfrânge, ci alegerea de a asculta de firea pământescă este cea care distruge sufletul. Una dintre lecțiile cele mai grele pe care trebuie să le învățăm este să devenim neîncrezători în NOI. Poate că suntem sinceri atunci când cerem ajutor Domnului, dar continuăm să ținem în mâinile noastre cârma vieții. Încearcă să te identifici cu mine în experiența pe care am avut-o cu Domnul în mijlocul sălbăticiei.

Auzisem zvonuri despre cabana unui vânător. Unii oameni cunoșteau zona, dar nimeni nu văzuse cabana. Era genul de poveste care te intrigă și în același timp te face să te întrebi dacă este adevărată. Întotdeauna mi-a plăcut să explorez necunoscutul, așa că nu a durat mult până m-am decis să merg în acea zonă pentru a vedea dacă zvonurile erau adevărate.

Te conectezi și primești

Am descoperit că, dacă vrei să petreci un timp deosebit de comuniune cu Dumnezeu, sălbăticia îți poate oferi un refugiu departe de întreruperi, de telefoane, de grijile apăsătoare ale lucrării de slujire care nu încetează să te preocupe, nici dacă te străduiești să le uiți. Ador aceste zile speciale petrecute în sălbăticie. Le-am numit momentele Enoh, după personajul din Vechiul Testament care a fost mai aproape de Dumnezeu decât oricare altcineva. După astfel de zile mă întorc cu o minte înprospătată, cu un spirit renăscut și umilit în fața Celui care este infinit mai puternic decât mine. Astfel, mi-am pregătit rucsacul și am pornit pe cărare spre o nouă aventură.

Mi-am întins cortul lângă un lac de munte al cărui mal era o îmbinare de pietriș cu bolovani lăsați de apele glaciare. Înainte de culcare m-am gândit la toate persoanele care au stat cu mine în cort. Erau oameni buni care păreau a fi creștini din cap până-n picioare, dar care nu puteau dormi și nu se puteau relaxa de frica urșilor grizzly care dau târcoale acestei văi. Nu neglijez pericolul pe care-l reprezintă aceste animale, din moment ce am petrecut ultimii douăzeci de ani din viață în mijlocul lor. Această nonșalanță nu se bazează pe supoziții, ci pe încrederea că Dumnezeu controlează fiecare aspect al vieții mele. El este Cel care m-a condus să trăiesc în sălbăticie și nu cred că m-a adus până aici doar ca să mă ofere drept hrană ușoară unui animal sălbatic. Acesta este motivul pentru care eu dorm liniștit în timp ce alții își fac griji.

Trezindu-mă de dimineață, I-am prezentat Domnului planurile pentru acea zi, rugându-L să mă ajute să găsesc cabana și astfel am început o zi provocatoare. Am străbătut zona în lung și în lat, cercetând fiecare loc și cerând ajutor Domnului, dar în ziua aceea m-am întors la locul de campare fără nici un rezultat. Căutarea mea fusese o mare nereușită. Eram mort de oboseală și foarte derutat. Cerusem ajutor Domnului dar am eșuat. De ce? Am făcut focul, am încălzit niște apă și am făcut ceai de scorțișoară în timp ce soarele aluneca încet spre apus.

“De ce nu am găsit-o, Doamne? Tu știi unde este.”

Nu sosi nici un răspuns. Tăcere.

Deodată, în timp ce razele soarelui continuau să aluneca la orizont, am văzut ceva pe partea cealaltă a văii. Nu! Nu putea fi... M-am repezit după binoclu și am văzut conturul unei cabane. Soarele dispărea încet în spatele acesteia. Se afla într-o zonă prin care trecusem de nu știu câte ori

în ziua aceea. “De ce nu mi-ai arătat-o mai înainte, Doamne? Eram acolo, doar la câțiva metri de ea. De ce nu mi-ai arătat-o atunci, Doamne?”

Pentru că tu erai cel care căuta, Jim. Tu dețineai controlul expediției, Eu doar te urmam. Ai dorit binecuvântarea Mea pentru eforturile tale. Abia după ce eforturile tale au eșuat ai fost dispus să ascuți, să Mă lași pe Mine să conduc.

Adevărata luptă este să te prinzi de Dumnezeu, să-L lași să-ți rezolve problemele vieții, să-L accepți ca îndrumător și conducător. Tendința de a ne descurca singuri, de a ne purta cum vrem și de a spune tot felul de lucruri fără să le măsurăm este atât de înrădăcinată în noi încât necesită mult efort să fim deschiși la îndrumarea Domnului.

I-am rugat pe prietenii mei Paul și Carolyn să relateze cum o lucrare simplă s-a transformat într-un coșmar care a durat două zile. Îmi compătimeșc pentru lupta lor și cred că și tu vei fi de acord. Paul spune: “Carolyn și cu mine lucram fără oprire pentru evanghelizare, când ne-am dat seama că nu era de ajuns doar să ne dorim o schimbare în viețile noastre. Genul de relație pe care ne-o doream cu Dumnezeu nu se putea realiza pur și simplu, ca din întâmplare, ci trebuia să ne luăm timp pentru a ne preda pe deplin lui Dumnezeu și făceam tot ce ne stătea în putere să ne răspundem singuri la rugăciuni.

Mai întâi ne-am uitat la locul unde stăteam. Locuiam într-o rulotă dintr-un parc aglomerat din Midlands, Anglia. Întotdeauna ne-a plăcut curățenia și ne-am gândit că, dacă reducem spațiul, atunci căminul nostru va fi mult mai ușor de întreținut. Sunt de părere că ambientul ne influențează mintal, fizic și spiritual. O casă curată este mult mai odihnitoare pentru locatarii săi. Deveneam din ce în ce mai conștienți de inconvenientele locuinței noastre. Nu puteam merge mai mult de câțiva metri fără să vorbim cu vecinii, ascultându-le muzica și uneori și limbajul colorat. Ne-am dat seama că, dacă ne-am fi crescut copiii în acest anturaj, ar fi fost greu să le controlăm relațiile. Era evident că trebuia să ne mutăm într-o zonă mai liniștită. Totuși, în Anglia, acest lucru este ușor de spus, dar greu de făcut, chiar și dacă ai resursele necesare pentru a cumpăra o casă la țară. Noi nu aveam nimic în afară de o dorință puternică și încrederea că Dumnezeu va deschide o cale.”

Carolyn adaugă:

“Paul are dreptate. Știam că Dumnezeu dorea să stăm într-un loc mai

bun, dar căutaserăm peste tot în Anglia, Scoția și mai ales în Țara Galilor însă fără nici un rezultat. Era greu să fii răbdător. Oamenilor le place ca toate să se întâmple imediat, dar Dumnezeu era Cel care ne conducea viețile. Afacerea lui Paul prosperase în acei ani de căutare și economiile noastre crescuseră, dar tipul de proprietate pe care-l căutam depășea posibilitățile noastre financiare.

Ne-am lărgit orizontul și am făcut o călătorie în Irlanda, unde am găsit o casuță părăsită pe care ne-o permiteam și pe care speram să o putem renova. Structura de piatră era într-o stare atât de deplorabilă încât trebuia dată jos cu totul, iar interiorul reconstruit. Cu toate acestea, simțeam că Domnul fusese cel care ne-a condus și ne-am întors în Anglia destul de optimiști. Acestea, până când am descoperit că sunt însărcinată. Nu-mi venea să cred! Nu făcea parte din planurile noastre. Doream ca mai întâi să ne mutăm, să reparăm casuța și să o aranjăm. Sănătatea mea nu era prea bună și doream să îmbunătățesc câte ceva înainte de a rămâne însărcinată. Plănuiserăm să avem un copil peste patru ani, dar iată-mă – însărcinată! Eram atât de îngrijorată pentru că planul fusese dat peste cap. Deși acest copil a sosit pe nepregătite, ne-am continuat planurile și când ne-am mutat eram într-un stadiu avansat al sarcinii.

Din moment ce viitorul nostru cămin, casuța părăsită, nu putea fi locuită prea curând, ne-am hotărât să aducem în Irlanda rulota cumpărată de curând cu două mii cinci sute de dolari și să locuim în ea temporar. Ne-am grăbit să pregătim un loc pentru ea lângă casuță. Locul ales, neprotejat din cauza vânturilor puternice din timpul iernii, s-a dovedit a fi o alegere proastă. Deși nu ne plăcea faptul că trebuia să mutăm rulota pe care tocmai o instalaserăm, știam că, cu cât făceam acest lucru mai repede, cu atât era mai bine.

Ajutat de un pădurar din zonă și de un fermier care avea un tractor, Paul s-a pregătit să mute rulota în noua locație. Am dat jos tablourile de pe pereți și eram pe punctul de a da jos și vesela din dulap, când Paul m-a oprit. M-a asigurat:

“Nu ai de ce să muți vesela, dragă; nu va păți nimic.”

Eram șovăielnică, dar l-am ascultat. În fond, el știa mai multe despre cum se mută o rulotă și nici nu trebuia mutată prea departe. Cu toate acestea, amândoi aveam sentimentul că va merge mai rău decât ne așteptam.

Inițial Paul a vrut să mute singur rulota, dar când mașina s-a dovedit a fi neputincioasă pentru această acțiune, a cerut ajutor fermierului care era unul dintre puținii oameni pe care am reușit să-i cunoaștem după două luni de stat în Irlanda. Această schimbare rapidă de planuri urma să aibă consecințe. Paul a uitat că la câțiva metri în fața rulotei era un șanț. Roțile dintr-o parte trebuia să treacă peste șanț și Paul plănuise să aducă rulota până la margine, ca să poată vedea exact pe unde va trece și să pună o punte peste șanț. Fermierul, neștiind de acest lucru, a început să tragă rulota. Tocmai când toată lumea se bucura că tractorul era destul de puternic și că sistemul nostru funcționa bine, s-a auzit o pocnitură care a oprit totul.

Fiind însărcinată, nu puteam fi de prea mare ajutor, așa că mi-am luat fluierul și m-am urcat pe un mic deal ca să privesc de acolo întreaga operațiune. Părea că totul este în regulă atunci când rulota a fost pusă în mișcare, încet, cu grijă, când o parte a rulotei s-a înclinat brusc și arăta ca o epavă pe cale să se scufunde. Chiar și de la distanță puteam vedea prin ferestrele rulotei cum toate lucrurile care nu au fost puse la loc sigur zburau în toate direcțiile, urmate de un sunet chinuitor de veselă spartă. Voiam să alerg și să evaluez pagubele. Eram încercată de tot felul de sentimente. Bombăneam: Da, sigur că da, Paul, vesela este în siguranță! Și totuși, nu știu cum se face că, în tumultul sentimentelor care clocoteau în mine, am simțit îndemnul să stau pe loc și să nu acționez după impuls. Nu m-am mișcat, ci am privit cum Paul investiga problema.”

Paul continuă:

“Carolyn se lupta să rămână unde era, în timp ce eu îmi doream să fiu în altă parte, nu conta unde! Nu-mi venea să cred ce am văzut! Roțile erau în șanț și primul gând a fost: ‘De ce nu mi-ai amintit, Doamne?’, dar vina era numai și numai a mea. Fermierul și pădurarul erau ocupați, așa că au plecat fiecare la treburile lor. Eram conștient că va trebui să scot singur roțile din șanț și că-mi va lua mult timp. Fermierul mi-a promis că se va întoarce în câteva ore și că mă va ajuta să termin treaba.

Mă simțeam frustrat și abandonat din cauza incompetenței mele. Am dat târcoale rulotei pentru a evalua situația, dar în realitate mă chinuia gândul că va fi foarte greu să ies din această situație. Planurile pentru ziua aceea erau date peste cap, promisiunile făcute lui Carolyn erau spulberate, Dumnezeu părea că m-a abandonat din cauza prostiei mele și când m-am îndreptat spre ușă, abia ținându-mă de Isus, am zărit-o pe Carolyn.”

Carolyn povestește:

“Am coborât dealul cu disperarea pe urmele mele. Voiam atât de mult să-l pun la punct pe Paul. Ispita era irezistibilă! Din cauza lui s-a spart vesela primită la nuntă. Simțeam că dorința de a da curs acestor impulsuri era o nevoie fizică. Despărțiți de Dumnezeu suntem într-adevăr niște oameni vrednici de dispreț, dar El este credincios și drept. Chiar așa slabi și supuși păcatului, Dumnezeu era alături de noi și ne pregătea o cale de scăpare neașteptată. Paul m-a privit și mi-a spus:

“Să nu cumva să spui ceva.”

În acele momente, știind ce este în sufletul meu, mi-am dat seama că avea dreptate. Nu era furios și nici nu încerca să se dezvinovățească, ci pur și simplu a recunoscut că tăcerea era cea mai bună alegere. Am dat din cap și am tăcut. În ciuda crizei cu care ne confruntam și a necazului în care eram, nu ne-am dezlipit de Salvatorul nostru și asta ne-a unit. În loc să dau vina pe el, în inima mea au apărut sentimente de milă și de compasiune pentru soțul meu. Știa cât de rău îmi pare și știam că și lui îi părea la fel de rău. Am plecat pentru a-l lăsa să-și termine treaba liniștit.”

Paul continuă:

“Carolyn are dreptate. Am muncit mult să scot rulota din șanț. Nu puteam să ridic rulota de patru tone mai mult de câțiva centimetri cu cricul de două tone. Puneam pietre sub roți, împingeam rulota mai departe și repetam procesul, înaintând de fiecare dată cu doar câțiva centimetri. În ciuda aerului rece de noiembrie transpiram abundent, dar am reușit să termin până la întoarcerea fermierului. La sosirea lui a apărut o altă problemă. Nu puteam întoarce rulota ca s-o putem mișca cum plănuiserăm. Singura posibilitate era să o cărăm câțiva kilometri în josul străzii, unde să o întoarcem, după care să o aducem la locul ei. Eram foarte îngrijorat pentru că știam starea roților din spate, iar arcul era îndoit. Roțile mici ale acestor rulote nu sunt făcute pentru a fi remorcate prea des. Camionul cu care a fost livrată avea o platformă specială pe care a fost transportată. Roțile nu erau potrivite pentru mișcarea pe care o anticipam, mai ales că fuseseră scăpate în șanț. Dacă se rupea osia, undeva pe drum, singura casă pe care o aveam urma să rămână înțepenită în acel loc. Totuși, neavând altă opțiune, am încredințat-o fermierului. *Te rog, Doamne, nu lăsa să se rupă osia!*”

Carolyn adaugă:

“Aveam sufletul la gură în timp ce-l priveam pe Paul cum mergea pe lângă rulotă. Căminul meu, singurul bun material pe care-l aveam în această țară, pleca. Emoțiile începeau să pună stăpânire pe mine. Să fiu sinceră, tot ceea ce-mi doream era să plâng în hohote. Nu mai puteam privi, așa că am fugit la adăpostul căsuței. Era frig, poate cu puțin mai cald decât pereții de piatră. Intrând înăuntru, am văzut dulăpiorul de baie cumpărat la reducere. Intenționeam să-l curăț și să-l vopsesc. Dumnezeu era atât de bun! Mi-a dat ceva de făcut cu mâinile, din moment ce în rest nu puteam fi de prea mare ajutor. Am început să curăț din rășputeri metalul. În timp ce căminul meu se îndrepta încet în josul străzii, probabil pentru a nu se mai întoarce niciodată, în adăpostul răcoros al căsuței, cu pruncul mișcând în mine, Dumnezeu mi-a permis să-mi îngrijesc ‘cuibul’ și pentru câteva clipe am uitat de grijile zilei.”

Paul spune:

“Strada avea o curbă și astfel nu mai vedeam ce face Carolyn. Mergeam în tăcere pe lângă rulotă, mulțumind lui Dumnezeu că mi-a răspuns rugăciunilor. Osia stricată încă mai rezista. Acum trebuia doar să întoarcem rulota la locul potrivit. Doar câțiva metri și acest coșmar lua sfârșit, dar nu a fost să fie.

Noua locație era pe un deluleț și tractorul fermierului nu era destul de puternic pentru a căra rulota peste această movilă de pământ. Mașinăria a funcționat extraordinar de bine, având în vedere faptul că nu fusese construită să îndeplinească astfel de sarcini. Priveam acele roți mari de tractor cum înaintează în noroi, încercând să pună rulota la loc potrivit și mă rugam: Te rog, Doamne, fă ca acest coșmar să se sfârșească. Mi-e foame, mi-e frig și sunt obosit. Îmi doream atât de mult să termin treaba cât mai repede, dar deocamdată acest lucru era imposibil.

Atunci când firea îți provoacă necazuri există mereu tentația să joci jocul învinuirilor - învinuiește fermierul, învinuiește tractorul, învinuiește-L pe Dumnezeu - orice, numai să faci eul să se simtă mai bine. Din fericire, nu numai eul trimitea mesaje minții, ci și Dumnezeu care nu ne părăsise. O, nu, doar ne ducea la un nivel mai înalt în relația cu El. Mi-a amintit că acest servitor al Său ne-a ajutat mult în ziua aceea și că a făcut tot ce i-a stat în putință, dată fiind situația. Astfel, în loc să-l acuz pe nedrept pentru lipsa de echipament, i-am mulțumit frumos pentru

ajutorul său și mi-am îndreptat atenția asupra casei noastre mobile care trebuia aranjată pentru a înnopta în ea.

Trebuia să găsesc o cale să aduc apa și cablurile de electricitate la o distanță mai mare decât cea pe care o plănuisem. Tocmai terminam de instalat apa, când am auzit pașii lui Carolyn în rulotă, deasupra mea. Cu siguranță, voia să vadă cât de mari erau pagubele și îmi doream, de dragul ei, ca pagubele să nu fie chiar atât de mari.”

Carolyn spune:

“De cum a aprins Paul lumina, m-am grăbit să văd pagubele. La prima vedere arăta foarte rău. Cuptorul meu cel nou zăcea pe podeaua bucătăriei, dar în afară de câteva zgârieturi arăta destul de bine.

În dulap, câteva vase din porțelan erau ciobite dar nu era chiar atât de rău. Doar două farfurii erau sparte.

În sfârșit, am luat obiectul care mă interesa și mă îngrijora cel mai tare. M-am gândit că acel obiect pe care l-am văzut căzând era mult iubita mea orgă electronică. Mi-era teamă de ce am să găsesc și nu aveam speranțe prea mari, dată fiind starea ei fragilă. Am băgat-o în priză, și, minunea minunilor, funcționa!

“Îți mulțumesc, Doamne!” am răsuflat ușurată.

Paul spune:

“În seara aceea am trăit o experiență de neuitat. Când am intrat în casă, Carolyn era liniștită că stricăciunile erau minore și superficiale și făcea tot ce putea ca să semene din nou cu o casă. Fusese o zi grea. Ne era foame. Lucrasem din greu toată ziua, iar Carolyn era însărcinată. Masa de seară a fost o adunătură de alimente puse la nimereală cu energia care ne mai rămăsese. Abia așteptam să ne spălăm, dar încă nu era apă caldă. Nu fusese curent toată ziua, și apa era cu puțin mai caldă decât temperatura aproape de îngheț din rulotă. Am trecut printr-o încercare grea și epuizantă, dar mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-am pierdut încrederea în El nici măcar o clipă. Am fost ispitiți, loviți și hărțuiți de Satana care s-a folosit de firea noastră pământească pentru a ne distruge, dar amândoi știam că eram *prinși* de Însuși Dumnezeu și *primeam* putere din puterea Sa. Harul Său ne ajută să ne ridicăm deasupra păcatului și a eului.

După cină am căzut frânți de oboseală, dar eram fericiți și am adormit, deși eram în pantă din cauza terenului denivelat, știind că mâine va trebui să o luăm de la capăt în încercarea de a muta rulota până la poziția finală.

Dimineața părea că a sosit prea repede. După altarul de dimineață și micul dejun am conectat telefonul pentru a suna după un cric puternic. Văzusem unul la un magazin și ne-am dus să-l închiriem pentru douăzeci și patru de ore. Era un cric greu care se manevra cu mâna și cu care nu mai lucrasem până atunci. Curând am descoperit de câtă forță aveam nevoie pentru a-l manevra și mi-am dat seama că mă confrunt cu o misiune imposibilă.

Folosind mai mulți pomi, am împins rulota spre locul stabilit. Până la amiază nu mai aveam pomi și am decis că ar fi mai bine să folosesc niște tufișuri. Am rugat-o pe Carolyn să se uite și să-mi spună dacă, sau mai sigur, când încep să cedeze.

“Trage,” am strigat. “Se mișcă?”

“Nu!”

“E bine, pentru că rulota se mișcă!”

Știu că sună incredibil, dar este adevărat. Am adus rulota în locul dorit folosind acele tufișuri. Și ca o binecuvântare în plus, o pasăre foarte prietenoasă a zburat de pe rulotă pe tufiș și stătea acolo foarte liniștită. Pasărea aceea ne-a dat și mai multă forță și speranță. Ne-a amintit că Dumnezeu era cu noi. Când a apus soarele, în cea de-a doua zi de luptă, rulota nu era exact în poziția pe care o plănuiserăm dar era destul de aproape!

M-am târât sub rulotă pentru a nivela terenul și pentru a atașa utilitățile. Mă luptam să mai rezist. Degetele erau atât de înghețate încât cu greu am reușit să prind cablurile. Eram ud, plin de noroi, slăbit, extenuat și extrem de tentat să-mi plâng de milă. A început să ningă și vântul înțepător sufla cu putere în jurul meu, chiar dacă mă aflam într-un loc mai adăpostit. Este greu să pui de o parte inconvenientele și să te concentrezi doar asupra iubirii lui Dumnezeu și a felului în care îți poartă de grijă. Dar meditănd mi-am dat seama că lucrurile puteau sta și mai rău. Partea cea bună era că în timpul acestei crize nu ne-am îndepărtat de Dumnezeu. Știam că Satana a încercat să ne distrugă, iar Isus ne-a susținut în timpul acestui asalt. În lumina acestor gânduri din minte, am mai îndurat câteva minute de chin, ducând la îndeplinire sarcinile.”

Carolyn concluzionează:

“Oare cum de am supraviețuit în această problemă când, în trecut, probleme mult mai mici ne-ar fi făcut egoiști și am fi intrat în conflict

Te conectezi și primești

unul cu celălalt? Eram aceiași oameni, cu aceleași înclinații spre egoism și păcat. De această dată, diferența a fost că am ales să ne prindem de Isus înainte și în timpul crizei. Am mai avut probleme de atunci și vom mai avea multe de înfruntat în viitor, dar acele două zile ne-au rămas întipărite în minte. Acolo, pe acele dealuri bătute de vânt, în mijlocul primei ierni irlandeze, am realizat că Dumnezeu ne poate susține în orice situație a vieții.”

Dumnezeu dorește să ne susțină în orice problemă cu care ne confruntăm, în orice ispită, în orice criză a vieții! De ce oare doar puțini îi permitem să dețină controlul? Pentru că relația noastră cu Dumnezeu este una de conveniență, este cineva la care poți apela dacă lucrurile îți scapă de sub control, dar în rest este o entitate care nu vrem să se amestece în viețile noastre. Nu știm ce pierdem! Dumnezeu nu este ca un monarh pământesc care face parte din elita societății și nu se amestecă printre oamenii de rând. Hristos a arătat că Dumnezeu nu face diferențe între persoane. Chiar și cei mai depravați membri ai societății s-au apropiat de El. Astăzi dorește din toată inima să te numeri și tu printre prietenii Lui. Dumnezeu se îngrijește de noi cu o dragoste puternică și nemărginită, care privește mai departe de păcatul care ne-a degenerat și vede ce am putea deveni, dacă ne-am uni și am comunica cu El.

Îți amintești cum era când te întâlneai cu acea persoană deosebită și te prindeai de fiecare cuvânt pe care-l spunea? Fiecare scrisoare era citită de zeci de ori, fiecare declarație de dragoste și acceptare era prețuită în timp ce inima bătea ceva mai repede, iar zilele păreau mai senine pentru că știai că persoana aceea te iubește. Ei bine, ceea ce experimentăm la nivel omenesc este deschis pentru fiecare să experimenteze cu Dumnezeul universului. Spre deosebire de semenii noștri, pământenii, care nu ne înțeleg tot timpul și, din neatenție, ne rănesc prin răceala și prin lipsa lor de interes, Dumnezeu nu încetează niciodată să ne ridice de jos, să ne ierte când am greșit și să ne iubească, chiar și atunci când suntem foarte greu de iubit. Cuvintele nu pot descrie ce-i așteaptă pe cei care aleg să aibă o legătură strânsă cu Dumnezeu. Nu trebuie să vă imaginați că Dumnezeu se află într-un cer îndepărtat. Nu. Trebuie să vă gândiți la El ca la un tovarăș de drum care vă îndrumă în fiecare zi.

Uneori, când viața este grea și drumul ni se pare anevoios, ne dorim un prieten important sau bogat care să ne ajute, să ne scoată din necaz. Și

totuși, cel mai înțelept, cel mai bogat și cel mai puternic Monarh care a existat vreodată ne oferă prietenia Sa, mult mai avantajoasă decât oricare alta oferită de lumea aceasta. Este mai bună decât a-l cunoaște pe președinte, mai bună decât a fi prieten cu cel mai bogat om din lume sau cu cel mai mare sportiv. Pare incredibil, dar mulți dintre noi ignorăm sau respingem oferta Lui!

De multe ori această respingere este neintenționată. Uneori, chiar și cei care pretind a fi creștini neglijează prietenia cu Isus, deși îi poartă numele. Ce păcat, pentru că prieteniiile nu sunt numai un motiv în plus de bucurie, dar ne și îmbogățesc intelectual.

Tom Waters este un astfel de prieten. Am petrecut mult timp împreună, dar încă mă surprinde prin modul său de a gândi și de a privi lucrurile. Îl voi lăsa pe el să vă prezinte o experiență pe care a avut-o în timpul unui “moment Enoh”.

“Nu știi de ce această dorință vine doar în anumite momente, dar aproape că pot auzi chemarea sălbăticeii. Această chemare este de fapt o dorință a inimii de a petrece timp în natură comunicând cu Dumnezeuul naturii, Tatăl meu ceresc. Îi spun deseori soției mele că mă “cheamă” munții. Zâmbește și spune:

“Când vrei să mergi?”

Știe cât de schimbat sunt după o asemenea experiență.

De această dată simțisem chemarea de câțiva timp. I-am spus lui Dumnezeu că voi pleca de îndată ce se topește zăpada. Era primăvara târziu și luând o hartă a zonei muntoase în care locuim am început să caut un traseu cu orientare spre sud. Nu mai fusesem acolo, dar mă gândeam că în zona aceea s-a topit zăpada. Acest amănunt este foarte important, având în vedere faptul că locuim într-o zonă în care ninge foarte mult.

Cu o noapte înainte de a pleca, am ascultat radioul, iar prognoza meteo nu era deloc bună. Se apropia o furtună cu ploaie și vânt puternic. *Ei bine*, mi-am spus, *nu ies pe o vreme ca asta*. A doua zi vremea era mohorâtă. În timp ce mă plimbam dis-de-dimineată cu soția mea Alane, nori negri se ciocneau deasupra capetelor noastre. Ici și colo picuri de ploaie avertizau apropierea furtunii.

“Te mai duci?” întrebă Alane în timp ce privea această scenă.

Înainte să pot răspunde NU, Dumnezeu mi-a spus: “*Pe Mine M-ai întrebat ce ar trebui să faci?*”

“Păi, nu, Doamne, adică... știu că va veni furtuna și... chiar vrei să mă duc?”

“*Da, Tom, vreau.*”

Astfel am acceptat răspunsul Domnului și am spus:

“Da dragă, plec. Cred că Domnul a plănuit ceva deosebit pentru mine în această călătorie.”

Sigur că mă gândeam la starea vremii, dar habar nu aveam cât de prețios avea să fie acest timp deosebit petrecut cu El.

M-am pregătit să plec după masa de prânz. Mă aștepta un drum de aproape cinci kilometri pe care trebuia să-l parcurg înainte de lăsarea serii. Când Alane a văzut lucrurile pe care le pregătisem pentru această călătorie, s-a îngrijorat:

“Dragul meu, nu cred că ai luat destulă mâncare.”

“Sunt sigur că am luat destulă,” am răspuns. “Mereu te îngrijorezi că nu mănânc destul. Am o grămadă de mâncare. De fapt, am atât de multă încât voi da jos o parte.” Alane nu a spus nimic, dar se uita întrebătoare în timp ce dădeam jos o parte din provizii.

Am pornit la drum având deasupra un cer mohorât, dar fără semne de furtună. Mă gândeam la ce înseamnă să te predai lui Dumnezeu, adică să te oferi Domnului cu totul, lăsându-L să-ți ia viața și să o folosească după cum dorește. Aceasta era ținta sau scopul acestei călătorii.

Cu aceste gânduri în minte, am înaintat destul de mult pe cărare, când ceva *mare și negru* a sărit din tufișuri și am tresărit! Involuntar am făcut un pas sau doi înapoi și am luat tubul paralizant pe care-l port mereu cu mine, în caz că mă atacă vreun urs. După ce mi-am revenit mi-am dat seama că nu era un urs, ci un câine de vânătoare, un Labrador foarte frumos. Inima îmi bătea cu putere în timp ce creierul se zbătea să proceseze informația că eram în siguranță. Era doar un câine.

Câinele a făcut și el câțiva pași înapoi, fiind la fel de speriat ca și mine. Dându-ne seama că nu era nici un pericol, am început să ne apropiem unul de celălalt. Cu siguranță era câinele mult iubit al vreunui proprietar. Era foarte cuminte și avea zgardă, așa că mi-era foarte greu să-mi imaginez cum a ajuns prin sălbăticie. Nu-mi place să recunosc acest lucru, dar primul gând pe care l-am avut despre acest câine adorabil a fost: O, nu! Acest câine îmi va distra atenția. Am venit aici pentru a petrece un timp deosebit cu Dumnezeu... singur.

Dorind să ocolesc problema, i-am spus câinelui:

“Șezi,” și mi-am continuat drumul.

Speram că stăpânii lui erau undeva prin apropiere și că acest câine îi va găsi, dar continua să mă urmeze. Nu aveam nici o idee ce să fac cu câinele așa că m-am rugat: “Bine Doamne, dacă dintr-un oarecare motiv vrei să petrec acest timp cu câinele, atunci iată ce voi face: îi voi spune să stea, iar eu voi merge mai departe. Dacă stă, știu că nu am de ce să mă îngrijorez, iar dacă mă urmează, atunci voi ști că acesta este planul Tău. Întorcându-mă din nou spre câine, am spus cu mai multă hotărâre:

“Șezi!”

Mi-am amintit imediat de momentele în care încercam să-mi impun autoritatea de părinte mai mult prin tonul vocii decât folosind autoritatea pe care ne-o oferă Dumnezeu atunci când “ne conectăm” la puterea Lui. Ei bine, dintr-un motiv necunoscut câinele a executat porunca, așa că eu mi-am continuat drumul în sus pe potecă, fericit că am putut evita o problemă.

Mă apropiam de micul lac de munte lângă care plănuisem să-mi pun cortul, am trecut de un delușor și m-am trezit înconjurat de o mare de zăpadă. Era evident că această zonă nu fusese expusă soarelui și am fost uimit să descopăr că nu mai aveam nici o potecă de urmat, iar zăpada era foarte mare. Știam că lacul este în apropiere, așa că am studiat harta și m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să-l găsesc. Pășeam anevoios, înaintând cu greu prin nămeți, până la extenuare. După o oră și jumătate m-am lăsat păgubaș și m-am așezat să mă odihnesc. După ce mi-am revenit, *o arătare mare și neagră* a ieșit din pădure și m-a speriat *din nou!* Mi-am dat seama imediat că era câinele și am spus în gând: Bine Doamne, cred că vrei ca acest câine să fie cu mine, dar ai bunăvoința să-mi spui odată unde se află lacul?

Răspunsul s-a auzit doar înăuntrul conștiinței mele. Dar în mintea mea a răsunat atât de puternic, de parcă cineva a vorbit cu voce tare. Dumnezeu a spus: *Da, am vrut de mult să-ți spun, dar nu M-ai întrebat niciodată. Ai vrut doar ajutorul Meu, iar Eu te-am ajutat, dar dacă vrei să-ți arăt, iată ce trebuie să faci: continuă să mergi pe creasta dealului până vei ajunge la râu, mergi în susul râului până ajungi la lac.*

Stăteam acolo printre pomi și zăpadă uimit de informația simplă, logică și corectă pe care am primit-o. Sigur că puteam urma râul până la lac. Pur

și simplu nu-mi trecuse prin cap că era cel mai bine așa. Am urmat acest plan și am ajuns la râu în mai puțin de zece minute. După încă zece minute eram lângă lac și eram gata să-mi așez cortul. Mai târziu am refăcut traseul corect și mi-a luat numai șase minute să ajung în locul unde mă pierdusem prima dată. Rătăcisem mai bine de două ore din cauza încăpățânării mele de a face totul după mintea mea.

Stând lângă lac, puteam vedea cum se dezlănțuie cerul. Ce spectacol înfricoșător! Vântul bătea în rafale deasupra suprafeței lacului creând valuri în timp ce nori întunecați se adunau deasupra mea, luminați de fulgere. Tunetele răsunau în ecoul munților. Furtuna anunțată era pe cale să se dezlănțuie și știam că trebuia să campez cât mai repede!

M-am grăbit să instalez cortul și în timp ce făceam acest lucru, mi-am dat seama că nu-l mai montasem niciodată singur. Întotdeauna am avut încă o pereche de mâini care să mă ajute. Din fericire, cortul nu mi-a dat bătaie de cap. Am aruncat rucsacul înăuntru și mă pregăteam să intru și eu când pământul a fost luminat de un fulger puternic. Tunetul a fost atât de aproape și de asurzitor, încât s-a zguduit pământul, iar *acel ceva mare și negru* a intrat în cort după mine!

Eram dispus să-mi petrec sfârșitul de săptămână cu acest câine, dar NU să și dorm cu el. Așa că am început să-l împing afară din cort. Săracul câine nu voia să mă părăsească și a durat ceva timp să-l împing înapoi afară până când doar capul i-a rămas înăuntru, dar mai mult de atât nu am putut. Am tras fermoarul de la intrare în jurul capului său și cu un ultim efort am reușit să-l dau afară. Am intrat în sacul de dormit în timp ce afară s-a declanșat furia furtunii, iar câinele se înghesuise în folia cortului și încerca să stea cât mai aproape posibil. S-a împins atât de tare în cort, încât picioarele mele stăteau pe corpul lui.

În noaptea aceea am experimentat cea mai înfricoșătoare furtună din viața mea, și eram singur! Întunericul era copleșitor și se părea că Satana se apropie, scoțând din subconștient toate temerile mele vechi. Mi-a amintit că nu mai era nici o ființă omenească pe o rază de câțiva kilometri și dacă se întâmpla ceva, eram neajutorat și *singur*. A reapărut frica de întuneric și de sălbăticie. Mereu și mereu trebuia să predau aceste temeri Domnului și să-L rog să le îndepărteze. În adâncul sufletului știam că Satana nu era prea încântat de faptul că doream să petrec acest timp deosebit cu Dumnezeu și încerca din răpputeri să-mi distragă atenția și să mă

descurajeze. Știa pe ce butoane să apese, știa de toate slăbiciunile mele, dar Dumnezeu era alături de mine! Înainte ca furtuna să se oprească, aveam liniște și pace în suflet pentru că m-am predat lui Dumnezeu.

De dimineață câinele era încă la picioarele mele, chiar la ușa cortului, cât i-am îngăduit de aproape și Dumnezeu mi-a vorbit în liniștea gândurilor mele.

Tom, mă tratezi ca pe un câine! Sunt mereu lângă tine. Niciodată nu te-am părăsit. Îmi spui când să intru și când să ies. Mă ignori și ori de câte ori vrei, sunt lângă tine pentru că te iubesc cu o iubire veșnică.

Nu pot exprima ce efect a avut asupra mea această constatare din sălbăticie. Avea dreptate! Așa Îl tratam în încercarea mea de a mă conduce singur. Dar El încă mă mai iubea, iar răspunsul inimii mele a fost dorința de a mă schimba. Mi-am luat angajamentul să am o relație mai strânsă cu Dumnezeu. Doream să fiu mai conștient de prezența Sa, să recunosc că este *mereu* cu mine și să-L las să fie Tovarășul meu de drum și Prietenul meu cel mai credincios.

M-am uitat la câine și după felul în care mă privea mi-am dat seama că îi era foame, era foarte flămând. Dintr-o dată mi-am dat seama că Dumnezeu dorea să împart mâncarea mea cu câinele. Cu ochii minții deja mă vedeam cum am luat mâncarea din rucsac când eram acasă și mă văitam în sinea mea: O, nu, soția mea avea dreptate! N-o să am destulă mâncare nici pentru mine iar acum trebuie să împart și cu câinele!

Nu voiam să împart cu nimeni. Scosesem proviziile din rucsac după ce mă ridicasem de la masă. Acum îmi era foame, dar proviziile erau prea puține pentru pofta mea de mâncare și în nici un caz nu aveam de unde să împart, dar știam că Dumnezeu dorea ca eu să fac asta. A trebuit să aleg.

“Bine Doamne, voi da jumătate.”

Tom, nu trebuie să dai jumătate. Tu ai 72 de kilograme, iar câinele nu cântărește mai mult de 20. Nu-ți cer să oferi jumătate, ci o parte din mâncare.

Nu este chiar atât de greu să te predai. Astfel, simțind pacea care a venit în urma alegerii mele și apreciind împărțirea proporțională făcută de Dumnezeu, am început să pregătesc o masă pentru amândoi. Când totul era pregătit, am mâncat dar, trebuie să spun aici și acum că am fost impresionat de manierele acestui câine. Era atât de flămând! Se putea vedea cu ușurință acest lucru din privirea lui pofticioasă dar nu a făcut

nici o mișcare să ia mâncarea până nu i-am oferit-o eu. Ce exemplu deosebit de stăpânire de sine și spirit altruist. Ce muștrare pentru atitudinea mea egoistă când mă zbăteam și nu voiam să împart cu nimeni.

Până miercuri noaptea, acel câine frumos a fost tovarășul meu și începusem să mă obișnuiesc cu el. Nu a lătrat, nici n-a mârâit vreodată cât a fost cu mine, așa că am fost șocat când în noaptea aceea a început să mârâie; la început mai ușor, apoi din ce în ce mai tare. Nu trebuia să știu prea multe despre câini ca să-mi dau seama că se întâmpla ceva afară. Am ieșit din sacul de dormit și am desfăcut fermoarul cortului. Nu vedeam nimic, dar câinele lătra cu putere uitându-se spre lac.

Pentru că terenul era puțin ridicat în dreptul apei, nu puteam vedea ce l-a deranjat. M-am ridicat în picioare ca să văd mai bine și astfel am zărit un elan mare și puternic. Era extraordinar că am avut ocazia să-l văd, dar câinele m-a trezit pentru că l-a văzut ca un potențial pericol și m-a avertizat. Nu puteam să nu mă gândesc la toate momentele în care Dumnezeu a făcut același lucru pentru mine și de fiecare dată am ignorat sau am îndepărtat sfatul Său. Din nou m-am hotărât să-L pun pe primul loc în viața mea și să-L am mereu alături.

Vineri știam deja că merg alături de doi tovarăși. De o parte îl aveam pe Dumnezeu universului, iar de cealaltă parte câinele pe care mi l-a trimis. Trecuseră doar câteva zile de când pășisem pe aceleași poteci, rugându-mă din când în când în timp ce înaintam, dar acum vorbeam tot timpul cu Dumnezeu. Când am pornit la drum am spus:

“Doamne, aș dori să vorbesc cu Tine mai des,” și imediat mi-a venit în minte gândul că pot vorbi cu El cum vorbesc cu Jim. Deci, iată-mă vorbind cu Domnul în timp ce mă plimbam, iar El îmi răspundea. Am avut o conversație minunată. La un moment dat, mi-am dat seama că numai eu vorbeam și puneam întrebări. M-am gândit să-I pun o întrebare lui Dumnezeu ca și cum te-aș fi întrebat pe tine, dacă te plimbai cu mine.

“Doamne,” am început, “despre ce vrei să vorbești?”

Nu-I mai pusesem niciodată o întrebare ca asta.

“*Despre cer,*” a fost răspunsul Său.

“Despre cer?”

“*Da, despre cer, unde ți-am pregătit o casă.*”

Aceasta nu este o noutate pentru cei care au citit Ioan capitolul 14 unde scrie: “În casa Tatălui meu sunt multe locașuri” și “Mă voi duce și

vă voi pregăti un loc,” dar efectul pe care l-a avut acest mesaj personalizat nu poate fi descris în cuvinte. Dumnezeu mă iubea și mi-a pregătit un loc! Am fost foarte atent la ceea ce a continuat.

Fiule, trebuie să înveți să depinzi cu totul de Mine, să înveți să te predai cu totul, ca să Mă poți primi. Dacă ești dispus, Îți voi spune în fiecare moment ce înseamnă acest lucru, la fiecare pas. Doar atunci când te predai voinței Mele, când singura ta dorință este să Mă iubești cu toată inima ta, așa cum te iubesc Eu pe tine, atunci vei descoperi că Cerul începe aici pe pământ și vei locui cu Mine în Cer.

Când am ajuns la camionetă și am deschis portbagajul ca să-mi pun rucsacul, câinele a sărit în mașină. Am închis ușa și mi-am spus: “Stăpânul acestui câine are camionetă”. Ajuns acasă, am avut parte de o primire călduroasă, deși trebuie să recunosc că noul meu tovarăș era în centrul atenției. Desigur că mă așteptau multe probleme și încercări, dar ceva se schimbă și familia mea a observat schimbarea imediat. De ce? Am venit din munți conștient de tovarășia lui Hristos. Eram hotărât să mă las condus de El și străluceam de bucuria pe care o simți doar atunci când te unești cu El.”

Pe tot parcursul zilei Tom a experimentat prezența lui Dumnezeu. Oricine poate experimenta aceasta, dar este foarte greu atunci când suntem prea ocupați pentru a asculta glasul lui Dumnezeu. În sălbăticie este mai ușor să-L auzi pentru că sunt mai puține lucruri care să-ți distragă atenția. Totuși nu trebuie să mergeți în sălbăticie pentru a obține o astfel de experiență. Ne putem concentra asupra glasului lui Dumnezeu chiar dacă suntem în New York sau Atlanta, *dacă* suntem dispuși să depunem efortul de a îndepărta lucrurile care ne distrag atenția. Oricine poate să-L asculte pe Dumnezeu și să se predea, dacă este dispus.

Aș dori să v-o prezint pe Janell. Avea treisprezece ani și era o adolescentă ca oricare alta care trăia într-un cămin “creștin”. Nu-i plăcea să facă treabă prin casă, se certa cu sora ei și purta haine care atrăgeau atenția băieților, inclusiv ceea ce ea numea un “bikini decent”. Era o adolescentă foarte sensibilă, ca mai toți cei de vârsta ei. Dorința sa de a fi creștină era ascunsă sub poleiala de toane și de impertinență a unei persoane care nu este împăcată cu sine sau cu Dumnezeu. Auzind despre Evanghelia practică în câteva dintre predicile noastre, Janell s-a decis să-I ofere lui Dumnezeu posibilitatea de a lucra în viața ei. O voi lăsa să-și spună povestea cu propriile cuvinte.

“Am cunoscut-o pe Sally, soția lui Jim, și chiar dacă îmi dau seama că nu a făcut-o intenționat, lucrurile pe care mi le-a prezentat m-au cutremurat. Sally nu vorbea *doar* despre Isus ci și despre experiența sa *cu* Isus. Ceea ce m-a atras la Sally a fost căldura plină de grație pe care o avea. Trăia genul de viață pe care mi-o doream eu, o viață despre care vorbeau părinții mei și mulți alții, dar pe care nu au reușit să o obțină. Vorbea tandru despre soțul și băieții ei și despre cum aceștia aveau grijă de casă, făceau mâncare și chiar se pregăteau pentru musafirii care trebuia să sosească înainte ca ea să ajungă acasă.

Mă simțeam vinovată. Blândețea sa și cuvintele sale tandre erau atât de diferite de cuvintele dure și tăioase din casa mea. Mai exact, mă simțeam vinovată din cauza obiceiurilor din casa noastră. Nu-mi plăcea să fac curat în casă și îmi evitam îndatoririle, inclusiv lucrurile simple ca spălatul vaselor. M-a uimit faptul că băieții, da *băieții*, puteau fi mai buni decât mine în acest domeniu. Mândria era rănită, dar ceea ce mă durea cu adevărat era că familia lor era creștină, în timp ce familia mea și cu mine nu eram. Am văzut în mod clar cât de mare era nevoia de schimbare deși nimeni nu-mi reproșase nimic. Plină de rușine și părere de rău m-am decis să mă schimb și imediat m-am dus să o ajut pe mama la lucrurile pe care trebuia să le facă.”

Povestea lui Janell nu se termină aici, dar eu mă voi opri pentru că vreau să studiem împreună viața ei și simplitatea Evangheliei. Nu a fost nevoie de o predică extraordinară de la amvon pentru a o câștiga ci a văzut pe cineva care-L reflecta pe Hristos. Se simțea vinovată. Nu cunoștea profunzimea prezentărilor biblice și nici termeni teologici, dar era dornică să pună în practică tot ce înțelegea și asta este tot ce ne cere Dumnezeu. Dacă menține această supunere, va continua să progreseze, pas cu pas, pentru că Dumnezeu va continua să-i facă cunoscută voia Sa. Și noi avem aceeași luptă. Vom face ce ne cere Dumnezeu? Dacă da, supunerea și dependența totală de Dumnezeu vor aduce o pace și o bucurie interioară în viețile noastre care depășește orice siguranță omenească. Niciodată nu am văzut acest lucru mai bine ilustrat decât în viața partenerului meu în lucrarea de slujire, Tom Waters.

Ne-am întâlnit mai multe familii pentru a petrece împreună o zi deosebită, de laudă la adresa lui Dumnezeu, într-o vale retrasă a unui munte. Mai întâi am fost îndemnat de Dumnezeu să iau cu mine pixul cel

mai bun. Nu aveam nici un motiv să iau un astfel de obiect pentru o plimbare pe munte. *E ridicol*, m-am gândit, dar am cedat acestui îndemn divin. Atunci când grupul nostru de mașini a ajuns la destinație, dintr-o dată am simțit că trebuie să parchez separat. Era atât de puternic acest sentiment, încât a trebuit să-mi întorc mașina. Nimeni nu a înțeles de ce eram atât de insistent și nici eu nu-mi puteam explica acest lucru. Trebuia să mă supun vocii interioare, în ciuda faptului că a deranjat câteva persoane care trebuia să-și mute mașinile ca să-mi facă loc.

Nu eram singurul care primea îndemnuri ciudate în dimineața aceea. Alane, soția lui Tom, a simțit că trebuie să umple micul recipient pentru cărbune activat pe care-l poartă în borsetă. Chiar și în timp ce îl umplea se lupta cu ea însăși. E ridicol, își spunea. Oricum, e nevoie de foarte puțin pentru o înțepătură de albină.

Valea aceea era o splendoare, înconjurată de un peisaj de munte extraordinar, iar în apropiere se putea vedea un vârf de munte maiestuos. Era un loc de o frumusețe primordială care ne îndrepta gândurile spre Creatorul nostru și ne făcea să ne dăm seama de nimicnicia noastră ca oameni, precum și de nevoia noastră de Mântuitor. Acolo, în mijlocul acelor munți grandioși, am studiat viețile creștinilor valdenzi care în timpul perioadei întunecate au fugit de persecuție în munți și în sălbăticie. Acești creștini remarcabili au păstrat lumina Cuvântului lui Dumnezeu și experiența adevăratei trăiri creștine. În cele din urmă discuția noastră s-a terminat și, inspirați de munții la care priviserăm toată ziua, unii dintre noi s-au decis să urce pe vârf. Eu nu am fost la locul faptei când lucrurile au început să o ia razna, așa că-l voi lăsa pe Tom să vă spună ce s-a întâmplat mai departe.

“Mergeam alături de fiul meu care pe atunci era destul de mic. Aproape de vârf, mi-am dat seama că mergeam mai încet decât ceilalți, așa că ne-am dat la o parte pentru a-i lăsa să treacă pe lângă noi pe poteca îngustă. Din nefericire, am dat peste un roi de viespi cu corn. Acest tip de viespi sunt foarte agresive și injectează venin până când sunt omorâte. În acel moment eram îngrijorat doar pentru fiul meu și l-am aruncat pur și simplu în brațele unui prieten care era mai sus, pentru a-l îndepărta de pericol. Totuși, viespile au început să-și facă lucrarea! M-am trezit cu două ciupituri urâte pe față. Nu mai făcusem niciodată alergii la o înțepătură, dar simțeam cum fața și gâtul încep să se umfle și din cunoștințele mele medicale

știam că acesta era începutul unui șoc anafilactic și că puteam muri pe vârful acestui munte frumos înainte de sosirea ajutoarelor. Trebuia să cobor de pe munte și asta *foarte repede!*”

În vale, Sally privea la grupul de pe munte. A văzut reacția lui Tom și și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. A luat borseta de prim ajutor, dar prin intervenția divină, a luat-o pe cea a Alanei, cea cu recipientul umplut cu cărbune activat.

Eu conduceam grupul pe munte și fiind aproape de vârf, am văzut-o pe Sally ridicându-se și fugind spre poalele muntelui. Apoi am auzit strigătul că Tom este rănit. Probabil că Dumnezeu mi-a dat aripi pentru că am ajuns la Tom la scurt timp după Sally. Era o imagine oribilă. Fața lui era atât de desfigurată, încât l-am recunoscut cu greu. Respira greu și tot corpul său se umfla devenind dur și înțepenit. Sally deja puneă cărbune activat iar Alane i s-a alăturat. Tom s-a folosit de aceste momente de agitație pentru a mă instrui cum să-mi folosesc pixul pentru a face o traheotomie de urgență. L-am ascultat și am fost de acord să o fac în caz că era nevoie, dar doream să amân această procedură până când nu mai era absolut nimic de făcut.

“Tom, nu vei muri!” l-am asigurat. Știu că Dumnezeu ne-a pus pe amândoi în lucrarea de slujire, și știam ce spune Biblia așa că i-am repetat. “Tom, unul singur poate învinge o mie și doi pot învinge zece mii. Dumnezeu dorește ca amândoi să învingem zece mii. Încă nu și-a terminat lucrarea cu tine!”

Am spus acestea cu convingere, pentru că acum *știam* de ce am fost inspirat să întorc mașina. Mi-am dat seama că dacă Tom avea să moară în sălbăticie, Dumnezeu nu ar fi făcut atâtea pregătiri pentru a-l salva. Știam că Dumnezeu pregătise o cale de scăpare, așa că am ajutat la salvarea prietenului meu în suferință.

Tom spune:

“Cuvintele lui Jim erau încurajatoare. Iată-mă față în față cu moartea, dar cu toate acestea eram împăcat. În ziua aceea mă predasem lui Dumnezeu și acum, în mijlocul crizei, eram împăcat, gata să-mi las viața să se sfârșească acolo, în munți, dacă acesta era planul lui Dumnezeu. Acesta nu era un act de bravură, ci rezultatul unei relații trainice, construite de-a lungul timpului. Acum se manifesta roada păcii, în timp ce în jur se dezlănțuia o furtună de neazuri. Pentru că, vezi, atunci când privești

moartea în față, nu te poți minți singur spunând că ești gata să mori dacă nu ești cu adevărat gata.

După ce grupul m-a coborât în vale, eram în șoc. Nu vreau să fiu exagerat de dramatic, dar mulți oameni au murit în circumstanțe mult mai civilizate. M-au întins jos și mi-au ridicat picioarele, dar Sally a renunțat imediat la această procedură. Deși este o procedură standard pentru cazurile de șoc, dar observând că sistemul respirator cedează, era clar că trebuia să fiu mișcat. Dacă sistemul limfatic trebuia stimulat pentru a se lupta cu umflătura, trebuia să merg. Jim și un alt prieten mă susțineau din ambele părți și eram jumătate târât, jumătate cărat în încercarea de a ajunge la mașina lui Jim. Imediat m-au pus pe bancheta din spate a mașinii. Sally și Alane se străduiau să maseze lichidul care se strânsese în membrele superioare. Nu o știam atunci, dar umflătura era atât de gravă încât aceste două femei, ambele asistente medicale, se temeau că am atâta fluid în țesutul moale, încât sistemul cardiovascular era jefuit de fluidele necesare circulației oxigenului în sistemul traumatizat. Am ajuns la timp la medic unde am fost îngrijit și astfel mi-am revenit.

Astăzi mă aflu aici datorită eforturilor făcute de Dumnezeu pentru a-mi salva viața. Am rămas uimit de dragostea pe care o are pentru fiecare dintre noi și sunt recunoscător celor care au învățat cum să se *atașeze* și să *primească* mesajul Lui, astfel încât viața mea să fie cruțată. Dumnezeu putea face o minune extraordinară fără vreo intervenție omenească, dar a ales să folosească agenți umani pentru a-și aduce la îndeplinire planurile Sale cu viața mea.

Prietene, dacă vrei să trăiești cu adevărat, trebuie să te conectezi și să primești. Dacă vei cultiva această relație, și tu vei avea de povestit despre modul minunat în care te-a folosit Dumnezeu. Niciodată viața ta nu va mai părea ieșită de sub control sau fără rost pentru că Dumnezeuul universului va fi Cel care te conduce și te îndrumă în fiecare zi”. “Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5,6).

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 3

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere multă înțelepciune atunci când citești. Punerea în aplicare a acestor principii variază de la persoană la persoană și ai nevoie de înțelepciune din ceruri pentru a aduce la îndeplinire lucrările din viața ta după dorința Sa.

Activitate: Citește “Te conectezi și primești.”

Meditație: Care dintre aceste experiențe ilustrează cel mai bine relația ta cu Dumnezeu? Cum ai fi reacționat la o situație pe viață și pe moarte ca cea din sălbăticiie? Pune-te în situația celor prezentați. Dacă ai fi fost unul dintre salvatori, ai fi ascultat îndrumările lui Dumnezeu chiar și atunci când păreau că nu au nici o logică? Dacă ai fi fost în locul lui Tom ai fi acceptat cu resemnare moartea pentru că te încredeai în planul Domnului? Ai început să-ți dai seama ce înseamnă să fii dependent de o putere din afara noastră?

Luni:

Timp pentru rugăciune: În timp ce-L cauți pe Dumnezeu în această dimineață, amintește-ți de experiența lui Tom. Când vorbești cu Dumnezeu ești răsplătit, dar când Îl asculți și Îi auzi vocea, poți primi binecuvântări chiar mai mari. Fă un efort și petrece un timp ascultându-L pe Dumnezeu în această dimineață.

Activitate: Activitatea de astăzi îți cere să fii atent la condiția ta spirituală și să fii sincer atunci când te evaluezi. Vezi, după ce învățăm să ne predăm lui Dumnezeu, singura problemă cu care ne confruntăm este consecvența. S-ar putea să te ridici de la rugăciunea tainică și chiar în acel moment să-ți dai seama că de îndată ce ți-ai îndreptat genunchii, l-ai lăsat pe Dumnezeu în urmă. Datoria ta astăzi este să observi cât timp menții prezența lui Dumnezeu pe parcursul zilei. Dorința ta ar trebui să fie să observi că legătura cu Dumnezeu este în continuă creștere, dar nu te descuraja dacă se pare că pierzi foarte ușor legătura. În momentul când ai realizat că L-ai pierdut, oprește-te, reia legătura și mai încearcă o dată. Te lupti să învingi obiceiurile stabilite în decursul unei vieți și oricât de mult ne dorim schimbarea, în cele mai multe cazuri schimbarea nu este o experiență instantanee.

Meditație: Este ciudat să încerci să rămâi dependent în permanență? Ai găsit beneficiile trăirii într-o stare de predare?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Cum te-ai descurcat ieri? Acum mergi la Dumnezeu și întreabă-L cum te-ai descurcat. Întreabă-L ce poți să faci pentru a susține prezența Sa cu tine pentru o perioadă mai lungă de timp.

Activitate: Acum a sosit momentul să pui în aplicare ceea ce ți-a împărtășit Dumnezeu în timpul rugăciunii din această dimineață. Singurul scop al acestei cărți este să te învețe cum să devii dependent de Dumnezeu. Eu nu am înțelepciunea pentru a te îndruma, dar El o are și o va face *dacă* Îl lași. Dacă nu ești sigur ce îți cere, întoarce-te la El pentru mai multe instrucțiuni. Dar dacă nu îți dă alte îndrumări noi? Atunci acționează în conformitate cu ceea ce știi că este după voia Lui. Dumnezeu nu trebuie să te îndrume în acele domenii ale vieții unde știi deja care este voia Domnului.

Meditație: Ai descoperit că atunci când depinzi de îndrumarea lui Dumnezeu devii mai sensibil la glasul Său? Dacă da, gândește-te cât de sensibil poți deveni dacă ajungi să nu mai ai încredere în hotărârile și înțelepciunea ta și să cultivi dependența totală.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Stăruie în efortul de a asculta glasul lui Dumnezeu în mod personal și profund. Consideră timpul petrecut cu Dumnezeu în fiecare dimineață ca o întâlnire cu o persoană deosebită. Amintește-ți că nu te străduiești să-ți întărești religia, ci relația.

Activitate: Astăzi vrem să devenim neîncrezători în noi, așa că roagă-L pe Dumnezeu să te sensibilizeze. Încearcă să găsești câteva lucruri astăzi pe care le faci fără să te gândești, activități pe care le consideri a fi “fără creier”, cum ar fi răspunsul la telefon sau să urci scările în loc să iei liftul sau chiar să răspunzi unei întrebări simple din partea soției sau soțului tău. În astfel de situații întreabă: “Doamne, ce vrei să fac?” Vezi dacă ceea ce dorește El să faci este diferit de ceea ce făceai tu până acum.

Meditație: Consideri că idealurile lui Dumnezeu chiar și pentru astfel de acțiuni simple erau mai mari decât te-ai fi gândit înainte? În trecut Dumnezeu mi-a arătat că îi pasă de tonul vocii mele, de atitudinea și de

limbajul trupului pentru că prin toate acestea vorbesc despre Tatăl meu din Ceruri, mai puternic decât printr-o mie de cuvinte.

Joi:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere putere să treci peste propria voință. Dependența de Dumnezeu este lucrul cel mai minunat pe care-l putem experimenta și cu toate acestea, pentru foarte mulți oameni este foarte greu să mențină o astfel de experiență tocmai pentru că trebuie să treacă peste voința lor și să se predea lui Dumnezeu. Este nevoie de mult curaj pentru a ne supune voința să aleagă ce este mai bine, chiar și atunci când nu ni se pare cea mai bună alegere.

Activitate: Săptămâna aceasta ai avut mult de lucru, așa că ceea ce trebuie să faci astăzi este ceva mai ușor, dar cu siguranță este foarte important. Astăzi trebuie să învățăm să ne bucurăm de Dumnezeu. Prea mulți se luptă să reușească și pentru că încă nu reușesc să obțină relația dorită, dublează eforturile și se luptă să se descurce, cât mai bine. Nu este greșit să-ți pui ținte înalte, pentru că Dumnezeu dorește să ajungem mai sus decât ne putem imagina. Experiența creștină este una a fericirii și a păcii și în timpul călătoriei spre cer, nu numai atunci când vom ajunge la destinație. Gândește-te la cel mai iubitor și înțelegător părinte pe care l-ai văzut vreodată. Dumnezeu este mult mai înțelegător și mai iubitor deși ca orice părinte, are standarde pe care noi trebuie să le respectăm. Astfel, atâta timp cât ești dispus să faci orice îți cere acum, chiar în acest moment, fii sigur că ești de partea Lui și că El zâmbește asupra ta. Luptă-te să te apropii mai mult de El astăzi și bucură-te că, după doar câteva săptămâni de căutare, ai străbătut un drum lung de unde erai înainte și că El este mulțumit de tine. Amintește-ți: “Acela care a început în voi o bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”.

Meditație: Poți să ți-L imaginezi pe Dumnezeu ca pe un Tată iubitor și nu ca pe unul sever? Amintește-ți că atitudinea noastră are un efect extraordinar asupra acțiunilor noastre. Este imposibil să iubești pe cineva care te înspăimântă. Dacă simți că nu te poți apropia de Dumnezeu, atunci mărturisește-I aceste temeri. Isus a spus: “Voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Chiar și faptul că citești această carte, că te interesează Dumnezeu este o dovadă că te atrage în mod personal. Dorește prietenia

ta. Ești dispus să-I permiți să se apropie destul de mult, încât să punei bazele unei relații de prietenie?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Asigură-te că aduci toate problemele de zi cu zi înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești neliniștit din cauza unei neînțelegeri cu un prieten, pune această problemă la picioarele Domnului, căutând înțelepciunea Sa. Dacă ai fost rănit, adu și aceste sentimente. Cineva a comparat pe cel care-și poartă grijile și supărările singur cu un om care duce în spate o povară imensă. În timp ce acest om nefericit se lupta singur, un alt om care conducea o căruță l-a invitat să meargă cu el. După ce s-a urcat în căruță, s-a așezat plin de mulțumire, dar continua să țină greutatea în spate. Căruțașul, foarte surprins a exclamat: “De ce nu dai jos povara din spate?”

“O,” răspunse omul, “ar fi prea mare deranjul să mă cari și pe mine și povara.”

Să dăm dovadă de mai multă înțelepciune decât acest sărman om.

Meditație: Ai reușit să faci ceva progrese în aceste domenii astăzi? Se pare că este foarte greu să ne încredem în Dumnezeu și acest lucru este surprinzător, având în vedere faptul că ne-am încrezut în noi înșine și am căzut în nas. Vrei să-L lași să-ți controleze viața mult mai mult de acum înainte?

Sâmbătă:

Meditație: Bucură-te de o zi lipsită de activități și încearcă să pui deoparte un timp special pentru Dumnezeu. De multe ori sfârșitul de săptămână ne oferă timp să mergem în natură, acolo unde măreția creațiunii ne arată calea spre Însuși Creatorul. Sper că ați avut o săptămână binecuvântată de creștere.

CAPITOLUL 4

Încerci mai puțin, realizezi mai mult

“Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.” (Evrei 4:1)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să înțelegi mai mult ca niciodată că pentru a fi creștin cu adevărat, și nu unul superficial, presupune devotament total. Acest devotament ne poate costa multe lucruri pe care lumea și chiar prietenii noștri creștini le văd ca fiind de dorit, dar care ne împiedică să avem o relație mai profundă cu Dumnezeu. Dumnezeu oferă o cale pentru ca toți să obținem ce dorim, dacă vom învăța că, dacă ai realizat mai puțin ai câștigat mai mult.

Era o zi frumoasă de toamnă în Virginia de Sud. Scârțâitul pietrișului de sub picioare și adierea blândă a brizei crea o atmosferă plăcută de liniște și pace simțită de toți - în afară de Steve.

“Pur și simplu nu reușesc. La mine nu merge!” bâiguia el plin de amărăciune. “Te-am ascultat și în persoană și pe casete. Cred în mesajul tău din toată inima. Vreau să experimentez și eu lucrurile despre care vorbești tu, dar pur și simplu nu reușesc! Și nici măcar nu știu de ce,” sfârși el cu un suspin de exasperare. Steve avea o problemă pe care nici o zi plăcută sau ambient liniștitor n-o puteau rezolva.

Viață din belșug

“*Ce să spun, Doamne?*” m-am rugat în tăcere.

Când sunt chemat să consiliesz suflete care strigă după ajutor, cum era și cazul lui Steve, sunt deseori foarte tulburat pentru că eu nu am înțelepciunea sau cunoștința care să poată satisface dorința care tocmai a fost exprimată. Sunt temător pentru că știu că mă confrunt cu realități eterne. Este în pericol mântuirea cuiva și am nevoie de îndrumarea Domnului mai mult decât în alte cazuri. În timp ce mă rugam în tăcere Domnului pentru înțelepciune, m-am simțit inspirat.

“Steve, povestește-mi despre viața ta,” am spus, “tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni”.

În următoarele nouăzeci de minute Steve a descris în detaliu rutina de acasă, îndatoririle de la serviciu și alte obligații și activități. A fost un exercițiu prețios, care mi-a deschis ochii și în urma căruia știam fără nici o îndoială unde se afla problema.

“Steve,” am strigat, “încerci să înoți cu zece oameni în spinare. Dacă aș fi în locul tău și mie mi-ar fi greu să fiu creștin și în același timp să am stilul tău de viață. Nu-i de mirare că nu merge! Nu ai nevoie de mai multă cunoștință sau de o înțelegere mai profundă. Trebuie să-ți schimbi stilul de viață în mod radical! Se pare că momentan toate lucrurile sunt împotriva ta.”

Steve nu este singurul. Am cunoscut sute de “Steve”. Sunt bărbați buni, onești, stâlpi în comunitățile și în bisericile lor. Doresc din toată inima să-L caute și să-I slujească lui Dumnezeu și cu toate acestea esența creștinismului le lipsește cu desăvârșire. Nu este o pură întâmplare faptul că se poticnesc. Inamicul sufletelor a lucrat de-a lungul anilor să creeze o atmosferă ostilă dezvoltării creștinismului veritabil. A reușit peste așteptările sale, și faptul că a avut succes în Statele Unite ale Americii, o țară cunoscută pentru libertatea sa religioasă, demonstrează cât de subtile sunt pericolele cu care ne confruntăm.

Nu a mai existat niciodată o societate care să fie atât de prosperă dar în același timp atât de stresantă. Îndatoriri, obligații și angajamente se năpustesc zilnic asupra noastră lăsându-ne neliniștiți, extenuați și gata să dăm frâu liber stărilor de iritație, nerăbdare și compătimire jalnică. Pentru majoritatea dintre noi viața a început să se asemene cu un carusel care se învârte mai repede și mai repede cu fiecare zi ce trece, până când ne învârtim atât de repede încât ne este teamă să sărim. Și partea cea mai rea este că indiferent de cât de repede te-ai învârti nu ajungi nicăieri!

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Bisericile din ziua de astăzi suferă din cauza acestei probleme. Sunt înțepenite - nu merg înainte. Este un declin în spiritualitatea adevărată în timp ce *forma* creștinismului este în continuă creștere. Lucrările de slujire au crescut în număr direct proporțional cu scăderea introspecției. Prozelitismul a înlocuit pioșenia. Religia personală dispare treptat din biserici în timp ce religia publică înflorește. Viețile membrilor nu au fost niciodată mai aglomerate și mai lipsite de satisfacție, umplute cu doar o formă de religie, nu cu adevărata religie. Bisericile încearcă *mai mult* și realizează *mai puțin!*

Cu câțva timp în urmă un pastor m-a chemat ca să se plângă de mesajele mele. A terminat în grabă cu formalitățile și a trecut direct la subiect.

“Jim, tocmai m-am mutat într-o biserică unde ai ținut trei seminarii în ultimii trei ani și vreau să-ți spun... am probleme!”

“De ce?” am întrebat.

“Ei bine, multor oameni din biserică le-a plăcut mesajul tău și câteva familii au încercat să pună-n aplicare în viețile lor principiile despre care ai predicat și acum nu mai vin la *toate* întâlnirile mele! Nu se mai implică în *toate* eforturile de evanghelizare ale bisericii! Când îi întreb de ce, spun că se concentrează asupra propriilor familii. Se pare că nu mai susțin programele bisericii și este numai vina ta!”

“Au o atitudine critică sau negativă?” am întrebat.

“Nu. Sunt persoane extraordinare.”

“Trăiesc după principiile biblice?”

“Da. Respectă principiile.”

“Atunci, cum sunt familiile lor?” l-am întrebat mai departe. “Se poartă frumos cu soții, soțiile și copiii lor?”

“Pur și simplu nu înțelegi, Jim. Sunt familii nemaipomenite, cele mai bune familii din biserică. De aceea am nevoie de ei la toate întâlnirile.”

Tot ce îl interesa era programul bisericii și acum, că avea membri care puneau pe primul loc viața lor spirituală și a familiilor lor, nu-i mai plăcea. Acele familii nu mai au timp de toate acele programe pentru că urmează programul lui Dumnezeu. Programele nu sunt rele sau nepotrivite, în afara cazului în care ne răpesc timpul sau ne fac să neglijăm lucrurile cu adevărat importante. Trebuie să avem ce transmite pentru a putea transmite în mod eficient. Mulți pastori se concentrează atât de mult asupra “lucrării de evanghelizare”, încât

par că nu mai pot recunoaște *adevărata* lucrare a Evangheliei atunci când aceasta apare în bisericile lor.

Planul lui Dumnezeu pentru poporul său este creșterea continuă. Creștinismul nu înseamnă să faci un lucru o singură dată și să te mulțumești cu atât. Nu, adevăratul creștinism presupune o creștere continuă și se aseamănă foarte mult cu creșterea unui copil. Atunci când se naște, un copil este neajutorat și nu se poate îngriji singur. Și cu toate acestea ne place să avem grijă de copii, chiar și să curățăm ce au murdărit. Credem că la ei totul este adorabil. Dar dacă după patru, șase sau chiar zece ani nu au avansat, nu au crescut și încă mai au nevoie de multă îngrijire, mai considerăm această situație ca fiind adorabilă?

Atunci cum se face că nu vrem să creștem? Un creștin de rând nu se deosebește aproape cu nimic de vecinul său necreștin. Religia a devenit superficială. Nu are loc lepădarea de sine, acceptarea harului și nici recunoașterea că Isus este mereu prezent prin Duhul Sfânt. Aceia care pretind că sunt creștini urmează același sistem de angajare ca toți ceilalți. Patronii mereu cer să se facă sacrificii în viața de acasă, dacă angajatul vrea să promoveze. Și cei care pretind a fi creștini sacrifică de bună voie căminul pe altarul modern al succesului, așa cum păgânii obișnuiau să-și sacrifice copiii.

Aceleași familii cu probleme și aceiași tineri răzvrățiți, care sunt plaga acestei lumi, a marcat și căminele creștine de astăzi. Călătoresc și vorbesc în multe biserici și vă spun că familiile din aceste adunări se află într-o stare deplorabilă. Este în mare parte rezultatul încercărilor de a se ridica la nivelul așteptărilor celorlalți. Am adunat rând pe rând toate jugurile oferite de această lume, de prietenii și familiile noastre și, nu în ultimul rând, jugul de a ne câștiga existența. Împreună au devenit o greutate zdrobitoare. Mai rău decât atât, am adăugat și jugurile create de noi prin încăpățânarea de a nu renunța la dorințele noastre și acum lanțurile grele ale datoriilor ne trag de călcâie până când ne prăbușim.

Biserica ar trebui să fie un refugiu, dar Satana a învățat cum să transforme o binecuvântare într-un blestem. La jugurile lumești se adaugă jugul îndatoririlor din biserică, obligațiile și comitetele. Apoi mai este și școala ta, a copiilor sau a amândurora. În sfârșit, mai este și jugul lucrărilor de întreținere a casei, a mașinii, îndatoririle civice, naveta, evenimentele sportive și acestora li se pot adăuga alte și alte juguri, formând un șir nesfârșit de cereri care ne răpesc timpul.

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Hristos ne cheamă să luăm jugul Său și să învățăm mai multe despre El. Jugul Său este ușor și povara suportabilă. I-am spus lui Steve că avea zece oameni în spate, dar era doar o metaforă. Adevărul este că avea prea multe juguri și se îneca sub greutatea lor. Dar tu? Unii dintre voi încercați să înotați cu câte opt, alții se scufundă pentru a treia oară cu cincisprezece juguri legate în jurul gâtului. Deci, cum ai de gând să scapi de ele?

Într-un fel sau altul acele juguri trebuie să cadă, dacă vrei să mai ai vreo speranță să obții ceva din ce îți dorești de la o viață de creștin. Există o metodă de a îndepărta acele juguri și garantez că va funcționa pentru toată lumea – persecuție, tortură și o celulă de închisoare. Atunci când vei fi arestat și închis pentru religia ta, cu siguranță vor cădea toate jugurile. Știu acest lucru datorită unui om remarcabil numit Noble Alexander. Un prieten mi-a împrumutat cartea lui, *Voi muri în libertate*, în care autorul povestește despre cei douăzeci și doi de ani petrecuți în închisorile din Cuba pentru credința sa. A îndurat cel mai inuman tratament pe care un om îl poate inventa pentru a tortura pe un altul, și cu toate acestea credința sa a crescut. Este o poveste extraordinară, și atunci când am restituit cartea prietenului meu, l-am întrebat dacă știe ce s-a întâmplat cu Noble după ce acesta a fost eliberat și a emigrat în Statele Unite.

“Este pastor pe undeva prin New England,” a răspuns prietenul meu.

“Sunt sigur că a pierdut profunzimea experienței lui, am comentat eu.”

“Cum poți să spui așa ceva, Jim? Acel bărbat a avut multe de îndurat din pricina credinței lui, iar noi nu am trecut prin așa ceva.”

“Știu, dar deși păstrează legătura cu Hristos, totuși cred că acum, în țara asta, a pierdut acea experiență deosebită pe care a avut-o în închisoare.”

Prietenul meu nu era de acord cu mine și sigur că nu aveam cum să-mi verific teoria, dar l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să mă întâlnesc cu Noble pentru a verifica dacă ceea ce credeam era adevărat. Vorbeam la o biserică din New Hampshire când pastorul a exclamat: “Jim, n-o să-ți vină să crezi cine vine astăzi la biserică!”

“Cine?”

“Noble Alexander.”

“Nu se poate.”

“Ba da! A spus că vrea să audă o predică de-a ta.”

“Minunat! Am o întrebare pentru el.”

“O, ce îl vei întreba?”

După ce i-am explicat despre discuția pe care am avut-o cu prietenul meu, mi-a spus pe un ton foarte ciudat:

“Sper că nu vorbești serios.”

“De ce nu? Oamenii spun că sunt destul de agresiv!”

Din păcate, anumite evenimente din biserica lui l-au împiedicat pe Noble să vină, dar am vorbit la telefon în aceeași săptămână. I-am spus că i-am citit cartea și că îl admir pentru încercările prin care a trecut. Apoi i-am spus de conversația pe care am avut-o cu prietenul meu.

“Acum, Noble, vreau să nu te grăbești, ci să te gândești bine înainte de a răspunde la întrebare.”

“Nu am nevoie de timp pentru a mă gândi la această întrebare. Deseori doresc să mă întorc la experiența pe care am avut-o în închisoare, a răspuns el liniștit.”

La acea dată nu știam, dar în următorul an, alți doi pastori au recunoscut același lucru. Unul dintre ei fusese pastor în închisorile din Cuba și a recunoscut că în Statele Unite a pierdut acea experiență spirituală deosebită. Al doilea este un om care l-a găsit pe Dumnezeu în închisoare în timp ce executa o sentință de doisprezece ani.

“În închisoare eram liber,” mi-a spus el. “Acolo credința nu se clatină! Atunci când ieși ai parte numai de zdruncinări!”

Am insistat și l-am întrebat pe Noble:

“De ce, Noble? De ce se pierde atât de ușor aici?”

“Jim, știi *de ce*. Simplul fapt că ai știut să îmi pui o întrebare atât de profundă îmi demonstrează că știi deja răspunsul.”

“Noble, vreau să aud răspunsul tău. Vreau să pot spune oamenilor că am permisiunea să spun ce ai spus tu.”

L-am întrebat de trei ori în timpul conversației ca să verific dacă am într-adevăr permisiunea lui să împărtășesc acest lucru. A spus: “Jim, dintre toate locurile de pe pământ, în America este cel mai greu să ai tipul de experiență despre care predici tu. Când eram în închisoare Dumnezeu era foarte real pentru mine și nevoia mea de El era la fel de reală. Eram concentrat! Dar aici mereu mi se distrage atenția. Ceea ce este cel mai greu aici este să te concentrezi!”

Am spus:

“Noble, bine ai venit în America!”

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Prieteni, mai există o posibilitate și aceasta se numește închisoarea voluntară. Nu, nu detenția solitară, ci detenția voluntară. Nu este un stil de viață ca cel adoptat de mănăstiri. Mănăstirile din trecut nu au reușit să-i aducă pe oameni mai aproape de Dumnezeu pentru salvarea lor. Nu, nu vrem să rupem orice legătură cu lumea, oricât de mult am dori să limităm abuzurile lumii și ale bisericii asupra vieților noastre. Asta înseamnă să învățăm să spunem “Nu” cu blândețe, nu doar lucrurilor rele care vor să ne răpească timpul, dar și lucrurilor bune, astfel încât să ne rămână timp doar pentru ce este cel mai bun! Ioan Botezătorul, Moise, Enoh și Însuși Domnul Isus Hristos au practicat detenția voluntară. Trebuie să practic acest lucru până când voi reuși să încetinesc ritmul vieții mele atât de mult încât să stau pe loc și să știu, dar să știu cu adevărat, că El este Domnul. Lucrul și mai important este că vreau ca viața mea să iasă din ritmul nebun al acestei vremi, pentru a putea simți prezența Lui alături de mine.

Dumnezeu crede în ideea “încerci mai puține, realizezi mai mult.”. În Ioan 15:2, chiar Isus spune: “Pe orice mlădiță, care este în mine și nu aduce roadă El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește (încerci mai puține), ca să aducă și mai multă roadă (realizezi mai mult).” Atunci când cureți un pom, te descotorosești de toate crengile uscate, dar în același timp vrei să scapi și de părțile care nu aduc roade și de frunzișul excesiv care împiedică pomul să fie roditor și îi seacă energia.

Dar crengile nu sunt bune? Nu aduc și ele un fel de roade? Răspunsul este “Da” la ambele întrebări dar, dacă vrei ca pomul să fie foarte roditor, înseamnă că trebuie să scapi și de unele părți bune pentru ca rodul să fie de cea mai bună calitate. Ți-ai dat seama care este paralela cu viețile noastre? Dacă vrem să fim creștini și să aducem roade cu adevărat, va trebui să îndepărtăm nu doar lucrurile rele din viețile noastre, dar și foarte multe lucruri care sunt bune. Lucrurile bune sunt de obicei ceea ce ne împiedică să obținem ceea ce este cel mai bun și să ne atingem țelurile. Aici se împotmolesc atât de mulți oameni sinceri și nu reușesc să obțină acea relație deosebită cu Dumnezeu, după care tânjesc. Atunci când vin din lume, lasă în spate lucrurile rele și bisericile au atâtea lucruri “bune” cu care să umple locul lăsat de lucrurile rele, astfel încât majoritatea nici măcar nu se întreabă dacă lucrurile bune îi împiedică să obțină ceea ce este cel mai bun. (Cu toate acestea în multe, chiar foarte multe cazuri,

este exact ceea ce se întâmplă.) Suntem atât de stresați și de îngrijorați, nu cu grijile acestei lumi, ci cu încercările noastre de a servi lumii, încât nu avem timp să dezvoltăm adevăratul caracter creștin. Ispita, care stă mereu înaintea noastră, este să credem că tocmai pentru că facem lucruri bune suntem oameni buni și deseori nu înțelegem că “bun” este cel mai mare dușman al lui “cel mai bun”. Țelul nostru nu este să devenim oameni buni, ci să devenim ca Isus; și acest lucru, prietene, este cel mai bun. Problema cu care ne confruntăm este că ceea ce este “bun” este mai greu de eliminat din viețile noastre decât ceea ce este rău.

Dați-mi voie să vă împărtășesc o parabolă modernă. Mie îmi plac roșiile! Mă scuzați dacă nu sunt alimentul vostru preferat. Sunteți liberi să alegeți orice alt aliment pentru a înlocui roșiile și pentru a intra în această experiență alături de mine. Te simți foarte emoționat pentru că ai fost invitat la un restaurant și nu la orice restaurant, ci la unul faimos, o instituție de renume mondial care este specializată în servirea celor mai mari și mai frumoase roșii care există! Când ajungem în acest local ni se face o primire călduroasă, atmosfera este plăcută, iar porțelanurile sunt excelente. Ardem de nerăbdare după ce comandăm faimoasa roșie. După un timp incredibil de scurt, chelnerii ne aduc imensele platouri garnisite ca niște adevărate opere de artă, și pe un pat de salată frumos ornamentată se află o roșie amărâtă de doi centimetri pe care puteai să o cumperi de la oricare magazin. Închipuie-ți dezamăgirea urmată de mânie fără limite!

Ei bine, asta suntem noi în fața lumii – o adunătură de roșii pricajite! Noe, Ioan Botezătorul, Pavel și o suită de alte personaje biblice erau roșii mari. Ei erau exact ca imaginea din reclamă, dar noi suntem roșii mici. Mergem în lume și vorbim oamenilor despre restaurantul nostru de primă mână și apoi ei se uită la noi, dar trebuie să fim sinceri și să recunoștem că, nu sunt deloc impresionați.

Cum faci să primești roșii mari? Îmi amintesc de o vizită pe care am făcut-o unui prieten și ne-am întâlnit cu soția lui care era în grădină și rupea flori de roșii. Pe atunci nu știam prea multe despre grădinărit, așa că am întrebat-o:

“Florile astea nu o să rodească? De ce le rupi?”

Îmi aduc aminte că a izbucnit în râs și mi-a explicat:

“Ba da, Jim, ai dreptate, roșiile ies din flori. Dar vezi tu, lui Stanley îi plac roșiile mari și zemoase! Rup florile ca să mă asigur că nu vor fi prea

multe roșii pe o singură tulpină. Astfel, întreaga energie a plantei se îndreaptă doar spre cele câteva roșii pe care le face cele mai bune și cele mai frumoase.”

Mai suportați o altă poveste despre restaurant? Călătorind prin țară și prin lume am mâncat în multe restaurante. Majoritatea sunt cam la fel. Așa că, într-una din călătoriile mele, am fost încântat când gazda mea m-a informat că vom lua masa la cel mai mare restaurant vegetarian din lume.

“Totul este natural, nimic nu este artificial și îți face foarte bine, spuneau ei plini de entuziasm.”

Am intrat în restaurant și chiar înaintea ochilor mei erau trei tipuri de salată. Arătau atât de bine încât cred că mă săturam doar cu salatele, dar asta nu era tot. După salate era un bufet în care erau aliniat în ordine diferite tipuri de garnituri aranjate foarte frumos. Și nu știu cum se face, că atunci când am ajuns la aperitive, toate erau preferatele mele! Pâinea și chiflele erau nemaipomenite, toate erau proaspete, abia scoase din cuptor și aranjate cu gust. Mirosul lor proaspăt plutea prin toată încăperea. Apoi, m-am trezit privind la trei deserturi foarte tentante.

“Mă simt de parcă m-aș uita la finaliștii unui concurs de frumusețe. Cum să aleg? Toate sunt frumoase!” i-am spus lui Sally.

Și nici măcar nu trecusem pe la barul cu sucuri naturale. Fiecare suc era 100% natural și proaspăt stors. Îmi simțeam aroma înainte de a-l gusta.

Acum, să zicem că-mi iau tava și o umplu cu două salate, trei garnituri, o mână de chifle, două feluri principale, trei feluri de desert și două sucuri. E formidabil, nu? Adică, toată mâncarea este bună, cea mai bună pe care o poate oferi lumea aceasta. Ce se întâmplă dacă iau toată mâncarea asta bună și o mănânc? Nu-i așa că îți pare rău pentru stomacul și digestia mea? Oricât ar fi de bună, dacă mănânc prea multă sau prea multe feluri, organismul meu nu o poate asimila și rezultatele sunt rele, foarte rele. Dacă vreau să mă bucur cu adevărat de acest restaurant vegetarian cu hrană sănătoasă, trebuie să pun în aplicare principiul detenției voluntare.

Viața este ca un bufet pe care sunt aliniat diferite tipuri de mâncare și abundă în lucruri bune. Cum putem să spunem NU acestor lucruri bune? Se numește detenție voluntară – poți să te lipsești de multe și să supraviețuiești. Înaintea ta stau o multitudine de alegeri pentru că viața

este ca acel restaurant. În această carte v-am prezentat câțiva pași simpli pe care trebuie să-i faceți pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, dar oricât ar fi de bune aceste lucruri, dacă nu facem alegerile potrivite, vom cădea de fiecare dată. Primele capitole ale acestei cărți sunt cheia pentru o viață de creștin adevărat. Acest capitol ne ajută să găsim timpul necesar în viețile noastre aglomerate și programele încărcate pentru a deveni creștini adevărați. Deci cum putem realiza acest lucru?

Trebuie să reducem activitățile vieții la minimum posibil. Mulți ne uităm la viețile noastre și tot ce vedem este o listă întregă cu lucrurile pe care trebuie să le facem. Apoi încercăm să le comasăm în decursul unei zile. Cea mai bună cale este să descoperi care este minimum posibil și să încerci să-ți construiești programul în jurul acestuia. În viața mea minimum posibil este împărțit în trei categorii. Primul și cel mai important, trebuie să am timp să fiu creștin, să studiez, să mă rog și să meditez. Apoi a trebuit să pun deoparte un timp necesar pentru a menține căsnicia mea cu Sally și pentru a-i iubi și a mă juca cu copiii mei. Și în cele din urmă cu toții trebuie să ne luăm timp pentru muncă, fie acasă fie în afara casei, pentru a întreține familia. Și asta-i tot! Toate celelalte a trebuit să dispară. Era greu să renunț la unele lucruri din foarte multe puncte de vedere, dar la sfârșit a fost foarte ușor să fac un program și dintr-o dată viața a început să fie mult mai plăcută!

S-ar putea să spuneți: “Stai așa, n-am văzut în program nici un timp dedicat activităților din biserică, activități de slujire, evanghelizare, sport, nu ai lăsat timp și pentru... ei bine, măcar jumătate din lucrurile pe care le fac în fiecare zi! Și ai dreptate! Nu este timp! Indiferent de câte activități bune trag de corzile inimii tale, cele care sunt cu adevărat esențiale sunt acelea care te asigură că tu și Dumnezeu sunteți una, că ai grijă de soția și de copiii tăi și te îngrijești de munca necesară pentru satisfacerea nevoilor fizice. Toate celelalte sunt în plus, chiar și lucrarea de slujire pentru cei din jur. Viețile noastre au devenit atât de instabile încât s-ar putea să vi se pară foarte ciudat să începeți să puneți lucrurile la locul lor potrivit. Dacă viața ta este instabilă, acest lucru ar trebui remediat, altfel lucrarea de slujire și câștigare de suflete nu va avea nici un rezultat. Filipeni 4:5 spune: “Cumpătarea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.” (trad. KJV) Problema este că nu am trăit vieți echilibrate și rezultatul este devastator: tineri pierduți și căsnicii distruse în biserica creștină.

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Este greu să-ți pui iarăși viața în ordine, dar merită. Reducând până la minimum, vei învăța cum să trăiești în așa fel încât pacea și armonia cerului să fie prezente în căminul tău. Unele dintre activitățile care trebuie eliminate acum pot fi reintroduse mai târziu, pe măsură ce Domnul te conduce și începi să înțelegi ce înseamnă practicarea detenției voluntare în fiecare aspect al vieții tale.

Iată câteva întrebări practice care te vor ajuta să te gândești mai bine la ce trebuie să renunți. Cât trebuie să câștig cu adevărat? Trebuie să câștig atât de mult încât să fiu un cheltuitor nechibzuit? Cum putem să mai reducem? Lucruri simple ca întocmirea unui buget de care să ții cont s-ar putea să te ajute, dar dacă ești încurcat cu plățirea unei ipoteci care-ți ia o mare parte din venit, atunci s-ar putea să fie nevoie să te muți. Bunii mei prieteni Barry și Pam au descoperit că Barry trebuia să renunțe la câteva ore de lucru pentru a petrece timpul necesar alături de familia sa și pentru a obține timpul pe care să-l petreacă cu Dumnezeu. Barry era foarte muncitor și de aceea patronul a fost de acord cu această cerere neobișnuită de a-i scurta programul de lucru, ceea ce nu se mai întâmplase în meseria lui. Domnul le-a arătat la ce trebuie să renunțe pentru a se descurca cu un venit mai mic. Dumnezeu binecuvântează alegerile făcute din principiu și făcute pentru a apropia membri familiei unul de altul și de Dumnezeu.

Mulți oameni li s-a părut o idee romantică să plece în sălbăticie unde să-și construiască o casă. Par a fi puțin șocați când le spun:

“Sper să nu treceți prin experiența de a vă construi propria casă.”

E altceva când ești constructor profesionist, dar am cunoscut foarte multe persoane care au pornit foarte bine intenționați, dar care nu și-au dat seama cât de mare era sarcina la care s-au înhamat. Motivul cel mai bun pentru a te muta este să oferi familiei tale o atmosferă propice dezvoltării unor caractere creștine și să reduci cheltuielile de întreținere.

James și Donna au trei copii: Trever, Allison și Seth. Ca mulți alți părinți, aceștia priveau cum cresc copiii lor și-și doreau ceva mai bun pentru ei. S-au decis să se mute din Great Plains în Montana, plănuiind să-și construiască propria casă și să trăiască adevărata viață de creștin despre care învățau. Îi voi lăsa pe ei să vă împărtășească povestea lor:

“După ce ne-am vândut casa, ne-am mutat în Montana unde țelul nostru era să găsim un teren și să construim cu mâinile noastre, în familie, o

cabană din bârne. Urma să-mi iau concediu un an pentru a putea construi cu toate că mai contribuiam la venitul nostru lucrând ca suplinitor.

Cu ajutorul unui agent imobiliar am găsit un teren foarte frumos de opt hectare și am început să ne construim casa. Trebuia să locuim undeva în timp ce construim această casă, așa că mai întâi am construit un garaj ce măsoara șaptezeci de metri pătrați. În următorii patru ani ne-am construit casa visurilor noastre. M-am întors la munca mea, dar casa era pasiunea noastră mistuitoare. Proiectul s-a extins de-a lungul anilor. Am adăugat tot felul de schimbări de decor pe care le recomandau alții și care la acel moment ni se păreau propuneri rezonabile, dar nu ne-am oprit să ne asigurăm că era și ce dorea Dumnezeu pentru noi. Chiar dacă veniserăm în Montana să-L găsim pe Dumnezeu, L-am găsit împins la o parte prin treburile vieții.

După *patru* ani interiorul a fost în cele din urmă terminat, iar afară mai rămăseseră de făcut doar câteva lucrări. Casa era încântătoare. Era completă, cu generator propriu de energie. Aveam chiar și instalație pentru apă caldă. Ne-am mutat triumfători în frumoasa noastră casă de trei sute de metri pătrați, dar toate aceste schimbări ne-au costat mai mult decât plănuiserăm. În loc să reducem datoria noastră făcuserăm exact opusul! Suma pe care o datoram din cauza acestei case era acum de ordinul sutelor de mii de dolari. Nu era ceea ce ne doream!

Partea cea mai rea era că nici unul dintre noi nu era mulțumit de noua casă. După ce trăiserăm în garaj timp de patru ani, noua casă părea mult prea mare. Nu ne plăcea să fim atât de departe de ceilalți membri ai familiei. Am pierdut patru ani și mai multe mii de dolari pentru a construi o casă pe care, odată terminată, nimeni nu o mai plăcea. Dar mai mult decât atât pierduserăm dorința și viziunea a ceea ce doream cu adevărat – să învățăm cum să umblăm cu Dumnezeu și cum să menținem o legătură vie cu El. Asta pierduserăm! Mai puteam să simțim acea dragoste și să ne întoarcem?

Noi am pierdut viziunea, dar din fericire, Dumnezeu nu, și El ne-a oferit o a doua șansă. Ne-a inspirat să vindem casa, să folosim banii pentru a ieși din datorii și să cumpărăm o casă nouă dar mult mai mică pe un teren de două hectare unde puteam să începem cu adevărat să umblăm cu Isus, în loc să muncim zi și noapte. Timp de patru ani învățaserăm cum să muncim împreună, dar acum Dumnezeu dorea să ne învețe cum să ne jucăm împreună și, pur și simplu să ne bucurăm împreună.

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Astăzi, în timp ce ne luptăm să aplicăm principiile predării voinței noastre lui Dumnezeu, murind în fiecare zi față de dorințele firii, învățând să ascultăm glasul lui Dumnezeu și încercând să menținem o legătură trainică și vie cu Hristos, familia noastră experimentează bucuria luării unor decizii grele pentru a o lua de la capăt. Îl slăvim pe Dumnezeu pentru că El ne-a readus gândurile și eforturile pe drumul cel bun.

Este foarte ușor să ți se distragă atenția atunci când faci schimbări majore, așa cum au făcut James și Donna. Lui Satana nu-i pasă *cum* ne distrage atenția. Singura lui țintă este să ne împiedice să-L căutăm pe Dumnezeu. Îi convine să folosească chiar și lucrurile “bune”, atâta timp cât acestea ne țin departe de Dumnezeu.

În prezent, prietenii și coautorii mei, Tim și Julie, locuiesc aproape de marginea unuia dintre cele mai populate regiuni din țară, dar dacă le-ai vizita căminul, ai descoperi că este o casă mărginașă, în pădure, iar vizitatorii lor permanenți sunt urșii. Tim încă mai lucrează într-o zonă urbană, dar, urmând un program de lucru neobișnuit parcurge drumul până la serviciu evitând aglomerația traficului. Toți cei care caută să trăiască departe de centrele urbane și să limiteze timpul petrecut la serviciu vor beneficia de costuri reduse la întreținere. Nu contează dacă alegi o casă liniștită în suburbia orașului sau o cabană în munți. Ceea ce contează cel mai mult este dorința minții și a inimii care te-a determinat să faci o asemenea alegere. Foarte mulți oameni s-au mutat din mijlocul lumii civilizate și cu toate acestea religia lor constă doar în mândria pe care o au pentru că au putut lăsa atâtea în urmă. Acesta este fanatism nu creștinism. Totuși, o altă familie se poate muta într-o zonă la fel de izolată, lăsând în urmă același confort și în această zonă ei simt atmosfera cerului pentru că singura lor motivație este să-L caute pe Dumnezeu. Viața la țară poate fi un avantaj pentru creștin pentru că nu este constant expus răului. Dar aceasta este doar o *unealtă* folosită de Dumnezeu pentru a te ajuta să obții o legătură vie, dar nu este *produsul finit*.

Poate unii vor spune că eu susțin ideea că ar trebui să muncim numai cât să ne menținem familiile la un nivel minim de trai, dar nu acesta este scopul meu. Tații și mamele dau tonul în cămin și dacă obțin o legătură cu Dumnezeu, își pot îndruma copiii pentru a avea și ei o astfel de legătură. Dacă sunt excesiv de stresati, este aproape imposibil să-și ia timpul necesar pentru a-L căuta pe Dumnezeu, și din această cauză suferă întregul cămin.

Unele familii, din cauza circumstanțelor sau a deciziilor din trecut, s-ar putea să fie nevoite să lucreze câte cincizeci de ore pe săptămână pentru a satisface nevoile căminului, în timp ce alții, pentru că nu au datorii sau pentru că au salarii mult mai mari pot lucra numai douăzeci sau treizeci de ore. Duhul Sfânt te va inspira ce trebuie să faci atunci când îți vei prezenta cazul înaintea Lui.

Lumea ne-a sedus cu ideea că, cu cât suntem mai ocupați, cu atât se presupune că suntem mai importanți. Mai demult am ascultat din greșeală o conversație dintre două femei. Suna cam așa:

“Susan, nu te-am mai văzut de ani de zile. Ce ai mai făcut?”

“Păi, știi cum e... treabă, treabă, treabă.”

“Asta-i bine,” a răspuns prietena acesteia.

Vă spun că m-am abținut foarte greu ca să nu intervin în conversația lor. “Nu, nu este bine!” îmi venea să strig. Am fost seduși să credem într-o idee greșită. Diavolului îi place să ne țină afundați în angajamente pentru că nu numai că ne ține departe de Dumnezeu, dar în același timp ne și descurajează. Majoritatea suntem ca Steve, care încerca să înoate cu zece oameni în spate și dacă nu-i dai jos vei eșua în încercarea de a deveni creștin veritabil. Te vei îneca chiar înainte de a învăța cum să înoți. Există un motiv dacă în primele trei săptămâni ale acestui program ți s-a părut greu să pui în aplicare principiile. Probabil că trebuie să te înhami la mai puțin pentru a obține mai mult.

Foarte rar mi se întâmplă să călătoresc singur, dar vara trecută am fost în Midwest să vorbesc la o conferință și pentru că eram foarte aproape de casa mamei mele, m-am hotărât să pun deoparte o săptămână numai pentru ea. A îmbătrânit, dar am petrecut o săptămână binecuvântată. Am mers cu ea la cumpărături și am scos-o în oraș să mâncăm. M-am hotărât ca la sfârșit de săptămână să merg la vechea mea biserică – prima biserică unde am fost membru ca adult. Acei oameni deosebiți au fost alături de mine în trecerea de la un neștiutor în materie de creștinism și de Dumnezeu, la un fruntaș al bisericii. A fost o întâlnire deosebită cu acei oameni foarte dragi!

După programul de la biserică toți s-au adunat în jurul meu și m-au invitat acasă la ei. Ne-am bucurat împreună, am vorbit și am aflat noi lucruri despre ei. A fost minunat! Am stat de vorbă mai mult decât stăteam de obicei, tocmai pentru că îmi era greu să-i părăsesc. M-am întors acasă

Încerci mai puține, realizezi mai mult

destul de târziu și mama deja dormea. M-am rugat și m-am cuibărit în patul meu moale și plăcut. Aproape ajunseseam pe tărâmul viselor când Dumnezeu mi-a vorbit în liniștea minții și a spus:

Nu, Jim, să nu dormi! Vreau să te ridici. Vreau să vorbesc cu tine.

“Dar, Doamne, sunt obosit.”

Ridică-te odată! Vreau să revizuiști evenimentele prin care ai trecut astăzi.

“Păi, Doamne, nu trebuie să mă chinui prea tare. Le văd foarte clar în mintea mea. A fost minunat!”

Vreau să te întorci înapoi cu douăzeci de ani și vreau să revizuiști aceleași vieți, aceleași fețe, aceleași căsnicii.

Asta m-a pus pe gânduri și știi ce am observat? Sunt la fel! Acei oameni pe care i-am iubit atât nu s-au schimbat, nu au mai crescut în mai mult de două decenii. Deodată am început să plâng și am spus:

“Doamne, le lipsește ceva, nu-i așa?”

Da. Asta am vrut să-ți arăt, Jim, iar tu nu le-ai spus. Tu doar te-ai bucurat de evanghelia socială.

Nu sunt negativist și nu sunt critic. Vă împărtășesc ceea ce mi-a arătat Dumnezeu în noaptea aceea și mi-a arătat aceasta cu un scop. Atunci când se naște un copil, este neajutorat și ne place să avem grijă de el. Ne face plăcere să curățăm în urma lui, să-i facem baie și să-l îmbrăcăm, dar dacă trec cinci ani și nu s-a schimbat, nu s-a maturizat, nu a crescut, situația asta nu ni se mai pare chiar așa de frumoasă. Dar ce ziceți de douăzeci de ani care trec fără vreo schimbare sau vreun semn de maturizare? Acum nu mai privi la biserica mea, ci la tine. Te-ai schimbat în ultimii cinci, zece, douăzeci de ani? Adică, te-ai schimbat cu adevărat?

Dumnezeu spune în Psalmul 55:19: “Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare, și nu se tem de Dumnezeu.” Ai crescut și te-ai schimbat în viața ta de creștin sau ai rămas la același stadiu la care te aflai acum câțiva ani? Dacă nu ești mulțumit unde te aflai acum, dacă ai făcut câteva progrese dar ai dori să mergi mult mai departe, chiar dacă descoperi că ai regresat, nu renunța acum. Este momentul să încerci mai puține pentru a obține mai mult decât ai experimentat vreodată.

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 4:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: În acest capitol este nevoie de introspecție sinceră care deseori depășește voința noastră. Cere un duh umil și dispus să învețe pentru ca Dumnezeu să-ți poată arăta ce vrea să realizezi.

Activitate: Citește capitolul patru, “Încerci mai puține, realizezi mai mult.”

Meditație: Meditează la lucrurile pe care tocmai le-ai citit. Ai văzut cumva o reflecție a vieții pe care o duci acum?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Înveți să asculți glasul lui Dumnezeu? Caută să ai o legătură puternică astăzi în timp ce ne examinăm viețile și încercăm să găsim soluții la problemele cu care ne confruntăm.

Activitate: Ia o coală de hârtie și trece toate activitățile din această zi, de dimineața până seara. Chiar dacă nu este o activitate prea strălucită, se va dovedi a fi foarte folositoare.

Meditație: Ai descoperit că ești atât de ocupat încât și înșiratul pe hârtie a lucrurilor pe care le-ai avut de făcut a fost o adevărată corvoadă? Dacă ar putea vedea și alții o zi din viața ta, ce ar zice?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea înțelepciune să vezi domeniile din viața ta unde ai nevoie de mai multă atenție și de schimbare.

Activitate: Ia-ți câteva minute și examinează-ți ziua în timp ce ai lista cu activități în față. A fost cumva o goană continuă după treburi neterminate? Ai avut vreun moment de respiro sau ai stat toată ziua într-un stres continuu? Care sunt cei zece oameni din spatele tău care nu te lasă să înoți?

Meditație: Cum ar fi viața ta dacă aceste lucruri care-ți distrag atenția ar fi scoase din viața ta? Ce ai fi dispus să faci pentru a scăpa de ele?

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Introducerea unui obicei nou poate părea uneori la fel de stresant ca încercarea de a renunța la unul vechi. Acest lucru este absolut firesc, pentru că noi avem tendința să ne agățăm de lucrurile cu care suntem obișniți, chiar când acestea nu sunt bune. Caută curaj să ieși din obișnuit, dacă asta îți cere Dumnezeu.

Activitate: Ia o altă bucată de hârtie și încearcă să-ți reduci activitățile din viața ta la minim. Fă o listă cu toate acele lucruri care trebuie eliminate sau reduse pentru a aduce viața la acest ideal.

Meditație: Ești dispus să te desparți de acele lucruri care sunt scrise pe lista cu “eliminări”?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Amintește-ți că scopul schimbărilor este să obții o relație deosebită cu Dumnezeu. Roagă-L pe Isus să te ajute să înțelegi cât de neimportante sunt acele lucruri de pe lista cu eliminări pe care ai întocmit-o ieri.

Activitate: Fă lista ta practică astăzi. Încearcă să-ți reorganizezi viața, vezi ce elemente pot fi eliminate imediat și care sunt obligațiile care trebuie respectate, cum ar fi contractele legale. Altele, cum ar fi angajamentele sociale și cele pentru biserică sunt contracte sociale care pot fi rupte, chiar dacă este greu. În sfârșit, s-ar putea să te confrunți cu anumite neînțelegeri, dar nu te teme pentru că au fost foarte mulți care au înțeles greșit intențiile Domnului Isus. Întocmește-ți noul program, așa cum ai vrea să fie, chiar dacă s-ar putea să dureze câteva luni până te vei putea elibera de toate piedicile. Va fi un lucru încurajator să-ți vezi viața reorganizată și îndreptată spre scopul tău.

Meditație: Aproape fără nici un pic de îndoială vor fi mulți care nu vor înțelege noul tău program sau țelurile tale. Anticipă problemele și găsește-le rezolvare. Probabil că vei fi descurajat atunci când un prieten bun te va critica chiar atunci când sperai că te va susține, și într-un fel toți cei care aleg să-L urmeze pe Dumnezeu cu adevărat trebuie să meargă singuri pe această cale.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Caută alinare la Tatăl ceresc și primește încurajare din faptul că El este de acord cu drumul pe care l-ai ales. Spune-I tot și fii sigur că El te va conduce.

Activitate: Astăzi să acționezi debarasându-te imediat de orice activitate care trebuie eliminată. Asta înseamnă că va trebui să scrii niște scrisori de demisie din comitetul școlii pentru controlul alimentației sau din comitetul bisericii. Nu te aștepta ca toată lumea să primească foarte ușor acest lucru, dar amintește-ți că vei câștiga ceva ce este mult mai prețios decât dezaprobarea lor. Ține minte că nici un creștin adevărat nu te va împiedica să ai o legătură mai strânsă cu Dumnezeu.

Meditație: S-ar putea să eziți sau să fii îngrijorat în legătură cu lucrurile pe care le-ai tăiat din programul tău și poate că ești și mai îngrijorat cu privire la lucrurile pe care plănuiești să le reduci în viitor. Nu plănuim să lăsăm un gol, ci să înlocuim aceste activități cu unele care ne vor ajuta să învățăm mai multe despre ce înseamnă umblarea cu Dumnezeu. Gândește-te ce ți-ar plăcea să faci cu acele momente rămase libere. La început vei avea doar câteva perioade de timp liber, dar prețuiește aceste momente și folosește-le în mod înțelept și astfel îți vei construi o viață pe care o vei iubi.

Sâmbătă:

Meditație: Bucură-te de o zi liniștită. Dacă te-ai angajat cu adevărat în activitățile acestei săptămâni, probabil că te simți extenuat. Hristos te invită: “Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin”(Marcu 6:31). Odihniți-vă în dragostea Sa și să știți că, dacă schimbarea s-ar putea să fie grea, va aduce o recoltă sigură și fericită.

Partea a doua

*O căsnicie
puternică*

CAPITOLUL 5

Pierdut și găsit

“Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai pierdut dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apocalipsa 2:4,5)

ȚINTA CAPITOLULUI:

Să vă ofere o imagine a speranței pentru căsnicia voastră, indiferent cât de lipsite de speranță par a fi lucrurile. A fost o vreme când vă iubeați, și cumva acum lucrurile nu mai sunt ca odinioară. Dragostea voastră poate fi recâștigată dacă găsiți ce s-a pierdut.

Din mașină se puteau vedea lanuri nesfârșite de porumb. Rândurile ordonate păreau să mășăluiască solemn de-a lungul drumului; ici și colo se puteau zări câteva pâlcuri de copaci.

Alane, încă proaspăt căsătorită, contempla această scenă într-o tăcere ciudată. Doar zgomotul înfundat al mașinii și sunetul respirației lui Tom trădau faptul că nu era singură și din nou se umplu de amărăciune. Vocea sa tremura de emoție atunci când s-a întors spre Tom și l-a întrebat: “De ce nu mai vorbești cu mine?”

Mâinile lui Tom au strâns și mai tare volanul. Și-a încordat maxilarul. Era foarte nervos. Gândurile mânioase se năpusteau în mintea lui. *Nu se poate! Iarăși! Mereu e vina mea! Se supără indiferent ce spun!* Simțea nevoia să se manifeste, să-și exprime exasperarea; și-a strâns pumnul și a lovit geamul.

Viață din belșug

Mai târziu, când Alane mi-a descris ceea ce simțea a spus: “Știam că nu mă va răni niciodată, dar m-am înspăimântat când am văzut această reacție furioasă. Îmi era frică pentru că simțeam cum se prăbușește căsnicia noastră, iar eu nu puteam face nimic pentru a o ține. De ce mi se întâmpla asta tocmai mie? Cum putea un lucru care începuse atât de frumos să se transforme în ceva atât de oribil în doar câteva luni?”

Să cunoaștem un alt cuplu, Denny și Brenda, care locuiesc în Hawaii. Dacă i-ar fi cunoscut pe Tom și pe Alane, ar fi înțeles foarte bine prin ce trec. Iată povestea lor:

Brenda spune:

“Când eu și Denny ne-am căsătorit, credeam că visele noastre au devenit realitate. Fiecare dintre noi supraviețuise unei căsnicii ratate, dar credeam că de data asta puteam reuși pentru că acum eram creștini. Simțeam că Dumnezeu dorea să fim împreună și, pentru că am plătit pentru greșelile noastre și am învățat lecția din căsniciile noastre ratate, acum eram pe cale să fim cel mai fericit cuplu. Habar nu aveam ce ne aștepta. Primul an a fost un coșmar.

“Denny era șofer pe camion și lucra ore în șir, iar eu lucram ca agent la un birou de asigurări. Amândoi eram ocupați, dar încă mai visam că într-o zi voi putea să-l întâmpin la ușă după o zi obositoare și că vom putea cina împreună. Știam că se duce la fosta lui soacră ca să-și vadă copiii și uneori trecea pe la mama lui să mănânce. Cumva credeam că aceste lucruri se vor schimba din moment ce s-a căsătorit cu mine. Nu se schimbaseră nimic și eram distrusă. Am încercat să fiu înțelegătoare și să-mi păstrez calmul, dar inevitabil, îl întâmpinam într-un fel în care îl făcea să nu mai vrea să vină acasă.”

Denny spune:

“Așa este. O soție cicălitoare și enervantă era ultimul lucru la care doream să mă întorc după o zi obositoare. Știa că aveam obligații în urma primei căsnicii și mă așteptam că va înțelege. Făceam lucrurile acestea și înainte să apară ea. Mă deranja când se plângea, mai ales când știa că e bine să mă ocup de copiii mei.”

Brenda spune:

“Sigur că nu puteam să înțeleg! Și nici măcar nu părea că-i pasă de ce simt. Comunicam foarte puțin; doar certuri și cuvinte aspre. Ne înfruntam des. Mă compara cu fosta lui soție și zicea că vorbesc exact ca ea. Vă dați

seama cât de mult îmi plăcea să aud asta! Ripostam și-i spuneam că din moment ce și ea și eu spuneam aceleași lucruri, însemna că este adevărat. Mai erau și alte subiecte de ceartă. Eu îmi doream o familie. El avea deja patru copii și *nu* mai dorea alții. Cuvântul *divorț* a fost menționat de foarte multe ori în acel prim an dar amândoi eram mult prea încăpățânați ca să acceptăm înfrângerea, prea mândri ca să-i ascultăm pe cei care ziceau: ‘V-am spus eu’”.

Un prieten a avut și el o astfel de relație cu probleme. Edwin se afla la ziua de naștere a fiicei sale și, printre strigătele de fericire ale copiilor, și-a dat seama cu un regret amar că nu cunoaște acest copil cu care a stat timp de șapte ani. În inima sa dorea să fie un tată adevărat pentru copiii săi, dar cum să-și facă timp pentru asta? Fiecare moment al vieții sale era absorbit de practicarea medicinei și de predarea acestei arte și altor viitori medici. Greșelile pe care le făcuse în căsnicia sa erau prea deprimante și nu suporta să se gândească la ele. La spital era Dr. Minunat. Acolo era un om de succes. După cum spunea el: “Munca mă absorbea, iar eu nu opuneam rezistență.”

Ce se întâmplase cu bunul meu prieten? Diagnosticase problemele a sute de persoane, dar când se puneau problema propriilor greșeli de acasă, se părea că acest om strălucit nu știa că are probleme. Și nu este singurul. Mulți oameni nu văd ceea ce este evident și merg în continuare pe acest drum, merg mai departe, ignorând adevăratele nevoi ale soților lor până în momentul când este deja prea târziu. Așa erau și coautorii mei. Tim lucra câte șaisprezece ore pe zi, săptămâni întregi, câștigând foarte mult și lăsându-și acasă adorabila soție cu doi copii mici. Haideți să ne alăturăm lor într-una din acele zile rare când Tim chiar este acasă.

“Mă bucuram de o seară liniștită când Julie m-a chemat. Ceva în glasul ei m-a făcut să-mi ridic ochii. Mi-am dat seama că este foarte serioasă și teribil de nervoasă în legătură cu lucrul pe care dorea să-l discutăm. Atitudinea ei mi-a atras atenția și când s-a apropiat de mine mi-a spus foarte simplu: ‘Am probleme. Am început să simt ceva pentru un alt bărbat.’

Nu pot să spun că eram șocat. În fond eu o neglijasem, dar pur și simplu nu era genul de femeie care să aibă o aventură. Era o femeie ocupată cu creșterea copiilor, era o bună creștină și părea aproape uimită că acest lucru i s-a întâmplat chiar ei. Nu a fost un adulter propriu zis, dar această

situație era chiar mai gravă. Pierdusem locul din inima ei, sentimentele ei, dragostea ei. Unde să te duci să le recuperezi?”

Bună întrebare. Cum recâștigi inima partenerului, după ce ai pierdut-o prin neglijare? La un moment dat din existența lor, în toate aceste cupluri fiecare a avut inima celuilalt. Aveau relații extraordinare și erau siguri că aveau să reziste în timp și că relația lor va dura pentru totdeauna. Cu toate acestea ceva nu a mers în relațiile lor. Același lucru s-a întâmplat și în căsnicia mea și aceeași problemă există și în relația ta sau este pe cale să se întâmple în viitorul apropiat.

În Statele Unite 50% dintre căsătorii se destramă, iar dintre cele care rezistă, doar câteva au calitatea la care visăm atunci când facem marele pas de a deveni soț și soție. Dacă vrem să evităm să devenim o statistică trebuie să ne dăm seama care este problema. Pentru foarte mulți dintre noi răspunsul este deprimant de simplu. Să privim la viețile cuplurilor menționate mai înainte și să vedem dacă descoperim ceva comun.

Tom și Alane

Alane spune:

“Când l-am cunoscut pe Tom, eram asistentă la un spital mare din Midwest. Îmi făceam treaba foarte bine, în liniște, iar acest lucru nu a scăpat neobservat de către superiorii mei și m-am bucurat de acceptul și de laudele lor. Tom, supervisorul de seară de la secția de radiologie, era robust, iubitor de distracție și îi plăcea să flirteze. Chiar dacă eram diferiți din foarte multe puncte de vedere, eram foarte atrași unul de celălalt.

“Ajungând să-l cunosc mai bine pe Tom, am văzut că și în inima sa se oglindea aceeași dorință de a-i servi lui Dumnezeu. Pe atunci nu prea știam cum să facem acest lucru, întrucât cunoștințele noastre despre Dumnezeu erau mult mai limitate, dar eram sigură că Tom este cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru mine.”

Tom spune:

“Alane avea calități deosebite. Era diferită de toate celelalte femei. Mai ieșisem și cu alte femei, dar ea avea ceva deosebit în felul în care se mișca, iar hotărârea ei de a-l sluji Domnului mă atrăgea și mă încuraja să mă ridic la un standard mai înalt. Găsisem femeia credincioasă cu care puteam să am o curtenie potrivită și genul de căsnicie la care visasem.

Știam că Dumnezeu a făcut să ne întâlnim și că viața de cuplu urma să fie o binecuvântare!

Ei bine, nu a fost o binecuvântare. După ce ne-am întors din luna de miere și am reînceput munca, ne-am dat seama că viața nu este numai veselie. E multă muncă grea. Tendința mea era să mă întorc la aceleași activități și să gravitez în jurul acelorași prieteni de pe vremea când eram burlac. Uneori chiar mă trezeam purtându-mă de parcă aș fi fost încă burlac. Pe atunci încă nu-mi dădeam seama prea bine de faptul că eu devenisem viața lui Alane, în timp ce ea era doar o parte din viața mea. Sunt o persoană foarte sociabilă și încă mai simțeam nevoia de a ieși în oraș pentru a mă distra. Nu făceam nimic rău, dar din când în când mai tachinam pe cineva puțin sau îmbrățișam vreo prietenă de-a mea și, în timp ce unora nu li se părea că fac ceva rău, soției mele nu-i convenea deloc. Nu o puteți învinui, nu? Adică, iată-mă, proaspăt căsătorit, tocmai îi promisesem soției mele că vom avea o căsnicie și un cămin după voia Domnului și cu toate acestea încă mai eram atras de vechiul meu stil de viață.

Când Alane, femeia ale cărei standarde și principii înalte mă atrăseseră, s-a opus purtării mele, am respins-o. Credeți că am ales să-mi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele și mi-am schimbat viața? Nu, sigur că nu! Am învinuit-o pe ea. Era problema ei că nu poate accepta acțiunile mele. Mă gândeam că *ar trebui să o lase și ea mai moale*. În trecut nu trăisem o viață socială bazată pe principii. Chiar dacă mă hotărâsem să mă ridic la un nivel mai înalt și aveam idealuri mult mai înalte când m-am căsătorit cu Alane, atunci când mă întâlneam cu vechii mei prieteni era mereu aceeași poveste. Doream să mă port la fel. Nu puteam să fac acest lucru atunci când Alane era prin preajmă, așa că am început să o descurajez să mai vină cu mine la meciuri și la alte activități pentru că nu doream să mă simt stânjenit de prezența ei.

Am început să-i critic defectele. Uneori nu o făceam intenționat, nu doream să o rănesc, dar insultându-o pe ea, mă simțeam mai bine în privința lucrurilor cu care mă luptam eu. Aceasta s-a dovedit a fi o sabie cu două tăișuri pentru că deja devenise un obicei să mă iau de ea, și la un moment dat o simplă sugestie o lua drept critică. Situația devenise atât de gravă încât nici măcar nu-i puteam sugera să prăjim mai tare pâinea pentru că ar fi luat-o ca pe o insultă. Cu cât exagera mai tare, cu atât aveam tendința să

mă retrag și făcând asta, ea se simțea din ce în ce mai respinsă și mai ignorată. Acest cerc vicios s-a extins fără ca măcar să ne dăm seama de ce se întâmplă, și stresul dintre noi a crescut din ce în ce mai mult.”

Alane continuă:

“Tom avea dreptate când spunea că relația noastră era din ce în ce mai tensionată. M-am avântat în această căsătorie cu ceea ce eu credeam că sunt așteptări rezonabile. Tot ce doream era să-l fac pe Tom fericit și să mă iubească. Îmi doream să vrea să fie lângă mine și să mă aprecieze pentru felul meu de a fi, dar indiferent cât de mult mă străduiam, se întâmpla mereu opusul.

Tom, cel care în perioada curteniei fusese soarele meu, acum devenise tăcut și retras. Am încercat să vorbesc cu el, dar devenea chiar și mai tăcut. Mă simțeam atât de rănită și atât de respinsă. Îmi doream să spun cuiva ceea ce simt, oricui, dar nu se putea. Deseori luam telefonul să o sun pe mama, dar n-am făcut-o niciodată. Cum aș fi putut? Știam deja că, după părerea ei, perioada curteniei a fost prea scurtă, iar căsătoria era prematură. Mă luptasem mult prea mult să o conving cât este Tom de minunat, matur și sensibil. Dacă o sunam acum, aș fi fost umilită și poate trebuia să recunosc că făcusem o greșeală, deși în inima mea știam că nu era o greșeală. Credeam că Dumnezeu a fost Cel care a făcut să ne întâlnim și chiar dacă aveam ceva probleme de acomodare, asta nu schimba cu nimic faptul că Tom era alesul.

Din păcate, nu aveam cum să rezolv această situație incomodă. Cu siguranță, între noi lucrurile nu se îmbunătățeau. S-au înrăutățit, iar eu am învățat să reprim durerea. Desigur, nu puteam să o reprim, și ea creștea ca apa în spatele unui dig. Aveam nevoie disperată de cineva în care să am încredere și m-am gândit la prietenele de la serviciu, dar am respins acea idee. Îmi amintesc cu părere de rău că una dintre ele a venit la mine pe vremea când ieșeam cu Tom și mi-a spus: “Hai să-ți spun cine este *adevăratul* Tom Waters.” Mi-a spus totul despre acest bărbat căruia îi plăcea foarte mult să flirteze și cu care aveam o relație, dar nu eram dispusă să o ascult. “O, nu” am spus, apărându-l, “nu este așa.” Nu. Nu era nimeni alături de mine căruia să-i pot spune suferințele mele și în timp ce Tom mă critica, sentimentele mele de respingere s-au transformat în disperare.

Uneori aceste sentimente mă cuprindeau atât de tare, încât plângeam fără control, ghemuită pe covor într-un dormitor pe care l-am făcut birou.

Eram foarte emoționată când eram în preajma lui Tom. Mă simțeam de parcă nu puteam să fac nimic cum trebuie. Eram atât de agitată încât, dacă eram în bucătărie făcând ceva și intra el, fie mă tăiam, fie mă frigeam.

Am încercat atât de mult să-l fac să mă iubească. Duminica îi aduceam micul dejun la pat. Oricum, mă trezeam mai devreme decât el, așa că pregăteam toate cum trebuie și i le aduceam pe tavă împreună cu flori și lumânări. Îi plăcea acest gen de atenție și mereu îmi spunea cât sunt de minunată, dar am început să interpretez greșit aceste cuvinte de admirație. ‘Tot ceea ce-ți place la mine este felul în care gătesc,’ mă văitam eu furioasă. Nu mă ridicam la înălțimea așteptărilor și acesta era unul dintre puținele domenii în care el încerca să mă aprecieze. Dar pentru că nu știam cum să-mi predau sentimentele lui Dumnezeu și să-L las pe El să le îndepărteze, singurul mod în care puteam face față situației era fie să plâng, fie să ripostez cu critici sarcastice. Sufeream atât de tare și îmi doream atât de mult să rezolvăm problemele, dar tot ceea ce făceam era să mă rănesc singură prin faptul că îl îndepărtam și mai mult pe Tom.

Așa era viața mea în primele luni de căsnicie. Nu plângeam în fiecare zi, dar de câteva ori mă retrăgeam pe podeaua biroului sau în dormitor și plângeam până la epuizare. Mă simțeam atât de neiubită și de neapreciată.

Singura constantă din viața mea era munca și fără acea părțică mică de viață normală aș fi fost în mare pericol. Se părea că la muncă eram în stare să-mi *revin* și asta îl enerva pe Tom”.

Tom spune:

“Are dreptate! Performanța ei de la serviciu mă enerva, dar asta nu pentru că nu doream să se descurce, ci pentru că la spital părea a fi o altă persoană. În zilele libere parcă era un babuin plângăcios, iar când se ducea la serviciu se transforma imediat în Doamna Profesionistă. De ce nu putea să se poarte așa și acasă? “Hai, revino-ți!” îi spuneam, dar replica asta nu funcționa niciodată. De fapt, nimic nu a mers până în ziua când a avut loc marea evadare.

Avuseserăm una din acele zile groaznice și Alane s-a retras pe podeaua din birou iar eu m-am dus în beci. *Hai că iar o luăm de la capăt!* gândeam eu, în timp ce contempnam cele câteva luni de căsnicie. Lucrurile păreau atât de sumbre. Am încercat tot ce puteam pentru a o face pe Alane să se schimbe și acum era o cauză pierdută. Pretindeam că sunt creștin, dar nu știam nimic despre cum ne vorbește Dumnezeu, așa că am fost șocat atunci

când acest gând a venit clar în mintea mea: *Dacă nu încetezi să-ți tachinezi soția, o vei distruge.*

Am rămas înmărmurit atât de mesaj cât și de intensitatea vorbelor lui Dumnezeu. Am stat și am meditat la ceea ce tocmai auzisem. Păi, dacă nu o tachinez... Vrei să spui că...s-ar putea să fie vina mea, Doamne? Această viziune asupra lucrurilor îmi era total necunoscută pentru că între timp ajunseseam să o desconsider atât de tare pe Alane încât aveam impresia că ea este cauza tuturor problemelor cu care ne confruntam. Acum vedeam lucrurile dintr-o altă perspectivă și dintr-o dată aveam mult mai multe lucruri la care să meditez, dar Dumnezeu nu terminase.

“Tom, trebuie să scrii zece lucruri bune despre soția ta.”

M-am gândit un timp la aceasta și singurul lucru care mi-a venit în gând a fost că gătește bine! Nu puteam să scriu asta. Era exact ceea ce o scotea din sărite. *Doamne, ajută-mă! Nu găsesc nimic.* Treptat, puțin câte puțin, permițând Duhului Sfânt să mă îndrume, am început să văd lucrurile bune, dar atunci m-am confruntat cu o altă problemă. Intenția mea era să mă duc la ea și să-i spun: “Iată câteva lucruri bune pe care m-a ajutat Dumnezeu să le scriu despre tine.” Vă dați seama ce terapeutic ar fi fost! Din fericire, chiar dacă nu înțelegeam cum să-L las pe Dumnezeu să-mi conducă viața, m-a asigurat că această listă nu era pentru Alane, ci pentru a-mi schimba mie atitudinea față de ea. Mi-am dat seama că trebuie să mă concentrez asupra calităților ei. Cu câteva luni înainte fusesem îndrăgostit nebunește de ea, dar privind în mod negativ, ajunseseam să nu mai pot vedea aproape nici un lucru bun. Știam că din acel moment trebuia să înlocuiesc orice gând negativ cu un lucru bun de pe listă. În acea noapte am petrecut mult timp cu Dumnezeu în beci și când m-am întors în casă aveam o altă viziune asupra soției, a căsniciei și asupra mea.”

Alane spune:

“Nu știu cât a stat Tom în beci, dar a fost destul de mult. Stăteam pe podeaua biroului cu coatele pe genunchi, epuizată. Plânsul îmi luase toată energia. Stătea în ușă și mi-a spus niște cuvinte care m-au uimit. ‘Draga mea, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Nu m-am purtat cum trebuie. Te iubesc.’ Imediat am izbucnit în lacrimi. Îmi dorisem atât de mult să aud acele cuvinte și eram foarte fericită că le aud. Și cu toate acestea era ceva dureros, iar lacrimile exprimau amalgamul de emoții. Sunt sigură că probabil se întreba ce am! Își mai ceruse iertare

și altădată prin formule pline de frustrare ca: ‘Îmi pare rău că am lovit geamul. Știi... sunt doar frustrat – asta-i tot. Vreau ca toate astea să înceteze!’

Acum venise la mine și m-a asigurat că mă iubește, m-a ajutat să mă ridic de pe podea și m-a îmbrățișat. Deși atunci nu mă puteam exprima, știam că se întâmplase ceva foarte important și toate acele sentimente înăbușite de dragoste și reținere față de Tom au început să iasă la suprafață.

În următoarele câteva luni ne-am reconstruit relația din cenușa trecutului. Tocmai începusem să mă simt fericită și mulțumită când am rămas însărcinată. Nu doream să fiu însărcinată. Copiii nu erau în planurile noastre decât peste cinci ani, iar noi eram căsătoriți de numai opt luni dintre care primele șase fuseseră foarte dificile. Îmi amintesc că odată zăceam în pat, îmi era atât de rău încât nici nu mă puteam gândi să mă dau jos și să-i spun vestea lui Tom cu – ați ghicit – multe lacrimi! A fost extraordinar când i-am spus. Nu era dezamăgit deloc.

Nu am ales să avem un copil în acea perioadă din viața noastră și nu încercam să avem un copil, dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, știa că acest lucru era exact ce l-ar fi motivat pe Tom să devină genul de soț de care aveam nevoie.”

Tom spune:

“Alane are dreptate. Eram emoționat și motivat! Când eram mai mic, părinții mei îngrijeau copii pentru Societatea de Întrajutorare a Copiilor, și îmi aminteam foarte bine cum acei copii sărmani se săturaseră de căminele lor în care domneau tensiunile emoționale. Știam că nu-mi puteam permite să o supăr pe soția mea pentru că doream ca influențele prenatale asupra copilului să fie plăcute și liniștitoare. Am învățat să nu mai reacționez la fel față de Alane, ci să o întăresc și să o încurajez. Când a devenit nesigură și temătoare că iubeam mai mult copilul decât pe ea, îi răspundeam cu dragoste și siguranță, ceva de genul: ‘Nu exagera. Revino-ți!’”

Alane continuă:

“A fost minunat! În timp ce Tom învăța zi de zi cum să-L lase pe Dumnezeu să-i controleze faptele și vorbele, s-a transformat din Domnul Insensibil în Domnul Minunat! Mă lua la meciuri pentru că acum *dorea* să fiu cu el. Nici măcar nu stătea alături de ceilalți suporteri, ci stătea cu mine în tribune, și mă ținea strâns lângă el. Mă simțeam atât de iubită și

de dorită încât am început să cresc și să devin femeia pe care mă chemase Dumnezeu să fiu. De atunci, relația noastră a continuat să crească și să se dezvolte. Cu toate acestea, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu intervenea Tatăl nostru iubitor care ne-a unit și care nu ne-a lăsat să ne sacrificăm căsnicia pe altarul mândriei personale.

Astăzi avem o căsnicie excelentă. În trecut am avut lucruri despre care nu puteam discuta, lucruri pe care era mai bine să le omitem din discuțiile noastre pentru a evita cearta. Acum nu mai există nimic despre care să nu putem vorbi și ce libertate este atunci când între noi nu se interpune nimic. Astăzi ne iubim mai mult și mai profund decât ne-am fi putut imagina atunci când ne-am căsătorit. Privim spre viitor cu multă încredere și asta nu pentru că știm ce ne aduce ziua de mâine, ci pentru că știm că indiferent de ce aduce ziua de mâine, o vom întâmpina împreună și alături de Dumnezeu care ne întregește relația!”

Denny și Brenda

Brenda spune:

“Nimeni nu știa de certurile noastre în afară de vecini care nu se puteau abține să nu audă. Știau ce fel de căsnicie avem. Denny era diacon în biserica noastră, iar eu eram instructoare la copii. Nu aveam copii și nici planuri de a avea copii, așa că ne-am înscris în călătoriile misionare în țări îndepărtate, fără să ne gândim vreun moment dacă avem ceva de oferit pe plan spiritual. Când, deodată, s-a întâmplat. Eram însărcinată! I-am împărtășit vestea lui Denny, al cărui răspuns a fost: “O, nu! Ce-am făcut?” I-a luat două luni să accepte situația și să mă susțină. A fost foarte greu. Îmi doream ca și Denny să fie la fel de încântat. Chiar dacă eram însărcinată, am plecat să țin un seminar care fusese deja programat în statul Washington.

Denny spune:

“Brenda are dreptate. A fost o perioadă dificilă. Îmi era foarte greu. Deja plăteam pensie alimentară pentru patru copii și ultimul lucru de care aveam nevoie era un al cincilea. Când Brenda era plecată la seminariile ei, eu am citit un articol scris de Jim Hohnberger. După ce l-am citit mi-am spus: ‘Acest bărbat înțelege adevărata însemnătate a Evangheliei și ne va salva de noi înșine.’ Doream foarte mult să-l cunosc și să stau de vorbă cu el. Apoi am auzit că, peste câteva săptămâni, Jim va fi printre vorbitorii

Pierdut și găsit

de la aceste întâlniri din Washington. Acolo se află Brenda! Am luat legătura cu Brenda să văd dacă este dispusă să stea acolo încă o săptămână pentru a merge la întâlniri cu mine. A fost de acord. Am reușit să-mi iau liber câteva zile. După cum vedeți, eram disperat! Dumnezeu lucruse. Puteam participa împreună la aceste întâlniri și îl puteam cunoaște pe Jim Hohnberger.

“Ideile lui Jim erau cu totul noi pentru noi. Vorbea despre viața lui din cămin și de felul în care familia sa punea în practică principiile pe care ni le împărtășea. Lucrul cel mai impresionant este că principiile funcționau. Ne-a spus că nu trebuia să așteptăm ca partenerul nostru de viață să înțeleagă mesajul și să înceapă să facă schimbări, ci să trăim noi înșine vieți creștine biruitoare – chiar acum! Ei bine, acesta a fost începutul. Amândoi L-am lăsat pe Isus să ne schimbe ascultând de El, și nu mai încercam să ne schimbăm unul pe celălalt. Sigur că succesul s-a lăsat așteptat, dar a sosit și ne-a schimbat enorm căsnicia.”

Brenda spune:

“Când cădeam în vechiul obicei al certurilor, Îl întrebam pe Domnul ce să spun. Când în minte îmi veneau doar mesajele pe care dorea să le rostească firea, am învățat să tac. Denny devenea din ce în ce mai mult bărbatul de care aveam nevoie. A început să petreacă mai mult timp cu mine, fără să-și neglijeze datoria față de copii. În sfârșit, am început să ne purtăm cu dragoste și a fost nemaipomenit!

Când au trecut prin Honolulu, Jim și Sally au venit pe la noi și am luat masa împreună. Am fost surprinsă când, după masă, cei doi băieți ai lor s-au ridicat imediat și s-au dus să spele vasele. Doream ca și familia noastră să fie la fel! Funcționa în familia lor. Băieții erau dovada. Am pus din ce în ce mai multe întrebări, iar ei au răspuns.”

Denny spune:

“Problema era că în timp ce Brenda învăța aceste lucruri noi, dorea să schimbe totul imediat! Pentru mine era prea mult, prea repede. I-a luat ceva timp soției să-și dea seama că acesta nu era un lucru de care să mă convingă prin cicălire, ci mai degrabă, trebuia să mă încurajeze să devin acel soț și tată deosebit pe care Dumnezeu mă chemase să fiu, ca să putem avansa împreună. Era foarte greu pentru amândoi.

În timp ce aplicam principiile în cămin, membri bisericii erau de părere că idealurile noastre sunt mult prea greu de atins și că în cazul lor nu

puteau funcționa. În fond, spuneau ei, nu se puteau aștepta ca și copiii să facă astfel de lucruri, sugerând bineînțeles, că nici noi n-ar fi trebuit să ne așteptăm la un asemenea comportament din partea alor noștri.”

Brenda spune:

“Abia atunci când fiul nostru de doi ani învăța versetele de memorizat din Biblie, stătea liniștit până termina de mâncat și în general dădea dovadă de stăpânire de sine, spre deosebire de copiii de vârsta lui, oamenii au început să pună întrebări despre felul în care îl creșteam. Unii dintre cei care la început ne catalogau drept nebuni acum ne felicitau pentru purtarea fiului nostru. Familia noastră s-a mărit cu încă doi copii, iar căminul nostru este atât de transformat încât oamenilor le este foarte greu să ne creadă atunci când le povestim despre cât de rău stăteau lucrurile la început.

În tot acest timp îmi doream să mă mut la țară, dar Dumnezeu avea alte planuri. Locuiam în Honolulu, într-un apartament mic din spatele unui garaj al socrului meu. Inițial fusese concepută ca o cameră de joacă pentru copii și era foarte aglomerată, cu extrem de puțin spațiu pentru noi, ca să nu mai vorbim de copii. Cu timpul, ne-am dat seama că Dumnezeu dorea ca noi să ne schimbăm și să experimentăm umblarea cu El, chiar acolo unde ne aflam. Au trecut mai bine de șapte ani și încă mai locuim în acea cameră mică, dar cu Isus, este ca un colț de cer pe pământ. Suntem convinși că este aproape timpul când va trebui să ne mutăm din oraș, dar Dumnezeu a fost bun cu noi aici și ne-a învățat cu răbdare cum să aplicăm ce știm în circumstanțele date. Tot ce a dorit de la început, a fost inimile noastre în totalitate pentru a putea domni în ele și știm că în planurile Sale El știe mai bine când va fi momentul potrivit să ne mutăm în locul cel mai bun pentru noi.”

Edwin și Maria

Maria spune:

“Edwin era atât de minunat. Când mă întorceam acasă după schimbul de noapte de la spital (unde lucram ca asistentă), găseam mici lucruri făcute de el, ca să mă ajute, măcar că era un doctor de familie foarte ocupat. În timpul primului an de căsnicie abia ne vedeam, dar încă mă mai consideram binecuvântată pentru că mi-am unit viața cu un om atât de blând și de grijuliu.

În cele din urmă am descoperit defecte la tovarășul meu de viață care în aparență era fără cusur. Îmi doream foarte mult să am ceva timp liber pe care să-l putem petrece împreună. Începusem să nu mai suport prietenii și membri bisericii care concureau cu mine pentru timpul și atenția lui. Era unul dintre conducătorii bisericii la care mergeam noi și avea foarte multe responsabilități. Rămâneam la mesele comune care se țineau după program, mergeam și la întâlnirile de după-amiază și eram mereu ultimii care plecam.

Foarte mulți îl căutau iar el nu se opunea chiar dacă eu mereu doream mai mult timp alături de el. Într-o după amiază, după programul de la biserică am început să fiu din ce în ce mai nervoasă. Trecuseră câteva ore după masa în comun și tot mai mulți doreau să vorbească cu el despre problemele din biserică și altele. Era atât de greu să-l aștept liniștită să termine și să vină cu mine acasă. Am încercat să-mi umplu timpul stând de vorbă cu alte femei care veniseră la biserică în ziua aceea, dar ceea ce doream cu adevărat era compania soțului meu. În sfârșit mi-am pierdut răbdarea și m-am decis să fac cumva să-l scot de acolo și să merg acasă cu mine.

Avea o discuție lungă cu un alt lider al bisericii. Când m-am dus la el, am încercat să întrerup discuția politicoasă și l-am informat că trebuie să merg acasă pentru că nu mă simțeam bine. L-am întrebat dacă puteam pleca în acel moment sau dacă preferă să-mi dea mie cheile să plec... fără să mă gândesc vreun moment că ar putea alege ultima variantă. Prietenul cu care vorbea s-a oferit să-l ducă chiar el acasă, iar Edwin a fost de acord. Am luat cheile mașinii și am plecat, simțindu-mă extrem de rănită și furioasă.

Sentimentele negative pe care le-am hrănit în acea după-amiază m-au copleșit în timp ce mă îndreptam singură spre casă. Eram hotărâtă să-i dau o lecție. Când am ajuns acasă, mi-am sunat părinții care locuiau la patruzeci de minute de mine. Voiam să fiu plecată până se întorcea Edwin și nu intenționeam să las vreun mesaj. L-am întrebat pe tata dacă poate să vină să mă ia pentru că vreau să-i vizitez, iar Edwin are nevoie de mașină. Simțind că ceva nu este în regulă între noi, chiar dacă nu i-am povestit despre cele întâmplate, m-a refuzat, sugerând cu înțelepciune să rămân acasă pentru a soluționa problema.

Când s-a întors Edwin eram rece față de el și necomunicativă. Nu-mi stă în fire să ascund sentimentele pentru mult timp, așa că în curând am explodat, exprimându-mi durerea și mânia.”

Edwin spune:

“Într-adevăr Maria a explodat, iar temperamentul meu este diferit de al ei pentru că tind să fiu mai mult pasiv decât activ în relații. Probabil asta se datorează faptului că am crescut cu o mamă, o soră și mulți veri care aveau un temperament ca și al Mariei. Preferam rolul pasiv pentru că era mai ușor să-mi dau seama ce dorea sau ce simțea o persoană doar dacă ascultam, și nu trebuia să mă străduiesc prea tare pentru a discuta lucrurile pe larg. Doream să fiu înțeles, dar nu mă zbăteam prea tare pentru a realiza acest lucru. Doream să fiu plăcut, astfel că preferam să fiu împăciuitor, nu agresiv. Preferam să mă las dus de val decât să acționez după principii. Nu voiam să fiu eu cel care pune piciorul în prag dacă asta însemna să stric pacea în familie. Acest joc pe care-l jucam eu se numește COMPROMIS. Din moment ce pentru mine era foarte important să fiu iubit și acceptat, încercam să satisfac nevoile prietenilor oferindu-le timpul meu. Aceasta era prima dată când Maria era foarte supărată pe mine. Acum era directă. Mi-am cerut iertare și am făcut tot ce am putut pentru a readuce pacea.”

Maria continuă:

“Am crezut că din acel moment Edwin se va schimba. Lunile au trecut, iar eu am început să lucrez schimbul de zi și mi-am dat seama că dorința mea de a avea o comunicare mai bună și o prietenie mai apropiată cu el erau foarte greu de realizat, chiar dacă acum ne puteam petrece serile împreună. Încă părea foarte gânditor și, deși acum făcea diferite lucruri prin casă pentru a mă ajuta, nu-și lua timp să stăm de vorbă cu adevărat ca să mă simt mulțumită.”

Edwin spune:

“După ce Maria și cu mine ne-am căsătorit, citeam sau ascultam muzică ore în șir. Aveam o imaginație bogată și deseori aveam grijă să o hrănesc cu povestiri interesante - în special povestiri științifico-fantastice. Dacă mă suna cineva răspundeam politicos, dar erau rare cazurile în care să fiu eu cel care sună. Preferam prietenii care mă acceptau așa cum eram și nu încercau să mă schimbe. Puteam să fiu cum voiam, când introvertit, când extrovertit. Când eram singur sau cu familia puteam să-mi văd de ale mele, dar dacă voiam, puteam fi foarte sociabil. În primii ani de căsnicie obișnuiam să iau casetofonul cu căști sau o carte cu mine când mergeam pe la prieteni și le scoteam ori de câte ori conversația devenea plictisitoare.

Maria s-a lovit de același tip de comportament și în cămin. Nu mă deranja să ajut la treburile casnice. Deseori spălam vasele în locul ei, dădeam cu aspiratorul sau uneori curățam baia. De cele mai multe ori aveam probleme cu prietenii pentru că soțiile lor lăudau ajutorul meu, dându-mă drept exemplu. Prietenele Mariei mereu o invidiau. Din acest motiv, Maria a început să tolereze lipsa mea de comunicare. Dorea să comunice. Eu doream să citesc. Ea dorea să folosească orice ocazie pentru a vorbi. Eu doream să ascult știrile, să citesc reviste ca Newsweek sau Times, să mă uit la televizor, să lucrez pe calculator. Era aproape imposibil să devină o relație cu adevărat intimă. Preferam să primesc o informație interesantă decât să ofer informații.”

Maria spune:

“Deși niciodată nu mă simțeam pe deplin mulțumită, cu timpul am reușit să accept atitudinea lui Edwin ca fiind ‘normală’ pentru personalitatea lui. M-am gândit că are o grămadă de calități care să le acopere pe cele care nu-mi plăceau. Încă mai consideram că am o căsnicie fericită, dar căutam prietenia altor femei pentru a-mi satisface nevoia de a împărtăși gândurile mele cu cineva.”

Edwin spune:

“Maria a găsit o modalitate de a se descărca și de a-și exprima gândurile și sentimentele, iar la mine a crescut nevoia de a afla informații din ce în ce mai palpante. Deseori călătoream în interes de serviciu și urmăream filme până noaptea târziu. Filmele erau captivante, ademenitoare și pornografice. Nu puteam rezista. La început le urmăream doar la hotel când eram plecat, dar mai târziu am început să le urmăresc acasă după ce Maria și copiii se culcau. Uneori, când un film era difuzat la o oră prea târzie, îl înregistram ca să-l urmăresc altă dată. Filmele au devenit dorința și viața mea secretă.

Și mai târziu inevitabilul s-a produs! Într-o zi Maria dorea să arate unei prietene apropiate o casetă cu ceva. Lăsasem din greșală o casetă fără titlu printre celelalte casete. A dat peste această casetă și a vrut să vadă despre ce este vorba și a urmărit ce am înregistrat eu.”

Maria spune:

“Când mi-am dat seama de ceea ce făcuse Edwin, am fost șocată, m-am simțit rănită și mi-a fost rușine! Când a ajuns acasă, l-am înfruntat. Niciodată nu ne exprimaserăm sentimentele și gândurile deschis, iar

aceasta nu era o excepție. Explicațiile lui nu m-au satisfăcut. În lunile care au urmat am încercat să discut diferite probleme spirituale cu el. Simțeam nevoia ca Dumnezeu să-și facă simțită prezența în casa și în viețile noastre. Edwin răspundea mereu ca și cum mă înțelegea și îmi împărtășea sentimentele. La un moment dat mă întrebam dacă nu cumva totul este doar o farsă. Mă simțeam atât de înșelată, încât aveam impresia că niciodată nu voi mai reuși să am încredere în el.

Cu toate acestea, chiar și atunci, nefiind obișnuită să discern glasul Duhului Sfânt, credeam că Dumnezeu îmi cere să fiu calmă și răbdătoare cu soțul meu și să-I dau Lui toate frământările mele. Astfel am încercat să mă stăpânesc, să mă rog pentru el și să-l las să-și analizeze sentimentele.”

Edwin spune:

“Nu-i puteam da Mariei un răspuns satisfăcător pentru purtarea mea. Din această cauză era neliniștită și rușinată. Eram foarte deprimat. M-am decis să caut ajutor. Chiar mi-a plăcut să stau de vorbă cu psihologul. Îmi puneam întrebări și asculta fără să mă judece. Am descoperit că motivul depresiei mele era inconsecvența dintre ceea ce spuneam, ce credeam cu adevărat și ceea ce făceam. Am vorbit despre rolul meu pasiv în relații, despre nevoia mea de dragoste și de acceptare, despre stângăcia mea în a oferi mângâiere, despre rolul de împăciuitoare și despre dorința mea de a-i face pe plac soției prin ajutorul dat în casă. Psihologul a fost de părere că sunt un ‘îngrijitor’ care își neglijează propriile nevoi și m-a încurajat să mă ocup mai mult de mine. Astfel am început să nu mai fac lucrurile pe care obișnuiam să le fac în mod normal, adică nu o mai ajutam pe Maria cu treburile din casă. Acum vasele așteptau în chiuvetă ca Maria să le spele.”

Maria spune:

“Cât timp Edwin mergea la psiholog, adesea eram bulversată. Mă întrebam dacă, după terminarea ședințelor de terapie, mă voi trezi căsătorită cu un bărbat total diferit de cel pe care-l cunoscusem. Singurul lucru pe care am putut conta întotdeauna, în toți acești ani, a fost ajutorul pe care mi-l oferea ori de câte ori aveam nevoie, disponibilitatea lui de a-mi ușura greutatea atunci când eram ocupată, grăbită sau obosită. Apreciam ajutorul lui, iar acum, că aveam copii, mă simțeam neajutorată.”

Edwin spune:

“Maria era nedumerită de comportamentul meu, dar în rest toți ceilalți mă considerau un om minunat și-mi spuneau asta. Pacienții mă laudau,

membri bisericii mă apreciau și căutam, desigur, și mai multă atenție! Eram mereu disponibil pentru alții. Cu timpul, Maria a devenit din ce în ce mai nemulțumită, iar eu am devenit mai pasiv în relația noastră. Partea spirituală nu era o prioritate. Nu mă mai uitam la filme pornografice, dar relația noastră nu s-a îmbunătățit. Și eu am devenit din ce în ce mai nemulțumit de felul în care mergeau lucrurile între noi. Îmi iubeam soția și nu doream să punem capăt relației. Dar pur și simplu nu eram fericit. Îmi amintesc că acel an a fost cel mai nefericit din viața mea.

Dar ca să continuu povestea, viața noastră spirituală nu este undeva într-un vid. Este o parte din viața de zi cu zi, cu probleme reale și una dintre ele fiind banii. Deși câștigam bine ca medic, ne afundam din ce în ce mai mult în datorii. Știam că Dumnezeu nu dorește să avem datorii, dar nu prea eram siguri ce să facem. Într-o dimineață, când Maria a plecat să alerge, a observat în cartierul nostru o casă mică de vânzare. *Poate că acesta este răspunsul Domnului la o parte din problema datoriilor, s-a gândit ea.* Ne-am decis să ne interesăm și, câteva săptămâni mai târziu, ne-am mutat din casa noastră de 280 de metri pătrați într-una mult mai mică de 80 de metri pătrați cu un garaj. Casa cea mică a costat doar jumătate din prețul celei mari!”

Maria spune:

“Edwin a fost de acord cu ideea mea de a locui într-o casă mai mică, dar prietenii și părinții noștri au crezut că am înnebunit. Indiferent ce au gândit ei, această casă mică s-a dovedit a fi o binecuvântare, nu doar pentru noi, din foarte multe puncte de vedere. Îmi era mult mai ușor să o întrețin și am învățat într-un mod foarte simplu că mai puțin înseamnă de fapt mai mult. Toate lucrurile care nu au încăput în casă le-am depozitat în garaj. Lunile au trecut și la un moment dat mi-am dat seama că am uitat ce era în garaj. Era atât de plin încât nici nu am putut intra să verific. Oricum, nu avuseserăm nevoie de toate acele lucruri. Nici măcar nu le-am dus dorul.”

Edwin spune:

“Am observat timp îndelungat că Maria căuta să se apropie mai mult de Dumnezeu. Cu toate că și eu îmi doream ceva mai bun, nu aveam aceeași foame spirituală și simțeam că din acest punct de vedere Maria mă depășește. Ca de obicei, m-am ascuns și nu am vrut să știe că sunt distant și descurajat.”

Maria spune:

“Edwin se purta ca și cum era de acord cu toate aceste schimbări pe care mi le doream și sigur că nu-l deranja că plata întreținerii era acum cu mult redusă. Poate că nu știam de toate greutățile prin care trecea Edwin, dar știam că ceva nu este în regulă. Îmi doream ca soțul meu să fie liderul spiritual în casa noastră. Privind în urmă, am constatat că el începuse să conducă dar mi-am dat seama că eu am fost unul dintre cele mai mari obstacole în calea sa pentru că îi criticam eforturile și încercam să-l fac să conducă așa cum credeam eu că trebuie.

Începuse un curs biblic cu un grup de prieteni foarte apropiați. Unul dintre subiectele de discuție alese a fost locuitul la țară. Se pare că idealul Domnului pentru noi nu este în orașele foarte populate, ci în zonele rurale unde ochiul poate admira creația și unde gândurile se pot îndrepta spre ceruri. Prietenii noștri s-au simțit îndemnați să-și scoată casele la vânzare. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a oferit posibilitatea să se mute. În câteva luni i-am ajutat să-și mute lucrurile.

Îmi doream foarte mult să mă mut la țară și pe măsură ce dorința mea creștea, Edwin a fost de acord să scoatem casa la vânzare, dar era sceptic și bineînțeles că nu-l învinuiam pentru asta. Stătuserăm în mica noastră casă doar un an, și Edwin era sigur că nu ne vom putea recupera banii prea curând.”

Edwin spune:

“Maria era atât de dornică să se mute la țară, dar eu nu eram convins că era timpul potrivit pentru a face acest lucru. Totuși, din moment ce casele din cartierul nostru nu prea erau căutate și decât să refuz și să o dezamăgesc, m-am gândit să o scot la vânzare și astfel un timp voi fi în siguranță. Duminică am trecut casa pe listele de vânzări, dar am refuzat să pun o plăcuță pe gazonul din fața casei. Nici colegilor de la serviciu nu le-am spus despre planurile mele de a mă muta la țară. Asta a fost pentru siguranță! Marți a sosit un agent imobiliar cu un client pentru a vedea casa. Nici că și-a ales un moment mai nepotrivit! Tocmai plouase și acoperișul picura. Oamenii veneau și plecau. Nu puteau să nu vadă și singuri care era problema. *Nu vor fi interesați*, mă gândeam.

Miercuri m-a sunat Maria. Se părea că oamenii care au văzut casa erau interesați. Agentul lor imobiliar trebuia să vină în seara aceea cu o ofertă. Voi fi foarte sincer. N-am fost prea încântat la aflarea veștii. NU

eram pregătit să mă mut atât de repede. Am sosit acasă tocmai când parca agentul nostru imobiliar. I-am spus că nu vând, decât dacă cumpărătorii sunt de acord să accepte un preț fix care nu include și reparațiile acoperișului. Maria nu era mulțumită de îndrăzneala mea. Credea că este imposibil să vindem casa astfel. Și de fapt asta căutam!

Câteva minute mai târziu, agentul imobiliar al cumpărătorilor a sosit și mi-a oferit exact suma de bani cerută. Clientul nici măcar nu dorea să repar acoperișul pentru că oricum intenționa să-l dea jos complet pentru a construi încă un nivel. Agentul nostru imobiliar a rămas cu gura căscată, ca și mine de altfel. Nu-mi venea să cred. Am renunțat. Dumnezeu era Cel care conducea totul. Nu avea nici un rost să mă mai lupt și să mă mai opun. Am învățat să nu-L mai pun pe Dumnezeu la încercare, dacă nu sunt gata să acționez atunci când El răspunde la rugăciunile făcute din toată inima sau chiar și la cele spuse cu jumătate de inimă care sunt în acord cu voința Lui. “

Maria spune:

“Poate că Edwin a fost îngrozit, dar eu eram încântată. Ne-am mutat într-o casă veche și încântătoare din Michigan. Casa avea nevoie de redecare și reparații, dar era așezată pe un teren de șaisprezece hectare cu pădure și dealuri încântătoare. Prezența lui Dumnezeu era mai ușor de simțit în acel loc. Dar curând eram prea ocupați pentru a profita de acest lucru.

După ce eu și Edwin ne-am mutat doream să fac schimbări majore în familie și să pun în practică principiile adevăratului creștinism. Odată cu trecerea timpului, mi-am dat seama că nu progresam și nu puteam să-mi dau seama din ce cauză. Am mers într-o tabără pentru familii, sponsorizată de Restoration International. Întâlnirile au fost nemaipomenite și m-am întors acasă inspirată, gata de reușită, dar încă părea că făceam pași mici.”

Edwin spune:

“Cu toate că Maria se simțea inspirată, eu nu eram așa. În mintea mea i-am pus pe vorbitori și experiențele despre care vorbeau pe un piedestal mult prea sus, pentru ca un biet muritor ca mine să poată ajunge la ele. Astfel, Maria se lupta din nou singură și, ca de obicei, nu-i împărtășeam ce se petrecea cu adevărat în inima mea.

Mai târziu, în același an, ne-am confruntat cu pericolul de a pierde un copil din cauza a ceea ce se credea a fi un melanom malign. Dumnezeu a

fost îndurător și diagnosticul inițial a fost greșit, dar cu această ocazie ne-a ajutat să ne dăm seama ce este cel mai important pentru noi.

M-am implicat în multe lucruri în locul în care ne mutaserăm și mi-am dat seama că trebuie să renunț la ele și să mă concentrez asupra familiei. A fost nevoie de o criză pentru a-mi atrage atenția, dar acum știam ce trebuie să fac. Am demisionat din comitetul de conducere al spitalului. M-am retras din toate comitetele și am renunțat la toate acele întâlniri care obișnuiau să mă țină seara departe de casă. Am scris în jurnalul meu: *“Sunt convins că trebuie să cresc foarte mult din punct de vedere spiritual. Până în prezent, Dumnezeu m-a chemat să slujesc căminului. În acest moment nu sunt chemat de Dumnezeu să slujesc comunității. Nu mă voi juca cu Dumnezeu. Nu mă pot angaja în nici o altă lucrare de slujire până când nu am permisiunea din partea Domnului. Este contrar înclinațiilor mele, pentru că îmi place să fac acest lucru foarte mult, dar sunt hotărât să-I slujesc lui Dumnezeu. Sunt gata să urmez acest drum și nimic nu mă va împiedica, chiar dacă aceasta înseamnă să pierd dragostea și respectul celor pe care-i iubesc și la care țin foarte mult. Aceasta este lupta mea!”* Demisiile mele nu au fost primite prea bine și a fost un lucru foarte greu de făcut, dar știam și o știu și acum că era bine ceea ce făceam!

Anul următor am mers în tabăra pentru familii și ce bucurie ne aștepta! Mi-am exprimat sentimentele de inferioritate spirituală și pentru prima dată Maria a aflat despre luptele mele. Dintr-o dată mi-am dorit mai mult decât orice altceva să am o relație deosebită cu Dumnezeu.”

Maria spune:

“Uau! După acele întâlniri de tabără parcă aveam un alt soț. Edwin se implica în toate eforturile noastre, iar familia noastră a început să crească în salturi. A căutat din ce în ce mai mult să-și păstreze timpul petrecut cu noi. A încetat să mai lucreze la firma tatălui său și nu mai viziona programe de televiziune. Ca familie, aveam tendința să petrecem mult timp în afara casei vizitând prieteni. Copiii noștri preferau să petreacă mult mai mult timp cu prietenii decât cu familia.

Într-o seară ne întorceam acasă după o zi petrecută cu prietenii noștri. Somnoroși, copiii s-au așezat confortabil în mașină. Mi-am dat seama că în acea zi nu petrecuserăm prea mult timp împreună, ca familie. S-au bucurat cu prietenii lor, iar noi cu ai noștri. Oare la ce s-au gândit în acea zi? Mă simțeam ca o străină față de ei. Oare s-au gândit la Isus?

Discutând această problemă cu Edwin, mai târziu am ajuns la concluzia că, deși prietenii cu alte familii sunt o binecuvântare, trebuia să petrecem mai mult timp dezvoltând relații de prietenie în familia noastră. Am început să ne asigurăm că nici o altă problemă presantă nu ne întrerupea timpul petrecut seara în familie. Atunci când copiii au devenit prioritatea noastră, atitudinea lor s-a schimbat, iar familia noastră a început să fie unită. Peste câteva luni am decis să vizităm câțiva prieteni, într-o seară, dar fiul nostru mai mare a întrebat: ‘Dacă plecăm în seara asta cum rămâne cu timpul petrecut în familie?’ Știam că își iubește prietenii și că în trecut ar fi sărit imediat dacă se ivea ocazia să petreacă un timp cu ei. Am fost încântată să văd că ține la timpul petrecut cu familia.”

Edwin spune:

“În vara anului 1997 am fost împreună în New Mexico. Familia mea era captivată de frumusețea pădurilor și a munților și deseori încercam să ne închipuim cum ar fi să trăim într-o astfel de zonă. Cam în același timp am simțit că Dumnezeu mă cheamă să-mi iau un an sabatic pentru El și familia mea. Nu eram sigur ce ar fi trebuit să fac, dar eram pregătit dacă Dumnezeu îmi deschidea calea. Anul următor am făcut încă o călătorie pentru a explora posibilitățile. Am vizitat diferiți agenți imobiliari și am discutat despre proprietăți. Soția și copiii erau foarte entuziasmați și participau la discuții, dar, cu toate acestea, simțeam că pentru această mutare era nevoie de mai multă credință decât aveam eu la acea vreme. Și, ca de obicei, nu eram dispus să recunosc acest lucru.

Era ziua în care trebuia să plecăm acasă. Aveam corturile lângă un lac încântător, înconjurat de dealuri. Maria dorea să vadă apusul de soare, așa că a propus să mergem în pădure ca să găsim un loc mai bun. Am mers din ce în ce mai departe, urmând o cale care probabil ne-ar fi dus la drumul principal. Pe măsură ce mergeam, ne-am trezit înaintând prin nămeți din ce în ce mai mari. În cele din urmă am ajuns la un deal unde ne-am blocat. O, nu, m-am gândit. Iată-ne blocați în mijlocul pădurii naționale, la mile depărtare de oricine și de orice, fără ajutor până la primăvară! Familia mea considera totul o aventură extraordinară, dar eu nu eram prea încântat!

Ne-am pregătit să înnoptăm acolo, la căldură, bine hrăniți și adăpostiți, dar blocați. Nu am dormit bine. M-am luptat toată noaptea încercând să caut o soluție și eram supărat pe mine însumi pentru că am ales acest drum fără să știu care era starea lui.

La răsăritul soarelui am început să vorbesc cu Dumnezeu, dar mereu îmi apărea aceeași întrebare pe care mi-a pus-o El: “*Ai încredere în Mine?*”

“Când Dumnezeu îți pune o întrebare ca aceasta nu poți să minți. Nu, Doamne, cred că nu am. Mi s-a frânt inima. Mă numeam creștin, eram născut în biserică, eram copil de misionar, un copil de pastor. Eram prezbiter, eram predicator și învățam pe alții, dar concluzia este că nu aveam încredere totală în Dumnezeu. Trebuia să dețin controlul.

Umblarea mea cu Dumnezeu a început din momentul în care am recunoscut că nu am încredere în Dumnezeu. Dimineața am luat micul dejun, am dezăpezit mașina, am ieșit din pădure și ne-am întors acasă. O săptămână mai târziu, în timp ce aveam niște momente deosebite alături de Dumnezeu, am început să mă gândesc cu îngrijorare la posibilitatea de a ne muta. Ce voi lucra? Ce se va întâmpla cu casa mea? Unde? Când? Cum? Înaintea mea stătea frica de necunoscut. Doream să am credință, dar nu aveam. Tendința mea era să nu iau nici o decizie până când nu cercetam toate posibilitățile, astfel ca să nu mai las loc pentru o alegere bazată pe credință. Din nou a apărut acea întrebare cunoscută: *Ai încredere în Mine?*

M-am hotărât, indiferent de sentimente, și înainte să mă răzgândesc, am anunțat spre încântarea familiei, că ne mutăm în New Mexico. Acum locuim la doar câțiva kilometri de locul memorabil unde am rămas înzăpeziți.”

Maria spune:

“Eu și Edwin nu regretăm nimic. Locuim de mai bine de un an în această zonă izolată iar încercările și problemele cu care ne-am confruntat aici au fost mai grele ca niciodată. Aceste încercări au dezvoltat viața de dependență de Dumnezeu pe care ne-o doream. A fost minunat să explorăm pădurile împreună. De pe vârful dealului unde este casa noastră se vede un canion unde toamna vin elanii să pască. Ne-am împrietenit cu o mică pasăre care intră și iese pe fereastra noastră, hrănindu-se cu semințele puse pe masă pentru ea. Copiilor le place această activitate și multe altele. Prin harul Domnului ne-am redescoperit, iar copiilor le place să fie împreună. Împreună învățăm să mergem, clipă de clipă, predați pe deplin voinței lui Dumnezeu. El a luat căsnicia noastră, una foarte bună după standardele lumești, și a făcut-o una mult mai bună. A remodelat-o după modelul ceresc și pentru aceasta Îi vom fi veșnic recunoscători!

Tim și Julie

Julie spune:

“Furioasă, curățam podeaua, sperând că aceasta mă va ajuta să mă calmez. Aveam nervii la pământ. Aveam un gol în stomac și știam că trebuie să aleg. Pe care bărbat îl doream mai mult – pe cel care m-a făcut să mă simt frumoasă, iubită și interesantă sau pe bărbatul căruia i-am promis viața mea, tatăl copiilor mei?

Cum am ajuns în încurcătura asta? M-am întors în timp și mi-am amintit de prima sarcină. Era o perioadă atât de liniștită și de minunată. Tim mă trata ca pe o prințesă. Eram “copilul” lui și gravita în jurul meu cu o atenție inepuizabilă. Absorbeam toată această atenție ca un burete. Îmi pregătea mâncare apetisantă și se interesa să știe ce era bun și ce nu era bun pentru un stomac asaltat de grețurile de dimineață. A descoperit că cel mai bun era sucul din fructul pasiunii și biscuiții. Prietenii de la serviciu ne tachinau fără milă, dar era distractiv și pentru noi.

Nașterea Ellenei a fost o experiență minunată. Am discutat despre acest eveniment mai multe zile și prin comparație, ziua nunții noastre părea mult mai neinteresantă. Tim era un tătic atât de bun. El a fost cel care i-a făcut prima baie pentru că mie mi-era mult prea frică să nu-i rup vreun oscior. Îmi amintesc de momentele deosebite de părtășie din fiecare seară, când Tim cânta la chitară, iar Ellen stătea liniștită în brațele mele și pisica noastră încerca plină de gelozie să-și recâștige locul din brațele mele. Viața era minunată exceptând un singur lucru – banii.

Visam să pot fi o mămică devotată și timp de un an ne-am luptat să facem ca acest vis să devină realitate, dar era din ce în ce mai greu. Curând ne-am dat seama că trebuia să mă întorc la lucru. Știam că așa trebuie să fie, dar în inima mea eram plină de resentimente. Doream să dau vina pe Tim. Știam că nu este numai vina lui, dar doream să dau vina pe el oricum.

Nu era timp pentru stat. Am găsit un post și în curând a devenit o parte din viața mea. Problema presantă era Ellen. Eram siguri că nu trebuia să ducem fetița noastră într-o creșă. Lucrasem într-o astfel de instituție mai înainte și nu eram încântată. În final ne-a venit ideea să lucrăm în schimburi diferite. Eu lucram în timpul zilei, iar Tim seara. Și astfel au început cei mai grei patru ani din viața noastră. Mă duceam la serviciu de dimineață, iar Tim avea grijă de Ellen și de casă toată ziua. Când era rândul lui să meargă la serviciu o pune pe Ellen în mașină și conducea

timp de o oră până la spitalul unde lucram amândoi și ne întâlneam la intrare. Făceam schimbul și după un la revedere grăbit, el se ducea la serviciu în timp ce eu mă îndreptam spre casă pe același drum lung pe care venise el. Totul era stabilit, sau cel puțin așa se părea.

Eram mereu obosită după o zi lungă și navetă pe deasupra. Era foarte ușor să îl învinuiesc pe Tim pentru ce făcuse sau nu făcuse cât timp am fost eu plecată. Vorbeam la telefon ca să știm ce se mai întâmplă. Dar se părea că toate problemele cu care se confruntă orice cuplu căsătorit erau înlăturate sau măturate sub preș pentru că niciodată nu era timp să le discutăm. Speram să am timp la sfârșitul săptămânii, dar acele zile erau pline de activități la biserică și lucruri de făcut prin casă, astfel încât luni dimineață să o putem lua de la capăt. În curând am început să ne simțim ca niște colegi de cameră sau ca niște vapoare care trec unul pe lângă altul în timpul zilei.

Lucrurile s-au îmbunătățit din punct de vedere financiar și patru ani mai târziu se părea că, în cele din urmă, visul meu va deveni realitate. Urma să avem încă un copil și puteam sta acasă. M-am gândit că *acum va fi altfel. Voi fi fericită*. Am avut o sarcină ușoară. Nu am mai fost atât de bolnavă, dar acum eram mult mai stresată. Tim nu avea timp să mă dădăcească, iar relația noastră se deteriorase mult față de anii trecuți. Neînțelegerile erau dese.

Era mult mai bine când eram acasă. Aveam mai multă energie, dar mi-am dat seama imediat că m-am înșelat pentru că nu era chiar atât de ușor să stai acasă. Trebuia să îngrijesc doi copii, o casă și să mai și gătesc. La serviciu știam ce trebuia să fac. Programul era deja stabilit și apreciau munca asiduă pe care o depuneam și eforturile pe care le făceam. Acasă trebuia să mă descurc singură cu toate și nimănui nu-i păsa cât de mult munceam. Lucrul cel mai greu era singurătatea. Tim lucra mult. Îl apăsa responsabilitatea financiară și când nu lucra, era ocupat cu întâlnirile și programele de la biserică. Aceste întâlniri păreau nesfârșite. Îmi petreceam serile alături de copiii mei obosiți și plictisiți. Nu era nimeni care să-mi ridice greutatea de pe umeri sau să-mi spună un cuvânt de încurajare.

Lucrurile păreau într-adevăr foarte sumbre – asta până când un prieten de-al nostru a trecut pe la noi. Era interesant și plăcut. Îi plăceau copiii și își lua timp să se joace cu ai mei. Vorbeam despre religie și despre viață și

în cele din urmă despre noi și sentimentele noastre. Conversațiile noastre au devenit din ce în ce mai serioase și vizitele lui erau tot mai dese. Aceste vizite mă făceau să mă simt puțin stânjenită pentru că Tim nu era acasă dar compania lui îmi făcea mare plăcere. Tim știa, așa că m-am gândit că totul este în regulă. A început să facă diferite lucruri pentru mine și să repare lucrurile care îmi dădeau bătaie de cap.

În timp, prietenia a crescut. Lucrurile păreau aceleași pe dinafară. Nu făceam nimic diferit, dar treptat a devenit din ce în ce mai mult o parte din viața mea. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. Se părea că inima mea avea propriile ei raționamente.

Câteodată nu ne vedeam pentru o vreme și, după ce ne reîntâlneam, îmi dădeam seama că i-a fost dor de mine. Vocea sa era prietenoasă și caldă și știam că acea căldură era doar pentru mine. Inima îmi bătea mai tare. Era un pic înfricoșător, dar în același timp atât de minunat. În acea seară, înainte de plecare, mi-a spus: “Cred că m-am îndrăgostit de tine.” A fost un moment crunt de sinceritate și singurul lucru pe care l-am putut spune a fost: “Știu”. Un zâmbet larg i-a luminat fața în timp ce contempla răspunsul meu. M-am întors, neștiind ce să fac. Știam că aveam o problemă.

Mă simțeam vinovată. Lucrurile merseseră prea departe și cu toate acestea nu eram sigură dacă voiam să înceteze. Îmi iubeam soțul, dar eram îndrăgostită de altcineva. Nu aveam o căsnicie împlinită. Tim nu avea timp pentru mine. Prietenul meu avea. Mă făcea să mă simt iubită și deosebită. Conștiința mă deranja atât de tare încât într-un final m-am decis să-i spun totul soțului meu.

Tim a fost minunat... atât de înțeleghător, atât de stăpân pe sine. La început credea că este doar o pasiune trecătoare. Dar pe măsură ce îi împărtășeam mai multe și și-a dat seama cine și cum era implicat, a început să vadă cum stăteau lucrurile cu adevărat. Și-a dat seama că, dacă lucrurile nu luau sfârșit, căsnicia se distrugea. Și-a luat timp liber de la serviciu și s-a dus să discute cu prietenul meu și să-i spună că relația trebuia să înceteze. Apoi a venit la mine și mi-a spus: “Julie, trebuie să alegi. Nu te voi forța să rămâi.”

Doream acele sentimente bune pe care mi le oferea celălalt bărbat, dar în același timp îmi doream familia și căminul. Îmi era teamă că am înaintat prea mult pe drumul cel rău – că am păcătuit prea mult, că Dumnezeu nu mă mai dorea. Eram blocată în valea nehotărârii. Texte

biblice îmi inundau mintea, cum ar fi: “Dacă ne mărturisim păcatele Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte”; și: “pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. Știam că erau adevărate, dar oare se aplicau și în cazul meu? Puteam să mă iert dacă mă hotăram să plec? Știam că, dacă alegeam să stau, tot ce mai rămăsese era doar umbra unei căsnicii. Nu prea mă atrăgea. Într-un final am ales să stau cu soțul și familia mea pentru că așa era corect.”

Tim spune:

“Când Julie m-a ales în locul acelui bărbat, nu mi-am dat seama, pe de o parte, că motivul pentru care a făcut-o a fost frica ei că, dacă va abandona căsnicia era posibil ca Dumnezeu să nu o ierte, iar pe de altă parte că fiecare fibră din ființa ei dorea acea împlinire pe care părea că acel om o poate oferi. Mai rău decât atât, pentru că locuiam în aceeași zonă, trebuia să-l vadă din când în când, chiar dacă doar în trecere.

“Credeam cu naivitate că din moment ce acel bărbat a ieșit din viața ei, puteam să ne reluăm viața și să mergem mai departe. Curând am descoperit că nu puteam relua vechea căsnicie – murise cu mult timp înainte, din cauza neglijenței. Trebuia să construim cumva o nouă căsnicie și o nouă relație. Noi, sau cel puțin eu, nu aveam nici o idee cum să realizăm acest lucru și am petrecut mult timp bâjbâind prin întuneric în încercarea de a face imposibilul.

Simțeam nevoia ca cineva să mă consilieze, dar nu era nimeni. Eram prezbiterul bisericii noastre și lucrasem foarte mult alături de pastori. Știam că aceștia au o experiență religioasă cu o putere de transformare la fel de lipsită de putere ca și cea pe care o aveam eu și Julie. Între timp am făcut rost de niște casete cu predici prezentate de Jim Hohnberger. Partea cea mai importantă era că prezenta lucrurile din perspectiva experienței și a eșecului propriu. Am reușit să ne înscriem pentru o întâlnire de o săptămână programată în toamnă. Dacă lucrurile nu se schimbau până atunci eram hotărât să-i cer sfatul. În fond, era din afara statului și mă gândeam că poate nu va fi prea șocat să afle de o aventură în familia unui prezbiter.

Relația dintre mine și Julie s-a îmbunătățit. Ne purtam mult mai civilizată și am început să stăm de vorbă, dar eram aceleași persoane, cu aceleași porniri. Ea continua să-și dorească să mă schimb și să fiu bărbatul de care avea nevoie. Și să fiu sincer, nici eu nu eram mulțumit de ea. Când lucrurile nu mergeau bine, tendința de a dezgropa trecutul era foarte

mare. Spre disperarea noastră, ne-am dat seama că religia noastră nu avea nimic de oferit. Tânjeam după ceva mai bun, ceva care să ne schimbe. Am încercat și am tot încercat, dar se părea că tot ce făceam eșua. Știam că trebuie să fie mai mult în creștinism decât ce descoperiserăm noi. În final am hotărât că, dacă nu reușim să facem să meargă, vom renunța cu totul. Poate că acest vorbitor nou avea ceva de oferit. Tot ce puteam face era să sperăm.”

Julie spune:

“Tim habar nu avea cât de mult m-am luptam în cele opt luni care au urmat aventurii. Doream din toată inima să fiu “cuminte” și să fac ce trebuie, dar inima încă mai tânjea după prietenia lăsată în urmă. Părea că în viața mea este o gaură imensă. Totul îmi amintea de el. Prețuiam amintirile și sentimentele generate de acesta. Lucruri mici și neînsemnate înviau aceste amintiri și se părea că eu nu aveam nici o putere să le înlătur. Tânjeam după cineva cu care să pot vorbi, dar nu îndrăzneam. Nimeni nu știa și nu puteam să risc să mă fac de rușine.

La început Tim a fost foarte puternic, dar curând am descoperit cât de adâncă era rana și cât de mândros era în interior. Și eu sufeream pentru că știam că sunt de vină. Se temea că mă voi răzgândi și că niciodată nu vom fi în stare să ne mai îndrăgostim unul de altul. Alternau sentimentele de gelozie și disperare. Doream ca eu să mă schimb și să devin femeia pe care și-a dorit-o mereu, dar doream ca el să mă iubească așa cum eram. Era o dispută teribilă!”

Tim spune:

“Da, eram nervos. Nu doream să mă zbat prea tare pentru a repara stricăciunile. Nu voiam. Cred că în adâncul sufletului eram măcinat de altceva. Eram chinat de ideea că aș fi putut fi eu în locul ei. În decursul anilor în care am trăit mai mult despărțiți, am poftit alte femei. Ceea ce m-a împiedicat de la aceeași soartă a fost lipsa ocaziei, și orgoliul meu de bărbat era jignit. Eu trebuia să fiu cel care are astfel de escapade, în loc să joc rolul bărbatului încornorat. Astfel, am început să fiu sarcastic cu Julie pentru că asta mă făcea să mă simt mai bine, atunci când aproape că-mi pierdusem respectul de sine.

Când a sosit și timpul să-l ascult pe Jim Hohnberger eram dispus să fac *orice* lucru care ar fi îndreptat situația. M-am dus la o plimbare cu Jim și am început conversația cu următoarele propoziții: ‘Jim, suntem disperați!’

Dacă nu putem găsi o modalitate prin care creștinismul să funcționeze, renunțăm complet.’

Jim m-a privit și a făcut ceva la care nu m-aș fi așteptat niciodată. A zâmbit și mi-a spus: ‘Mă bucur să aud asta. Exact așa eram eu cu Sally când am plecat în munți.’

Am mers până pe un vârf de munte și ne-am uitat la văi. În timp ce vulturii zburau pe bolta cerului și un vânt cald de toamnă fremăta printre frunze, Jim mi-a împărtășit fundamentele umblării cu Dumnezeu. Nu era nici o noutate în lucrurile pe care mi le spunea, dar el le pusese în aplicare și, pentru prima dată în viața mea, am văzut cum trebuie să funcționeze adevăratul creștinism în viața reală. Când a auzit povestea relației noastre cu probleme, a spus doar: ‘Trebuie să te muți. Nu face provizii pentru trup. Nu-ți lăsa nevasta în situația în care să fie permanent ispitită de celălalt bărbat.’

‘Nu avem banii necesari,’ am protestat.

‘Economisește,’ a răspuns.

Julie spune:

‘Nu știu ce i-a spus Jim soțului meu, dar eram sceptică. Am acceptat oricum. Orice era mai bun decât ce aveam. Nu aveam nimic de pierdut.

Îmi era teamă să pierd singurul cămin pe care l-am avut timp de șapte ani, dar în același timp, o parte din mine era bucuroasă că părăsește amintirile. În sfârșit, ne-am decis să plecăm. Am început să strângem bani iar în primăvara următoare aveam destui și am plecat.

Era mai ușor să uit și să plec într-un loc nou. Dumnezeu ne-a ales o casă minunată din lemn. Noua casă era de tipul unei căsuțe de stațiune, cu o cadă imensă și un șemineu, lucruri mărunte care invitau la intimitate și părtășie. Multe răni au început să se vindece. Nu aveam prieteni pe care să-i vizitez, așa că am început să caut compania soțului meu. Ne bucuram unul de altul. Am încercat să mă dedic copiilor. Lucrurile au început să se îmbunătățească. Eram încântată.’

Tim spune,

‘Julie are dreptate. Era mult mai bine, dar procesul schimbării a fost treptat și nu schimbarea de peste noapte după care tânjeam. A durat doi ani pentru a construi o nouă relație, dar acum căsnicia noastră este mult mai bună față de ce am avut vreodată. Familia noastră este unită și preferăm să fim împreună decât oriunde altundeva. Julie de acum este femeia la

care am visat și nu cea cu care m-am căsătorit acum paisprezece ani. Am descoperit că nu puteam repara vechea căsnicie. Trebuia aruncată și înlocuită cu una nou nouță. Acum nu suntem doar prieteni, ci cei mai buni prieteni, iar căminul nostru este locul în care învățăm să umblăm cu Dumnezeu. Și relația deosebită pe care o avem cu Dumnezeu universului este ceea ce face ca toate aceste binecuvântări să fie posibile.

Asta nu înseamnă că suntem produse finite. Nu, nu am atins tot ce ne dorim, dar suntem pe drumul cel bun. Și, deși s-ar putea să ne împiedicăm și să cădem de foarte multe ori, privim cu speranță spre viitor pe măsură ce Dumnezeu ne descoperă mai mult din planurile Sale cu privire la viețile noastre, iar noi urmăm calea ce ne-a fost arătată.”

Din mai multe puncte de vedere mă identific cu toate cuplurile care și-au prezentat experiențele și îmi închipui că și tu la fel. Când vorbesc despre dragoste, toate povestirile sunt diferite, dar au un element comun. Te-ai văzut pe tine, pe soția ta, căsnicia ta în povestirile acestor cupluri? Știu că atunci când căsnicia noastră nu era așa cum ne-am fi dorit, tânjeam nu neapărat după o relație sau un partener nou, ci după abilitatea de a face ca această căsnicie să devină ceea ce am visat. Toți bărbații și toate femeile din aceste capitole au fost în această situație. Toți au în comun disperarea cu care erau dispuși să încerce altceva, să riște să facă ceva diferit.

Astfel, înainte de a examina uneltele, cheile, dacă vrei, prin care să îți revitalizezi căsnicia, trebuie să decizi dacă vrei să faci o schimbare. A face o schimbare în bine presupune să faci câteva sacrificii și să dai dovadă de lepădare de sine. Ești dispus? Căsniciile minunate nu sunt o pură întâmplare. Sper că v-am putut ajuta să căpătați speranță, o viziune asupra făgăduinței ce poate fi a ta, dacă vrei. Imaginează-te în această istorisire și alege-ți destinul pe care-l vrei.

Așteptând să iau un prieten de la aeroportul din Portland, Oregon, am avut una dintre acele experiențe care îți schimbă viața și despre care îi auzi pe unii oameni vorbind – cele care se strecoară în viața ta pe neașteptate. Aceasta s-a întâmplat la numai un metru de mine.

Străduindu-mă să-l văd pe prietenul meu printre pasageri, am observat un bărbat care se îndrepta spre mine, având în mâini două genți ușoare. S-a oprit chiar lângă mine pentru a-și saluta familia.

Mai întâi și-a întins mâinile spre fiul său mai mic (de vreo șase ani). A urmat o îmbrățișare lungă și plină de dragoste. Când s-au despărțit destul

de mult încât să se privească, l-am auzit pe tatăl spunând: Ce bine îmi pare că te văd, fiule. Mi-a fost atât de dor de tine!” Fiul său a zâmbit oarecum sfios, și-a îndepărtat privirea și a răspuns șoptit: “Și mie, tată!”

Apoi, bărbatul s-a ridicat, a privit în ochii fiului său mai mare (poate de nouă sau zece ani) și luându-i fața în mâini i-a spus: “Ești deja un bărbat. Te iubesc foarte mult, Zach!” Și s-au îmbrățișat cu o îmbrățișare tandră și iubitoare.

În acest timp, o fetiță (poate de un an sau un an și jumătate) se zbătea plină de entuziasm în brațele mamei ei, fără să-și ia vreun moment ochii de la minunata priveliște a întoarcerii tatălui. Bărbatul a spus: “Bună, fetița mea!”, luând-o cu blândețe din brațele mamei ei. A sărutat-o pe obrăjori, a ținut-o aproape de pieptul său și o legăna. Fetița s-a liniștit imediat și și-a pus capul pe umărul lui, rămânând nemișcată într-o încântare candidă.

După câteva momente, a înmânat fetița fiului său mai mare și a spus: “Am păstrat ce era mai bun pentru la urmă,” și a sărutat-o pe soția sa. A fost cel mai lung și mai pasional sărut din câte îmi amintesc să fi văzut vreodată. A privit în ochii ei câteva secunde și a spus încet: “Te iubesc atât de mult!” Priveau unul în ochii celuilalt, zâbindu-și fericiți, în timp ce se țineau de mână. Pentru un moment mi-au amintit de un cuplu proaspăt căsătorit, dar luând în considerare vârsta copiilor lor, era imposibil.

M-am gândit la aceasta un timp, după care mi-am dat seama cât de absorbit eram de această demonstrație extraordinară de dragoste necondiționată care era la doar un braț depărtare de mine. Deodată m-am simțit stânjenit, ca și cum invadam ceva sacru, dar am fost uimit să aud propria voce întrebând cu emoție: “Uau! De când sunteți căsătoriți?”

“Suntem împreună de paisprezece ani în total, dar căsătoriți de doisprezece,” a răspuns, fără să-și ia privirea de la fața încântătoare a soției sale.

“Păi, atunci, de când ești plecat?” l-am întrebat. În cele din urmă bărbatul s-a întors și m-a privit, păstrându-și acel zâmbet strălucitor. “De două zile întregi!”

Două zile? Eram înmărmurit. Judecând după intensitatea acelei întâlniri, am presupus că fusese plecat de cel puțin șapte săptămâni – dacă nu de câteva luni. Știu că m-a trădat expresia feței și am spus aproape fără să vreau, sperând să-mi închei intervenția inoportună cu o urmă de politețe

Pierdut și găsit

(și să mă întorc la misiunea de a-mi căuta prietenul), “Sper ca și căsnicia mea să fie atât de pasională după doisprezece ani!” Deodată bărbatul nu a mai zâmbit. M-a privit direct în ochi și cu o forță care mi-a pătruns direct în suflet, mi-a spus ceva care m-a schimbat pe loc:

“Nu spera, prietene... decide!”

Apoi mi-a oferit iarăși un zâmbet minunat, mi-a strâns mâna și a spus: “Dumnezeu să te binecuvânteze!”

Făcând asta, el și familia lui s-au întors și au plecat împreună. Încă mai priveam cum se îndepărtează acel om extraordinar și familia lui deosebită, când, prietenul meu vine și-mi spune: “Hei, la ce te uiți?”

Fără ezitare și cu un aer ciudat de siguranță am răspuns: “La viitorul meu!”

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 5

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Atunci când te confrunți cu probleme personale este greu să separi emoțiile de realitate. Prea des tindem mai degrabă să ne justificăm decât să privim cu sinceritate de la cauză la efect în relațiile noastre. În acest timp petrecut cu Domnul caută să-ți deschizi inima, ca El să-ți poată descoperi exact mesajul pe care-L are pentru tine în acest capitol.

Activitate: Citește “Pierdut și găsit.”

Meditație: Cum este căsnicia ta? Crezi că este fără speranță, că nu poate fi o căsnicie împlinită? Este prea distrusă pentru a deveni vreodată ca cele menționate mai sus? Dacă da, ai dreptate. Despărțit de Dumnezeu nu poți rezolva problemele din relația ta, dar cu ajutorul lui Dumnezeu poate fi mai bună decât ai fi sperat vreodată.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Astăzi, mai mult ca oricând, ai nevoie de sfaturi practice. În afară de căsnicie, foarte puține lucruri ne influențează destinul spiritual atât de mult. Caută înțelepciunea lui Dumnezeu pentru situația ta.

Viață din belșug

Activitate: Gândește-te la căsniciile pe care le cunoști, pot fi căsniciile unor prieteni sau oricare. Sunt ele tipul de căsnicie pe care ți-o dorești? Care sunt elementele care lipsesc din relația voastră?

Meditație: Gândește-te la soțul sau soția ta. Dacă ar fi să răspundă la întrebarea despre ce lipsește din căsnicia voastră, ce ar răspunde? Ce poți face în legătură cu asta?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să fii obiectiv atunci când examinezi problemele din căminul tău. Nu încerca să te justifici sau să dai vina pe altcineva. Caută soluții.

Activitate: Amintește-ți de perioada curteniei, de acele sentimente romantice. Te face să zâmbești cu nostalgie sau îți produce durere când te gândești la ce a ajuns căsnicia ta?

Meditație: Crezi că este posibil ca aceste cupluri să aprindă din nou flacăra iubirii? Crezi că acest lucru este posibil în căsnicia ta? Îți dorești să se întâmple aceasta?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Și cu Dumnezeu experimentezi o perioadă de curtenie, punând bazele unei relații. Timpul deosebit petrecut alături de El și o comuniune sinceră sunt cheile pentru o viață devoțională mai mult decât o simplă formalitate. Asigură-te că Îl cauți pe Dumnezeu în mod individual și nu ca făcând parte din rutină.

Activitate: Este posibil ca în trecut să fi făcut ceva împreună care v-a ajutat pe fiecare dintre voi să-i spuneți celuilalt că este cea mai deosebită persoană din lume. Continuați să aveți astfel de activități sau faceți din partenerii voștri victime ale vieților voastre mult prea ocupate?

Meditație: Dacă ar fi să revii la vechile obiceiuri, cum te-ai simți – ciudat, încântat sau amândouă? Cum ar reacționa partenerul tău?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Astăzi gândește-te la nivelul de unitate pe care o ai cu Dumnezeu. Este destul de puternică pentru a rezista încercărilor pe care le aduce viața sau este o prietenie superficială? Întreabă-L pe Dumnezeu cum o poți întări.

Pierdut și găsit

Activitate: Când te gândești la conflictele pe care le-ai avut în căsnicia ta, cred că vei descoperi că cele mai dureroase și mai tăioase certuri au avut drept cauză dorința unuia dintre voi sau a amândurora de a acționa după bunul plac. Ce ai învățat până aici despre lepădarea de sine care te va ajuta în viitor?

Meditație: Ai fi dispus să te predai lui Dumnezeu dacă ți-ar cere acest lucru, chiar dacă atitudinea partenerului tău ar fi egoistă?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți ofere o minte liberă pentru a putea vedea ce poate deveni căsnicia ta prin puterea Sa.

Activitate: Fă planuri pentru felul în care ai vrea să fie căsnicia ta și asta nu înseamnă că trebuie să spui: "Păi, vreau să facă cum spun eu și atunci voi fi fericit." Nu! Ceea ce vreau să plănuiești este imaginea a ceea ce ar putea fi o adevărată căsnicie creștină, cu toate acele cuvinte dragăstoase, obiceiuri altruiste și dragoste pasională îndreptată spre cel de alături, o dragoste care lipsește din atâtea relații.

Meditație: Ești dispus să-ți dai toată silința pentru a obține căsnicia pe care ți-o dorești?

Sâmbătă:

Meditație: Astăzi ia-ți ceva timp și observă-ți partenerul de viață. Încearcă să vezi acele lucruri pozitive care te-au atras la început dar pe care treptat ai început să nu le mai vezi. Speră și visează la viitor. Scânteia iubirii poate reapărea între voi. Te aștept mâine când vom discuta despre cum să aprinzi flacăra.

CAPITOLUL 6

Aprinde flacăra!

“Păzește-mă ca lumina ochiului, ocrotește-mă, la umbra aripilor Tale.” (Psalm 17:8)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să te învețe cum să începi din nou să-ți cucerești partenerul de viață. Toți cei care au fost îndrăgostiți vreodată au câștigat inima cuiva cel puțin odată, iar tu o poți face din nou. Nu trebuie să fii tânăr sau să arăți bine pentru a răspunde dorinței partenerului tău.

După ce eu și Sally ne-am vândut casa din Wisconsin și ne-am mutat în sălbăticie, am învățat atâtea lecții încât am rămas uimiți. Într-un mediu natural ne era mult mai ușor să înțelegem și să punem în aplicare principiile vieții noastre spirituale. În acest mediu eram satisfăcuți pe toate planurile – fizic, mintal și spiritual. Era un mediu favorabil dezvoltării căsniciei și familiei, încât mi-e greu să găsesc cuvintele potrivite pentru a-l descrie. Dar dintre toate lecțiile învățate în acei ani, poate că nici una nu a avut o mai mare aplicație sau un mesaj mai puternic decât cea a vechiului nostru cuptor. Cabanei noastre de lemn îi trebuia un cuptor adevărat și, deși ne doream ce era mai bun, nu ne puteam permite decât unul folosit. După ce am căutat o perioadă am găsit în cele din urmă un cuptor Majestic, folosit, care avea aproape optzeci și cinci de ani. Știu că foarte puțini dintre cei ce citesc această carte au folosit vreodată un cuptor cu lemne, așa că permiteți-mi să vă explic. După părerea, mea cuptorul Majestic pe care l-am găsit noi a fost, la vremea lui, cel mai performant, cu ornamente foarte frumoase din crom.

Aprinde flacăra!

Un observator neavizat nu ar fi fost de acord cu această declarație dacă ar fi văzut acest cuptor vechi când l-am primit. Era acoperit de funingine, straturi de mâncare arsă, murdărie și rugină. Mi-a luat o lună să-i redau forma originală. Mai întâi a trebuit să frec murdăria și funinginea. Apoi, am scăpat de rugină. Am periat, răzuit, curățat, frecat și lustruit acel cuptor vechi. Am vopsit zonele care trebuia vopsite și i-am atașat un boiler pentru a avea apă caldă. În cele din urmă l-am instalat în casă, strălucind de vopseaua proaspătă și cromul lustruit. Deși nu știam, acest cuptor avea să facă lucruri mărețe.

Era doar o bucată rece de oțel, dar când am aprins focul, a încălzit toată casa. Mâncarea pe care o cocea era nemaipomenită și aveam tot timpul apă fierbinte din partea acestui servitor neobosit. Am construit un uscător deasupra lui și bătrânul Majestic a devenit un excelent uscător de alimente. În timpul iernilor aspre, specifice zonei, dacă te așezai lângă acest cuptor, te înconjura cu valuri de căldură, ca brațele unui prieten, chiar dacă veneai de afară unde temperatura era cu mult sub zero grade. Nici nu știu de câte ori ne-am întors din aventurile noastre prin zăpadă și ne-am întins hainele ude în jurul lui, iar el le usca și le încălzea fără șovăire, până când noi eram pregătiți să ieșim din nou.

Acel cuptor vechi a devenit singura și cea mai importantă unealtă din casa noastră. Fără el nu puteam să mâncăm, să ne spălăm sau să ne încălzim. Da, acel cuptor vechi se descurca de minune, dar asta nu înseamnă că nu avea pretenții. Am învățat că dintre cele cinci tipuri de pomi care creșteau în jurul meu în Montana, cuptorul era mult mai eficient dacă foloseam un anumit tip de lemn. M-am străduit să-i ofer lemnul cu care funcționa cel mai bine. Înțelegând nevoile cuptorului, am început să-mi dau seama că relația mea cu fata cu care m-am căsătorit este asemănătoare. Dacă doream o relație de “performanță maximă”, atunci trebuia să am grijă să ofer cel mai bun combustibil pentru a întreține focul acelei persoane deosebite cu care m-am căsătorit.

Astfel a început călătoria reexaminării căsniciei mele de douăzeci de ani. În tot acest timp am avut privilegiul să consilies sute de cupluri pentru a avea succes și a prospera. Principiile pe care le voi împărtăși sunt bazate pe Biblie și sunt practice. Recunosc că în încercarea mea de a înțelege aceste principii, m-a ajutat lucrarea deosebită a lui Gary Chapman, *Cele cinci limbaje ale dragostei* (publicată în 1992).

Dragostea nu rezistă, nu va rezista și într-adevăr nu poate supraviețui mult timp fără a fi exprimată. Acesta este un truism, în ciuda tendinței filmelor și literaturii moderne de a prezenta într-o lumină romantică dragostea neexprimată și neîmpărtășită. Dragostea neexprimată este o tragedie, atât pentru cei lipsiți de beneficiile ei, dar mai ales pentru cei care o dețin. Îmi aduc aminte că am auzit de un om care a călătorit într-o țară fierbinte și aridă. A observat că foarte multe dintre cântecele localnicilor vorbeau despre apă și a întrebat o cunoștință despre acest lucru. “Da,” a răspuns, “avem tendința să cântăm și să visăm despre ceva ce este foarte rar. De aceea toate cântecele voastre sunt despre dragoste?”

Multora dintre noi nu ne place să recunoaștem, dar dragostea, cel puțin dragostea mult dorită, acea dragoste care-ți hrănește sufletul, este la fel de rară ca și ploaia în deșert. Mulți dintre noi privim la partenerii noștri și sunt atâtea lucruri pe care am dori să le schimbăm. Unii dintre parteneri încearcă să întrețină focul din inimile noastre, dar câți dintre noi tânjesc după lemnul potrivit? Unii ne oferă stejar, când de fapt avem nevoie de molid. Alții, un lemn potrivit, dar care este verde, neuscat suficient. Tindem să ne îndepărtăm de ceea ce am fi putut fi, de adevărata dorință a inimii noastre. Privim la părțile bune ale soțului nostru și încercăm să ne convingem că acestea contează mai mult decât combustibilul potrivit. Ne petrecem viața mocnind și fumegând, luptându-ne să întreținem focul, când ar putea fi mult mai ușor dacă am avea măcar un pic din substanța combustibilului potrivit.

Majoritatea încearcă să aprindă flacăra, sau cel puțin am încercat până când am renunțat plini de frustrare. Oare de ce dăm greș? Pentru că pierdem perspectiva pe care o aveam în perioada curteniei. Știm cu toții că sunt mai multe modalități de a spune te iubesc, și la un anumit nivel ne dăm seama că această persoană deosebită, de care suntem interesați, răspunde cel mai bine la una dintre aceste căi sau combustibil. Atunci când începeți să vă cunoașteți, încercați intuitiv fiecare tip de lemn pentru a hrăni flacăra partenerului. Unii se descurcă mai bine decât alții și curând aflăm plăcerile și preferințele celuilalt, însă după căsătorie încetăm să mai facem acele mici atenții și, fără să ne dăm seama, revenim la vechile obiceiuri și la vechiul mod de gândire. Deseori încercăm să oferim partenerului acel tip de combustibil pe care îl dorim pentru noi. În afara cazului în care descoperim că și ei răspund la aceleași lucruri ca și noi, ceea ce este foarte

Aprinde flacăra!

puțin probabil, vom descoperi că devin din ce în ce mai nemulțumiți și neîmpliniți în această relație. Deci, cum descoperim zona de împlinire a partenerului nostru de viață?

După părerea dr. Chapman, există cinci limbaje ale dragostei și, după părerea mea, cinci modalități universale de a le descoperi. Fiecare dintre noi răspunde într-o anumită măsură la fiecare dintre ele; adică, ne putem bucura și putem aprecia oricare dintre limbaje, dar există unul singur care ni se potrivește mai bine decât oricare altul, și acela este limbajul inimii noastre. Cum le descoperim? Vom discuta patru metode în acest capitol, păstrându-l pe al cincilea pentru mai târziu.

Știți, întotdeauna mi s-a spus că la un moment dat, luna de miere va lua sfârșit și că după un an sau doi căsnicia noastră își va pierde scânteia și va deveni ca oricare alta. Cu trecerea timpului, experiența mea a confirmat cuvintele acestor profeți fataliști. Dar când am descoperit principiile despre care vom vorbi în acest capitol, am observat că sentimentele pe care le-am avut pentru Sally a mea, în perioada curteniei, și care muriseră din cauza neglijenței mele, s-au reaprins. Am descoperit că dragostea în căsnicie nu trebuie să devină rece, formală, plictisitoare și obosită. Astăzi simt flăcările dragostei pentru acea fată cu care m-am căsătorit mai mult decât le simțeam pe vremea când o curtam; și tu poți experimenta acest lucru, descoperind nevoile partenerului tău și asigurându-te că au fost împlinite. Ambii parteneri trebuie să facă acest lucru. Partenerul tău dorește ca tu să-i oferi combustibilul potrivit. O vei face? Soților, mârâiți cumva gândind: *Acum ce trebuie să mai fac?* Ai nevoie de mai multă motivație? Vă voi împărtăși un secret pe care l-am învățat din proprie experiență. Este imposibil să oferi prea mult unei femei! Cu cât îi oferi mai mult, cu atât îți răsplătește efortul, înconjurându-te cu valuri uriașe de dragoste. Este o investiție în fericirea ei și a ta, și este mult mai profitabilă decât orice investiție lumească.

Privind la metodele universale de descoperire, să fim atenți, nu doar să recunoaștem limbajul la care răspundem noi, dar să fim foarte atenți la acel tip unic de combustibil după care tânjește persoana deosebită cu care ne-am căsătorit. Totuși, trebuie să vă avertizez în privința acestor principii, și, dacă nu țineți cont de acest avertisment, nu veți atinge pe deplin ceea ce doriți. Avertismentul este acesta: putem să ne zbatem cu propriile forțe să oferim ceea ce-și dorește partenerul nostru și rezultatul va fi unul bun.

Dar dacă suntem atenți la îndrumările Duhului Sfânt care ne conduce viața și ne lăsăm îndrumați când și cum să aplicăm cele învățate, vom avea o căsnicie ce depășește cu mult imaginația noastră limitată. Căminul tău poate deveni cu adevărat un colț de rai pe pământ, unde domnește pacea și armonia. Încep să experimentez aceasta cu fata pe care o iubesc, cu Sally, și din moment ce o cunosc atât de bine, dați-mi voie să vă spun mai multe despre ea și despre ce fel de combustibil are nevoie.

Sally are nevoie de cuvinte de încurajare și complimente. Aceste cuvinte nu ne costă nimic și cu toate acestea fac atât de mult, mai ales atunci când sunt spuse sub îndrumarea Duhului Sfânt. Adesea ne gândim că partenerul nostru de viață are nevoie de ceva nemaipomenit pentru a se simți împlinit, dar regula care se aplică în toate aceste domenii este: “Mici atenții, dar dese.” Așa stau lucrurile cu micul meu cuptor cu lemne, și tot așa este și cu cei pe care-i iubim. Aici ne concentrăm asupra partenerilor, dar aceste principii pot fi aplicate și cu copiii, părinții, familia și prietenii noștri. Pentru a oferi complimente sincere înseamnă să detronăm sinele și să dezvoltăm o atitudine de recunoștință față de cei din jur. De exemplu, chiar astăzi, în timp ce scriu aceste cuvinte, Sally a pus o nouă copertă albumului foto pe care-l luăm cu noi atunci când mergem să ținem seminarii. Aceste albume sunt foarte răsfoite pentru că oamenii sunt curioși să afle mai multe despre căminul nostru, despre stilul nostru de viață. Vechea copertă devenise cam tocită, astfel că Sally a înlocuit-o cu una nouă. Era simplă, atrăgătoare și mai mult decât toate reda esența a cine și ce suntem. S-a dedicat acestui proiect și arăta bine. Când am intrat și am văzut coperta, puteam răspunde în mai multe feluri. Puteam să spun “Mulțumesc”, ceea ce Sally ar fi apreciat, dar ar fi fost un tip de lemn nepotrivit. Mai rău decât atât, aș fi putut spune: “Era și timpul să-i pui o copertă nouă. Am crezut că va trebui să aștept să se desprindă cu totul cea veche.” Acesta este echivalentul verbal pentru aruncatul cu apă pe foc. Văzând ce a făcut, am simțit îndrumarea Duhului Sfânt să o laud pe Sally, să-i apreciez eforturile și s-o încurajez. Am spus: “Uau! E minunat! Draga mea, este foarte atrăgătoare și cu siguranță va atrage atenția oamenilor. Ai fost foarte creativă!” Dacă ați fi văzut o înregistrare cu reacția pe care a avut-o ea la aceste cuvinte! A fost minunat. I s-a luminat fața și era atât de mulțumită și de încurajată. În altă zi mi-a făcut o plăcintă cu afine, și când am terminat masa și m-am ridicat, mulțumit, am spus: “Draga mea,